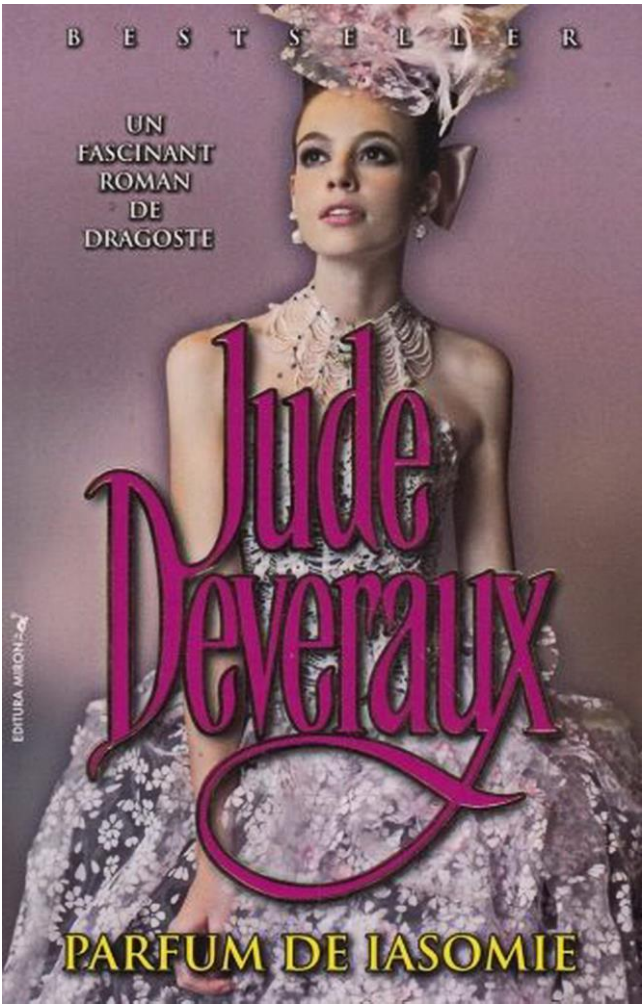

PARFUM DE IASOMIE
JUDE DEVERAUX

CAPITOLUL 1
Charleston, Carolina de Sud, 1799

— Gândeşte-te la munţii Scoţiei, îi spuse T.C. Connor finei sale, Cay. Gândeşte-te la ţara natală a tatălui tău, la oamenii de acolo. Era moşier, ceea ce înseamnă că tu eşti fiica moşierului, ceea ce înseamnă…

— Crezi că tata ar vrea să fac ceea ce-mi ceri? întrebă Cay privindu-l zâmbitoare.

T.C. se întinse în pat, având o atelă de la genunchi până la şold. Îşi rupsese piciorul cu câteva ceasuri în urmă şi se strâmbă din cauza acelei mişcări, însă îi aruncă lui Cay un zâmbet slab.

— Dacă tatăl tău ar şti ce îi cer nepreţuitei sale fiice, m-ar lega de o căruţă şi m-ar trage peste munţi.

— Mă duc eu, spuse Hope din partea cealaltă a patului. Iau o trăsură şi…

T.C. puse o mână pe mâna ei şi o privi cu drag. Hope era singurul copil al Bathshebei şi al lui Isaac Chapman. Frumoasa şi tânăra ei mamă murise cu mulţi ani în urmă, în timp ce nesuferitul ei tată încă mai trăia. T.C. Connor susţinea că este doar „un prieten de familie", dar Cay auzise femeile şuşotind că, între el şi Bathsheba, fusese mai mult decât o simplă prietenie. Se zvonea chiar că T.C.

putea fi tatăl lui Hope.

— Eşti foarte drăguţă că te oferi, draga mea, dar… zise el, însă se opri, căci nu voia să spună ceea ce era evident. Hope crescuse la oraş şi nu călărise niciodată.

Călătorea numai în trăsură. Şi, de asemenea, căzuse pe scări la trei ani, iar piciorul i se vindecase greşit. Sub fustele lungi, purta un pantof cu o talpă de cinci centimetri.

— Unchiule T.C., îi ceri imposibilul lui Cay, zise ea cu răbdare. Uită-te la ea. E îmbrăcată de bal. Nu poate călări în rochia asta.

T.C. şi Hope se uitară la Cay, care strălucea, luminând încăperea. Cay avea doar douăzeci de ani şi, deşi nu avea să fie niciodată o frumuseţe clasică, aşa cum era mama ei, era foarte drăguţă. Ochii ei de un albastru închis priveau de sub nişte gene foarte lungi, dar cea mai frumoasă trăsătură a ei era părul des şi roşcat, acum prins în creştet, cu doar câteva bucle încadrându-i maxilarul puternic moştenit de la tatăl ei.

— Vreau să se ducă direct la bal de la locul de întâlnire, spuse T.C. şi, când încercă să se ridice în capul oaselor, trebui să-şi reprime un geamăt. Poate pot eu…

Hope îl împinse uşor şi el căzu la loc pe saltea. Îi şterse sudoarea de pe frunte cu o pânză umedă şi rece. El se uită la Cay. Rochia ei era superbă. Din satin alb acoperit cu tul, era presărată cu mărgeluţe de cristal. Se potrivea perfect pe silueta ei şi, dacă el îl cunoştea bine pe tatăl ei, pe Angus McTern Harcourt, rochia costa mai mult decât câştigase T.C. în anul anterior.

— Hope are dreptate, spuse T.C. Nu poţi să te duci în locul meu. E prea periculos pentru oricine, mai ales pentru o tânără. Dacă ar fi fost Nate aici. Sau Ethan, ori Tally. Când îl auzi pomenind de cei trei fraţi ai ei mai mari, Cay se aşează pe scaun lângă pat.

— Pot să călăresc mai bine ca Tally, spuse ea despre fratele care era cu mai puţin de un an mai mare decât ea. Şi pot să trag la fel de bine ca Nate.

— Adam, spuse T.C. Dacă Adam ar fi fost aici. Cay oftă. Nu putea face nimic la fel de bine ca fratele ei cel mai mare Adam. Dar numai tatăl ei se putea pune cu Adam.

— Unchiule T.C., nu e corect ce faci, spuse Hope. Încerci s-o îndemni pe Cay să facă ceva absolut imposibil pentru ea.

— Poate nu chiar imposibil, zise Cay. Trebuie doar să mă duc într-un loc să duc un cal de povară şi să plătesc nişte oameni. Asta e tot, nu-i aşa?

— Asta e tot, zise T.C. Încercând să se ridice din nou în capul oaselor. Când te vei întâlni cu ei le dai săculeţul cu bani şi, lui Alex, calul de povară. Oamenii vor pleca şi tu te vei duce la bal. Totul e foarte simplu.

— Poate aş putea… începu Cay, dar Hope o întrerupse, punându-şi mâinile în şold şi uitându-se furioasă la T.C.

— T.C. Connor, e malefic ce faci cu mintea bietei fete. O zăpăceşti atât de tare, că nu mai ştie nimic despre toată treaba asta, dacă a ştiut vreodată.

Hope avea aproape treizeci de ani, cu nouă ani mai mare decât Cay, şi adesea o trata pe aceasta ca şi cum abia de depăşise vârsta săritului cu coarda.

— Înţeleg ce îmi cere, spuse Cay.

— Ba nu înţelegi, zise Hope mai tare. Toţi sunt nişte criminali. Oamenii ăia pe care trebuie să-i plăteşti… zise ea şi îi aruncă o privire furioasă lui T.C. Spune-i unde i-ai găsit. T.C. bolborosi ceva, dar cum Hope îl privea insistent, spuse mai clar:

— Închisoare. I-am găsit când erau eliberaţi din închisoare. De unde era să iau oameni pentru ceea ce aveam nevoie? De la biserică? Hope, uiţi că Alex contează aici. Alex e cel care…

— Alex! zise Hope şi îşi luă capul în mâini, întorcându-se cu spatele o clipă.

Când se uită din nou la bărbatul din pat, era roşie la faţă de

furie. Nu era o femeie deosebit de drăguță și culoarea aceea nu îmbunătățea lucrurile.

— Nu știi nimic despre acest Alexander McDowell. Nu l-ai cunoscut înainte să-l vizitezi la închisoare. Cay făcu ochii mari.

— Dar credeam…

— Credeai că dragul nostru unchi T.C. îl cunoaște, nu? Ei bine, nu. Nașul nostru a fost în armată cu tatăl acestui Alex și cu tatăl tău și…

— Omul mi-a salvat viața de mai multe ori, spuse T.C. pe un ton furios. Ne-a protejat când noi nu știam nici măcar să ne ferim când se trăgea în noi. Mac ne-a fost ca un tată sau un frate mai mare. El…

— Mac? spuse Cay, începând să pună lucrurile cap la cap. Omul pe care îl ajuți să evadeze e fiul acelui Mac despre care vorbește tata?

— Da, zise T.C. Întorcându-se spre ea. Cred că tatăl tău n-ar mai fi în viață azi dacă nu era Mac.

— Spune-i ce-a făcut fiul lui, zise Hope tot roșie la față. Spune-i ce-a făcut de a fost închis. Când T.C. rămase tăcut, Cay spuse:

— Credeam că a fost…

— Ce? Arestat pentru beție? Fiindcă a căzut cu fața în troaca unui cal?

— Hope! spuse T.C. cu severitate și Cay văzu că și el se înroșise la față. Chiar cred că…

— Că puteai s-o păcălești pe Cay să facă ce vrei fără să-i spui tot?

— Ce-a făcut? întrebă Cay.

— Și-a ucis soția! aproape că strigă Hope.

— Oh, făcu Cay, neștiind ce altceva să spună.

Avea ochii atât de mari, încât părea o păpușă în rochia ei frumoasă. În păr avea trei steluțe din diamante, care străluceau în lumina lumânărilor. Hope se așeză pe scaun lângă pat și se uită la T.C.

— Să-i spun eu sau îi spui tu?

— Se pare că ești decisă să-i spui toate amănuntele neplăcute, așa că spune-i tu.

— N-ai fost aici, așa că n-ai văzut ce s-a scris în ziare, începu Hope. Alexander Lachlan McDowell a venit în Charleston acum trei luni, a cunoscut-o pe frumoasa și talentata domnișoară Lilith Grey și s-au căsătorit imediat. A doua zi după nuntă, i-a tăiat gâtul. Cay duse mâna la gât îngrozită.

Hope se uită la T.C., care o privea furios.

— Am zis ceva greşit? Am exagerat cu ceva?

— Fiecare cuvânt e luat din ziare, zise T.C. tensionat. Hope se uită din nou la Cay.

— Acest Alex a fost descoperit din întâmplare. Cineva a aruncat cu o piatră de care era legat un bileţel prin fereastra dormitorului judecătorului Arnold. În bilet scria că proaspăta soţie a lui Alex McDowell era moartă şi putea fi găsită lângă soţul ei în apartamentul de la ultimul etaj al celui mai bun hotel din oraş. La început, judecătorul a crezut că era o glumă proastă, dar când doctorul Nickerson a început să-i bată în uşă, spunând că primise acelaşi bilet, judecătorul a plecat cu el să cerceteze. Hope se uită la T.C.

— Să continui?

— Pot să te opresc?

Cay se uită de la unul la altul şi văzu două maxilare încleştate în acelaşi fel şi două perechi de ochi aruncând fulgere de furie în acelaşi fel. Se gândi cum, atunci când se va întoarce acasă, avea să râdă cu mama ei de fiecare cuvânt, fiecare gest legat de ce se întâmplase în seara aceea. Avea să-i povestească şi tatălui ei, dar cu grijă, omiţând cuvintele „închisoare" şi „crimă".

— Judecătorul şi doctorul au dat buzna peste Alexander McDowell înainte să se lumineze de ziuă şi, lângă el, era proaspăta sa soţie. Era în pat cu gâtul tăiat!

Cay icni din nou, ducând mâna la gât.

— Sunt gata să pariez pe viaţa mea că nu fiul lui Mac a comis crima, spuse T.C. calm.

— Foarte bine, dar pui în pericol viaţa lui Cay, nu pe at! zise Hope furioasă.

Cay se uită de la unul la altul şi nu era sigură că aveau să-şi mai vorbească vreodată.

— Îl scoţi din închisoare şi îl ajuţi să plece?

— Acesta era planul, dar trebuia să plec şi eu cu el.

— Într-o altă călătorie lungă şi periculoasă de-a lui, spuse Hope, tot furioasă. Unde aveai de gând să pleci, de data asta?

— În Florida. Hope se cutremură de repulsie. Cay auzise toată viaţa despre călătoriile unchiului T.C. Mersese alături de grupuri de exploratori în vestul îndepărtat şi văzuse lucruri pe care niciun alb nu le mai văzuse. Îi plăceau plantele, părea să le ştie denumirile latineşti, şi îşi petrecuse trei ani învăţând să deseneze ce vedea. Totuşi, în timp

ce alţii îi lăudau desenele, Cay şi mama ei îşi ţinuseră părerile pentru ele, căci amândouă aveau talent şi operele lui li se păreau prea simple. Unul dintre profesorii de desen ai lui Cay-avusese aşa ceva de la patru ani-fusese pictorul englez Russell John's. Acesta era un tiran în studio şi Cay trebuise să muncească mult pentru a ţine pasul cu pretenţiile lui, însă reuşise.

— Ce bine era dacă erai băiat, îi spusese el de multe ori cu nostalgie.

Cay nu îşi dădu seama că rostise acele cuvinte cu glas tare decât când văzu că T.C. şi Hope o priveau.

— Mă gândeam la…

— Domnul John's, spuse T.C. Profesorul tău. O privi cu invidie.

— Cât aş fi vrut să am talentul tău, Cay. Dacă aş putea să desenez la fel de bine şi de rapid ca tine, aş produce de trei ori mai mult şi toate ar fi bune. Mă enervează teribil să desenez la scară mai mică. Hope nu ştia prea multe despre Cay şi familia ei. Îl aveau în comun pe T.C., care era naşul amândurora. Lui Hope i se spusese despre Cay că „trebuia să ia o hotărâre" şi avea să stea în Charleston până o lua.

— Pictezi? T.C. izbucni în râs, ceea ce îl făcu să simtă durere în tot trupul. Îşi masă genunchiul prin bandaje, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Michelangelo ar fi gelos pe talentul ei.

— Nu prea cred, spuse Cay, dar zâmbi şi îşi plecă privirea cu modestie.

— Şi vrei să rişti viaţa acestei tinere minunate ca să salvezi un criminal? întrebă Hope uitându-se furioasă la T.C.

— Nu, doar vreau să facă ceva pentru un om care a pierdut tot!

Dacă veneai cu mine la închisoare, aşa cum le-am rugat, ai fi văzut cât suferă.

Îl preocupa mai mult ceea ce pierduse decât ceea ce avea să se întâmple cu el.

Hope nu era impresionată şi Cay bănui că era o discuţie pe care o mai avuseseră de multe ori.

— Şi după ce va fi salvat, ce va face acest om? întrebă Hope. Îşi va petrece viaţa fugind de autorităţi?

— Aşa cum am spus, planul iniţial era ca Alex să meargă în Florida cu mine şi cu domnul Grady. spuse el uitându-se la Cay.

Domnul Grady e conducătorul expediţiei şi plănuim această călătorie din primăvară. Eu urma să desenez şi să pictez tot ce vedeam. Domnul Grady a fost amabil că m-a angajat, ştiind că nu pot să desenez un om sau un animal. Numai plantele mă interesează. Cay poate…

Cay nu voia să mai audă alte laude la adresa talentului ei; acestea păreau lipsite de importanţă când viaţa cuiva era în pericol.

— Dacă nu va fi nimeni acolo să-l aştepte, ce va face acest om?

— Va fi prins, dus înapoi la închisoare şi spânzurat a doua zi în zori, spuse T.C.

Cay se uită la Hope pentru o confirmare, dar aceasta refuză să spună ceva.

— Şi vrei să-i duc un cal?

— Da! spuse T.C. Înainte ca Hope să apuce să vorbească. Atât. Îi plăteşti pe oamenii care îl ajută să iasă, i dai calul lui Alex şi pleci.

— Şi unde se va duce dacă fac asta?

— La domnul Grady. Am desenat o hartă cu locul unde Alex trebuie să-i întâlnească pe ceilalţi. Bănuiesc că, acum, domnul Grady va trebui să caute pe altcineva, dacă eu nu pot să merg. Păcat… Cay zâmbi, ştiind ce voia să spună.

— Chiar dacă aş fi fost bărbat, nu e ceva ce mi-ar fi plăcut să fac. Sunt fericită lângă familia mea, în Virginia, şi vreau să rămân acolo. Las aventurile în seama fraţilor mei.

— Aşa cum e şi firesc, spuse Hope. Nu e normal ca femeile să alerge peste tot şi să facă treburi de bărbaţi. Şi, sigur, nu e normal să încalece pe cal şi să se vadă cu criminali. T.C. O privi pe Cay cu seriozitate.

— Te cunosc de o viaţă şi ştii că nu ţi-aş cere să faci ceva periculos. Poţi să-ţi acoperi rochia cu pelerina lui Hope şi ştiu că poţi să călăreşti. Te-am văzut sărind peste garduri care speriau mulţi bărbaţi.

— Dacă n-o făceam, fraţii mei râdeau de mine, spuse Cay. Ar fi… Când se gândi la ei, se întrebă ce ar fi făcut ei dacă s-ar fi confruntat cu o asemenea situaţie. Tally ar fi fost deja în şa, Nate ar fi pus o groază de întrebări înainte să plece, Ethan şi-ar fi făcut bagajele, fiindcă i-ar fi luat locul lui T.C. în expediţie, iar Adam ar fi…

— Ar fi… ce? întrebă T.C.

— L-ar ajuta pe un prieten al tatii, spuse Cay şi se ridică.

— Nu se poate să faci asta, spuse Hope.

— N-ai spus că ai face-o dacă ai putea? zise Cay.

— Da, dar e altceva. Tu eşti atât de tânără şi… şi…

— Copilăroasă? Răsfăţată? Bogată? întrebă Cay făcând ochii tot mai mici cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. De când o cunoscuse pe Hope avusese impresia că aceasta o trata ca şi cum ar fi fost prea tânără, prea frivolă, prea răsfăţată ca să poată face ceva. Deşi era adevărat că nu avusese problemele pe care le avusese Hope în viaţă, un accident care să o lase şchioapă, moartea mamei şi obligaţia de a îngriji un tată care se plângea neîncetat, avusese şi Cay unele necazuri. După părerea ei, faptul că era singura fată şi avea patru fraţi mai mari era suficient.

O voi face, spuse ea, aruncându-i lui Hope o privire pe care o folosea pentru a-l împiedica pe Tally să-i vâre o a doua broască pe sub guler.

— Mulţumesc, zise T.C. cu lacrimi în ochi şi îi sărută mâna.

Mulţumesc, mulţumesc. O să fie bine. Alex e un tânăr foarte plăcut şi…

— Mă îndoiesc că familia soţiei sale e de aceeaşi părere, spuse Hope.

Când T.C. îi aruncă o privire, ea se aşeză înapoi pe scaun. Ştia când era învinsă.

— Poate ar trebui să mă schimb, zise Cay.

— Nu, nu, vreau să rămâi aşa. De acolo te duci direct la bal.

— Aşa, vei avea un alibi, spuse Hope, din al cărei glas dispăruse puţin din furie.

— Aşa e. Nu că o să te întrebe cineva unde ai fost, dar… zise T.C. şi se opri. Hope oftă învinsă.

— Şi acoperă-ţi faţa. Nu lăsa pe nimeni să te vadă. Nici măcar pe acel individ.

— Îl va urmări cineva? întrebă Cay, începând să înţeleagă în ce se băga.

— Plănuiesc asta de câteva săptămâni, de când e închis, spuse T.C., şi cred că am acoperit orice posibilitate. Vor evada trei serii de oameni, dar numai tu vei şti unde să-l aştepţi pe cel care trebuie.

— Trebuie să te fi costat mult, spuse Hope, dar T.C. dădu din mână în semn că nu era important. Acea evadare îl costase tot ce avea, dar nu avea să le spună lor asta.

— Când trebuie să plec? întrebă Cay, înghiţind în sec când se

gândi la noaptea care o aştepta.

— Cam acum douăzeci de minute.

— Nu vrea să-ţi lase timp să te gândeşti, zise Hope.

— Însoţitoarea mea…

— O s-o ţin eu ocupată, zise Hope. N-o să observe că ai dispărut.

— Eu… eu… Îngăimă Cay.

— Du-te! spuse T.C. Nu te mai gândi, du-te doar! Ţine-ţi faţa acoperită, să nu te vadă nimeni, nici măcar Alex, şi apoi du-te la bal. Lasă-ţi calul în spate, ca să nu se vorbească despre felul cum te-ai dus. Hope se va ocupa de asta.

Cay se uită la Hope, care dădu scurt din cap.

— Bine, atunci, o să plec. Nu ştiu cum o să călăresc cu rochia asta, dar…

— Pelerina te va acoperi în întregime, spuse T.C., implorând-o din priviri să nu mai piardă timpul cu discuţii. Mâine, la micul dejun, vom mânca ciocolată şi vom râde despre asta.

— Promiţi? întrebă Cay zâmbind.

— Jur.

După ce îi mai aruncă încă un zâmbet, ea îşi apucă fusta şi coborî scările în fugă. Inima îi bătea cu putere, dar ştia că e ceva ce trebuia făcut. În noaptea aceea, avea să salveze viaţa unui om. Faptul că era sau nu un criminal era ceva la care nu voia să se gândească. Nu, era mai bine să facă treaba şi să se gândească mai târziu la ce făcuse.

CAPITOLUL 2

Cay stătea pe cal în întuneric şi îşi dorea să fi fost în Virginia, cu familia ei. Era toamnă, aşa că trebuia să fie mai frig acolo. Oare aprinseseră focul în salon? Oare fraţii ei erau acasă sau pe afară, făcând ceea ce făceau ei tot timpul? Ethan ieşea cu una dintre fetele Woodlock, dar Cay nu credea că avea să iasă ceva din povestea aceea. Fata nu era suficient de drăguţă sau de deşteaptă pentru Ethan.

Când iapa ei începu să îşi piardă răbdarea, Cay se mişcă în şa şi o linişti. Printre copacii din spatele ei era ascuns calul împovărat pe care Alexander McDowell urma să îl ia cu el când avea să vină împreună cu cei care îl ajutau să fugă din închisoare. Privi în jur, dar nu văzu nimic. Îi fusese greu să găsească locul unde îi spusese unchiul ei să îl întâlnească pe fiul lui Mac, aşa cum se gândea Cay la el. Era fiul omului care îl ajutase pe tatăl ei şi acela era motivul pentru care ea se afla acolo. Dacă nu se concentra asupra acelei idei, ştia că ar fi început să

vadă partea întunecată a lucrurilor şi să se gândească la faptul că urma să întâlnească un om care, probabil, comisese o crimă.

Hope coborâse cu ea, o ajutase să-şi acopere rochia cu pelerina largă din lână şi îi dăduse harta pe care o desenase T.C. cu locul unde trebuia să meargă.

— Nu e prea târziu să te răzgândeşti, îi spuse Hope aranjându-i gluga pe cap.

— Sunt sigură că nu voi păţi nimic, spuse Cay. Şi mă îndoiesc că acest om e un criminal. Hope coborî glasul.

— N-ai citit ziarele. Doctorul şi judecătorul au găsit-o încuiată cu el în cameră şi el dormea buştean. Nu îşi amintea nimic din ce făcuse. E, de-a dreptul, malefic.

Cay înghiţi în sec.

— Ce a spus despre toate astea?

— Că băuse un pahar de vin şi adormise.

— Poate a spus adevărul.

— Eşti atât de tânără, spuse Hope pe un ton de superioritate. Niciun bărbat nu adoarme în noaptea nunţii.

— Dar poate… încercase Cay să spună, dar Hope o întrerupsese.

— Cu cât pleci mai repede, cu atât te întorci mai curând. Te voi aştepta la bal. Nu voi fi îmbrăcată la fel de elegant ca tine, dar voi avea rochia de mătase roz.

Hope îi puse mâinile pe umeri şi o privi o clipă. Domnul fie cu tine, spuse ea, şi o sărută repede pe obraz. Imediat, amândouă se îndreptară repede spre grajd, unde le aşteptau caii. Hope o ajută să-şi aranjeze pelerina peste rochie şi partea inferioară a picioarelor, care se vedeau în ciorapii de mătase. Rochia de bal era strâmtă, aşa că atunci când stătea în şa, se ridica mult.

— Indiferent ce spune naşul nostru, te rog să fii prudentă în preajma acelui bărbat, spuse Hope când Cay era, în sfârşit, în şa şi acoperită.

Încercând să creeze o atmosferă mai relaxată, Cay o întrebă:

— Vrei să-ţi aduc ceva?

— Siguranţa ta va fi de-ajuns, spusese Hope fără să zâmbească, dar când văzu expresia de dezamăgire a lui Cay, adăugă: un soţ. Nu prea înalt, nu prea scund, nu bogat, nu sărac. Vreau doar un bărbat care să-i ţină piept tatii, spuse ea, şi zâmbi uşor. Şi vreau un bărbat care să nu adoarmă în noaptea nunţii.

— Care tată? întrebă Cay şi, imediat îşi dădu seama că era mai agitată decât îşi închipuia şi începu să îşi ceară scuze, dar Hope râse.

— Cel care se plânge, bineînţeles. Cu celălalt n-am probleme, deşi nu mă ascultă.

Acum, du-te! Cay dădu pinteni calului şi călări spre vest, spre locul unde trebuia să îl întâlnească pe criminal.

Acum, stătea în şa şi aştepta. Trebuia să fi ajuns deja, dar ea nu auzea şi nu vedea nimic. Oare se întâmplase ceva? încercarea de evadare dăduse greş? îşi dădu seama că ştia extrem de puţin despre ceea ce pusese la cale T.C. şi că ar fi trebuit să pună mai multe întrebări. Ar fi trebuit să fie mai mult ca fratele ei Nate, căruia îi plăcea să dezlege enigme. Îi plăcea să descopere cine ce făcuse şi de ce. În linişte şi în întuneric, se gândi cum fusese prima oară când el dezlegase o enigmă care făcuse întreaga familie şi pe toţi cei care lucrau pentru ei să fiarbă. Făina dispărea într-un ritm alarmant, dar nimeni nu recunoştea că o lua. Zâmbind, Cay începu să se gândească la acele vremuri, dar un sunet în dreapta ei o făcu să tragă de hăţuri. Legase celălalt cal de un copac la vreo cincizeci de metri distanţă, dar când privi în direcţia aceea, nu văzu nimic. Simţurile ei, însă, îi spuneau că se schimbase ceva.

— Cine-i acolo? strigă ea. Din întuneric, apăru un bărbat înalt, cu barbă, şi mai în vârstă, care veni atât de aproape de ea, încât Cay dădu să o ia la goană, dar el o prinse de gambă. Când făcu acest lucru, se văzu puţin din ciorapul de mătase şi din rochie. Mărgeluţele de cristal sclipiră în întuneric.

— Fir-aş al naibii, exclamă el măsurând-o din privire. Ăla a trimis o copilă să facă o treabă de bărbat. Nu i-aş încredinţa viaţa mea. Mai bine mă împuşc chiar acum, zise el în scoţiană, după care adăugă în engleză americană: te duci la o petrecere, domnişoară? Cay îi dădu mâna la o parte de pe picior şi îl privi cu tot dispreţul de care era în stare.

— Imediat cum o să scap de tine. Poţi să ţii pasul cu mine?

Îşi petrecuse câteva veri în Scoţia, la verii ei, şi înţelesese insulta pe care i-o adresase el. Nu se osteni să-i arate unde era celălalt cal. Dacă era atât de sigur că o „copilă" era atât de inutilă, încât mai bine „se împuşca singur", atunci putea foarte bine să-l găsească singur. El rămase cu gura căscată, uimit, probabil, de faptul că ea îi înţelegea dialectul. Mormăi ceva gen „Eşti o McTern", dar ea nu era sigură. Când

se auzi o împuşcătură, ea nu fu surprinsă. Evident că planul lui T.C. eşuase. Oamenii pe care ea trebuia să-i plătească nu apăruseră, iar scoţianul venise singur. Acesta era pe cont propriu acum, se gândi ea dând pinteni iepei.

În timp ce gonea, simţi cum rochia i se ridicase şi mai mult. Dacă o ţinea tot aşa, avea să arate jalnic când ajungea la bal. Gluga îi căzuse şi simţi cum părul i se desfăcea din ace. Se bucură că se gândise să-şi prindă steluţele din diamante în interiorul corsajului. Tatăl ei i le dăduse cadou când împlinise optsprezece ani şi i-ar fi părut rău să le piardă, mai ales pentru o cauză care nu merita.

Auzi un alt cal gonind în spatele ei. Se întoarse şi văzu că era scoţianul. Chiar dacă avea mult păr pe cap şi pe faţă, ea tot vedea că ochii îi erau plini de furie.

— Acoperă-te, prostuţo, îi strigă el.

— Nu e momentul pentru decenţă, mormăi ea şi ridicându-se în şa, goni şi mai tare.

Întotdeauna îi plăcuse să călărească şi îşi petrecuse multă vreme în şa. Să se ia la întrecere cu fraţii ei-şi să-i învingă-era o pasiune a ei.

Ca să nu se vadă că eşti femeie, îi strigă el încercând să ţină pasul cu ea.

Dar calul lui era atât de împovărat cu lucrurile pe care trebuia să le ia în expediţie încât nu reuşea. Totuşi, bărbatul îl forţa atât de mult, încât lui Cay i se făcu milă de animal.

— Trebuie să ne despărţim, spuse ea dirijându-şi calul spre stânga. Nu prea cunoştea zona din jurul oraşului Charleston, dar avea un bun simţ al orientării şi vedea luminile în depărtare. Avea să meargă acasă la T.C., unde avea de gând să-şi facă bagajul şi să plece acasă dimineaţă. Avusese parte de suficientă aventură pentru o singură vizită. Când bărbatul coti odată cu ea, făcând-o aproape să iasă de pe drum, avu nevoie de toţi anii de experienţă ca să-şi stăpânească iapa.

— Ce crezi că faci? îi strigă ea.

— Îţi salvez viaţa, îi strigă el, la rândul lui. Dacă te duci în oraş te vor aresta.

— Nimeni nu ştie că m-am întâlnit cu tine, zise ea uitându-se peste umăr.

Auzise o împuşcătură, dar nu văzuse pe nimeni.

— Te-au văzut.

— Ba nu! îi strigă ea. Spre uimirea ei, el apucă hăţurile calului ei şi trase atât de tare, încât aproape că o făcu să cadă. Dacă ar fi avut un bici, l-ar fi lovit.

— Trebuie să vii cu mine.

— Nici vorbă! Eşti un criminal!

— Şi tu eşti la fel acum. Ori vii după mine, ori te dau jos de pe cal şi te pun de-a curmezişul şeii mele. Ea fu tentată să-l lase să facă asta. Văzu că era slab sub acele zdrenţe, iar ea era mult mai tânără decât el, ar fi putut avea destulă forţă.

— Bine, spuse ea, în cele din urmă şi, în clipa următoare, el ţâşni cu viteză, părând să se aştepte ca ea să-l urmeze oriunde.

Ea ar fi vrut să se întoarcă şi să pornească în direcţie opusă, dar auzi o altă împuşcătură în depărtare, aşa că se luă după el. Poate că el ştia o ascunzătoare bună. Oamenii din închisori nu se pricepeau la astfel de lucruri?

Călări în spatele lui vreun kilometru şi ceva, după care el păru să dispară în beznă. Trase de hăţuri şi se uită în jur, dar nu-l văzu. Auzi un fluierat de pasăre, dar se auzeau puţine alte sunete. În clipa următoare, auzi tropot de copite pe drum şi, când bărbatul apăru, în ciuda părului care îi acoperea faţa, ea văzu că era furios.

Uimită de nerecunoştinţa lui, îşi conduse calul în tufişurile de pe marginea drumului şi descăleca.

— Credeam că eşti mai deşteaptă, dar eşti tare proastă, spuse el în dialect scoţian.

— Înţeleg fiecare cuvânt pe care îl spui şi nu-mi place ce aud. Când o să mă-ntorc…

— Taci, mârâi el trântind-o la pământ şi acoperind-o cu braţul. Cay se pregăti să protesteze, când auzi cai apropiindu-se. Lăsă capul jos, acoperită de braţul lui.

Bărbatul mirosea îngrozitor şi ea se întrebă dacă nu cumva avea păduchi sau altceva. Dacă da, nu avea să şi-i mai scoată niciodată din păr.

Patru călăreţi se opriră nu prea departe de ei şi ea îşi ţinu răsuflarea, aşteptând să treacă mai departe.

— Vă spun eu, era roşcata aia care stă la T.C. Connor. I-am văzut faţa când s-a uitat în spate, zise unul dintre bărbaţi şi Cay scoase un geamăt. Scoţianul îi astupă gura cu mâna. Era foarte aproape de ea,

apăsând-o cu un umăr pentru a o ţine lipită de pământ. Ea mişcă din cap ca să scape de mâna lui. El o dădu la o parte, dar îi făcu semn din ochi să nu scoată un sunet.

— O fată? spuse unul dintre ei. De ce ar ajuta o fată un criminal să evadeze?

— Probabil că pentru ea şi-a omorât soţia şi, acum, fug împreună. Toată lumea ştie că s-a-nsurat cu domnişoara Grey pentru banii ei.

— Ce prost, să omoare o frumuseţe ca ea.

— Parcă sunteţi nişte babe care bârfesc. Cred că ar trebui să mergem la Connor, să vedem dacă fata e acolo. Dacă nu e, eu zic să-l luăm la întrebări.

Imediat, întoarseră caii şi plecară. Instantaneu, Cay porni spre calul ei, dar bărbatul o apucă de poalele pelerinei şi o trase înapoi.

— Unde crezi că te duci?

— La naşul meu, să-l previn.

— Adică la T. C?

— Bineînţeles.

— Dacă faci asta, te vor închide, pentru că ai ajutat un criminal să evadeze.

Ea îl privi furioasă când se ridică.

— Bănuiesc că asta înseamnă că n-ai de gând să te predai ca să-ţi protejezi binefăcătorul, nu? După ce pufni, ca şi cum ar fi spus că era cea mai proastă persoană în viaţă, el se ridică şi se duse la cal.

— Connor îşi poartă singur de grijă. Din câte am auzit, a scăpat de indieni, de urşi şi de piraţi. Cred că poate să facă faţă câtorva localnici care caută o fată drăguţă ca s-o terorizeze.

— Da, dar… spuse Cay, dar se gândi că nu voia să piardă timpul certându-se cu el.

Bine, atunci o să mă duc acasă.

— Adică?

— În Editean, Virginia.

— În Charleston, e cineva care ştie unde locuieşti? întrebă el verificând încărcătura de pe cal.

— Câteva persoane de-aici îmi cunosc familia. Părinţii mei au fost aici adesea, iar fraţii mei…

— Scuteşte-mă de poveşti de familie. Nu poţi să te duci acasă, fiindcă acolo se vor duce imediat după ce îl vor lua la întrebări pe

Connor.

— Nu pot să mă duc acasă? zise Cay zâmbind, după care se ridică şi se duse la calul ei. Habar n-ai cine e tatăl meu, nu-i aşa?

— Nu te poate ajuta acum. Încalecă şi acoperă-ţi picioarele. Mă distrag de la ţelul meu. Cay nu era sigură că acela era un compliment, dar, dacă era, nu-i plăcea.

Imaginile descrise de Hope despre ceea ce îi făcuse acel om soţiei sale erau vii în mintea ei.

— Unde mergem? întrebă ea. Tatăl meu cunoaşte mulţi oameni şi ar putea…

El trase de hăţuri ca să se oprească lângă ea.

— Tatăl tău a fost şeful clanului McTern, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse ea cu mândrie.

— Deci, e un om care îşi apără familia, nu?

— Sigur. E cel mai bun…

— Dacă ştii asta despre el, vrei să porneşti un război între tatăl tău şi oraşul Charleston?

— Sigur că nu.

— Dacă te duci acasă şi te ascunzi la tatăl tău, sigur, el se va lupta până la moarte ca să te apere. Asta vrei, să-ţi vezi familia moartă?

— Nu, zise ea, ţinându-şi răsuflarea, pentru că ştia exact ce ar fi făcut tatăl şi fraţii ei. Nu vreau asta şi, când tată o să audă asta…

— Sunt sigur că T.C. Connor va avea grijă ca tatăl tău să nu audă. Trebuie să găsim un loc sigur unde să te ascunzi până când îmi voi dovedi nevinovăţia. Când eu voi fi liber, vei fi şi tu.

— Dar… zise ea, ea se abţinu să spună că nu era prea sigură de nevinovăţia lui. Cum poţi dovedi că eşti nevinovat dacă o să hoinăreşti prin jungla din Florida?

— Trebuie să le las timp să se calmeze. La proces, am descoperit că nimeni nu mă asculta. Prea mulţi o plăceau… Păru că era gata să se înece.

— Pe soţia ta? întrebă ea. O plăceau oamenii?

— Credeai că m-aş fi însurat cu o femeie pe care nu o plăcea nimeni? zise el.

— Nerecunoştinţa ta mă uimeşte. După tot ce am riscat pentru tine, tu…

Trase aer în piept. Dacă ar fi spus ce ar fi vrut n-ar fi ajutat la nimic.

— Ce-a spus doctorul?

— Ticălosul a murit de inimă a doua zi după ce Lilith… a plecat. A fost îngropată înainte să apuc s-o mai revăd.

— Dacă o plăcea toată lumea, înseamnă că doctorul a murit din cauza şocului. Nu-i de mirare că oamenii vor să te spânzure. El păru netulburat de acuzaţia ei.

— Voi face mai mult decât să-l spânzur pe cel care a omorât-o, mormăi el. Acum ţine-te după mine şi scuteşte-mă de obrăzniciile tale. Călărind în spatele lui, Cay se gândea la un mod de a ieşi din situaţia aceea. Dacă nu se putea întoarce la naşul ei, nu se putea duce la alţi prieteni de familie şi nu se putea duce acasă, unde putea să se ducă? Cât puteai să fii un fugar? Poate se putea îmbarca pe un vas să se ducă în Scoţia la familia tatălui ei pentru o vreme. Dar cât putea să stea acolo? Şase luni? Un an? Scoţianul spusese că voia să le lase timp autorităţilor „să se calmeze", după care avea de gând să-l găsească pe adevăratul ucigaş al soţiei sale. Oare avea să dureze mult? Dacă el era adevăratul ucigaş? Ar fi însemnat că nu avea să fie reabilitat niciodată. Avea să fie mereu un fugar, iar Cay avea să fie la fel.

Încă mergea în urma lui, însă era tentată să se întoarcă în Charleston. Dar amintindu-şi de bărbaţii care o căutau, ştiind cine era ea şi unde o puteau găsi, se răzgândi. De asemenea, vorbele scoţianului despre reacţia familiei ei o făcură să-şi continue drumul înainte. Dacă se întorcea în Charleston, acasă la T.C., şi se preda, fără îndoială că ar fi fost dusă la închisoare. Nici nu îşi putea închipui furia care s-ar fi dezlănţuit în familia ei. Parcă îşi vedea tatăl şi fraţii împuşcând în toate părţile ca să intre în închisoare şi să o scoată. Oare vreunul dintre ei ar fi fost ucis? Când lacrimile îi şiroiră pe obraji, nu se osteni să le şteargă. Încercă să se gândească la ceva bun, dar nu îi venea în minte decât faptul că fusese o proastă. Era prima oară când călătorea singură, însoţită doar de camerista şi lacheul ei, Cuddy şi trebuise să se certe pentru acel privilegiu.

— O să dai de necazuri fără noi acolo, spusese Tally.

— Vei cunoaşte alţi bărbaţi, aşa că va trebui să te gândeşti la mai mult de trei cereri în căsătorie, spuse Ethan. Nate îi dădu o listă de cărţi pe care voia să i le cumpere şi îi spusese:

— O să ai grijă de tine, nu? Cu Adam fusese cel mai rău. O sărutase pe frunte şi îi spusese că avea încredere în ea, credea în ea şi ştia că e destul de înţeleaptă ca să se poarte cu decenţă în orice

moment. Cay se uită în jos şi văzu că un picior îi era dezgolit până aproape de genunchi. Încercă să şi-l acopere cu pelerina, dar aceasta era prinsă sub ea. Cât despre tatăl ei, când îi ceruse permisiunea să plece singură, el spusese „Nu". Atât. „Nu". Şi mama ei spusese:

— Nu-ţi face griji, o să-l conving eu. Şi îl convinsese. Aşa că, acum, Cay le trădase încrederea tuturor, cu excepţia lui Tally, care credea că sora lui e o prostuţă împrăştiată.

— Ţine, zise scoţianul dându-i o batistă murdară, iar când ea ezită să o ia, adăugă: nasul tău o va murdări mai rău, aşa că de ce ar trebui să fie curată?

Când ea dădu să-i răspundă, el dădu ochii peste cap şi îşi îndemnă calul să o ia înainte. Cay îşi suflă nasul şi îi întinse batista de la distanţă.

— N-o scăpa pe jos, zise el repede. O să ne caute cu câinii. Cay fu atât de şocată de acel gând, încât o scăpă, dar el trase de hăţuri brusc şi o prinse înainte să atingă pământul.

— Poate că nu mă placi, dar suntem amestecaţi amândoi în asta, spuse el furios, vârând batista într-un cobur de şa, după care vorbi mai calm. Îmi pare rău, fetiţo, n-am vrut să te bag în asta, dar eu n-aş fi trimis o fată…

— Dacă mai spui o dată „ca să facă o treabă de bărbat" te denunţ chiar eu.

Nu fu sigură, dar i se păru că vede o umbră de zâmbet sub tot părul de pe faţa lui.

— Hai, fetiţo, înveseleşte-te, zise el. Dacă mă prind, o să apuci să mă vezi spânzurat.

— Şi eu o să atârn lângă tine? întrebă ea când el trecu mai departe.

— Nu. Să le spui că te-am răpit. O să te creadă.

— Eu cred asta, mormăi ea, dând pinteni calului şi urmându-l.

CAPITOLUL 3

O dureau picioarele şi spatele şi îi era atât de somn, că abia putea să mai ţină hăţurile. Călăriseră toată noaptea şi cea mai mare parte a zilei, iar bietul cal era şi mai obosit decât ea. Dar nu se plânse bărbatului din faţa ei. Se uită la el cum stătea drept în şa, fără să dea semne de oboseală, şi se întrebă dacă era om.

Deodată, el se întoarse şi, în scurt timp, fu lângă ea.

— Trebuie să lăsăm caii să se odihnească. Ea dădu să spună că

ar fi putut să o întrebe cum se simţea, dar se opri.

— Da, calul meu e epuizat, zise ea şi i se păru că vede o umbră de zâmbet în ochii lui albaştri. Îi era greu să-şi dea seama din cauza părului de pe faţa lui.

— Aşteaptă-mă aici, spuse el, apoi, arătând spre un stejar mare cu crengi care atârnau până aproape de pământ. Stai în şa, altfel n-o să mai poţi să încaleci.

— Cred că sunt în stare să descalec şi să încalec din nou, zise ea.

— Ai făcut ceva şcoală, nu? zise el.

— Mi-am luat diploma în bune maniere. Ai auzit de aşa ceva?

— Nu în ţara asta, spuse el, dar păru să schiţeze un zâmbet pe sub mustaţa nearanjată. Ea îl urmă lângă copac, lăsându-se în jos ca să se ferească de crengi.

— Mai ai banii cu care trebuia să plăteşti oamenii? Cay se sperie. Oare avea de gând să-i ia puţinii bani pe care îi avea şi s-o lase să înfrunte autorităţile singură? El o privi furios.

— Nu sunt hoţ! îmi trebuie câteva monezi ca să fac rost de un loc unde să stăm în noaptea asta şi de ceva mâncare. Pe ceilalţi poţi să-i păstrezi. Ea vârî mâna în geanta de lângă picior şi scoase săculeţul cu banii pe care i-i dăduse unchiul T.C.

Şovăi o clipă, amintindu-şi momentul în care el i-i pusese în mână. El şi Hope erau atât de departe acum.

— Ai de gând să-i ţii toată noaptea? se răsti el. Ea ar fi vrut să-i arunce monezile în faţa nerecunoscătoare, dar se abţinu.

— Cât îţi trebuie?

— Un dolar, doi ar trebui să ajungă. O să stai aici să aştepţi sau o să dai fuga la autorităţi? Trebuie să ştiu la ce să mă aştept când mă întorc. O parte din ea ar fi vrut să se ducă la şeriful din oraş şi să-i spună că fusese răpită de acel individ, dar o parte şi mai mare din ea ştia că n-ar fi putut s-o facă. N-ar mai fi putut să dea ochi cu unchiul T.C. din nou.

— Îmi trebuie un toc, hârtie şi cerneală, spuse ea. Trebuie să trimit o scrisoare familiei mele, să le spun că sunt bine.

— Ai de gând să-i minţi?

— Poftim?

— Eşti în compania unui bărbat care mai avea o zi şi era spânzurat. Nu cred că ai tăi vor crede că asta înseamnă că eşti „bine”. Cay nu voia să se gândească la furia tatălui ei sau la lacrimile mamei ei.

Şi, mai ales, nu voia să-şi închipuie ce erau în stare să facă fraţii ei pentru a o găsi.

— Dacă vrei să plângi din nou, trebuie să scot batista. Cay se îndreptă în şa.

— N-o să plâng şi, mai degrabă, îmi suflu nasul în mânecă decât să mai folosesc zdreanţă aceea mizerabilă pe care mi-ai dat-o.

— Înţeleaptă alegere, zise el. Stai aici în linişte şi aşteaptă.

— O să fac asta dacă o să am chef, spuse ea sfidătoare, dar ştia că nu voia decât să stea pe loc. Văzu din nou colţul gurii lui mişcându-se uşor, de parcă s-ar fi abţinut să nu râdă, după care îşi întoarse calul şi porni spre est. Când rămase singură, Cay se gândi că ar fi trebuit să descalece, dacă nu pentru altceva, măcar ca să-i arate că nu avea de gând să se lase condusă de el. Dar nu avea energia necesară. În schimb, lăsă capul în piept şi adormi instantaneu.

Când se întoarse Alex, aşa o găsi, în şa, tot cu hăţurile în mână şi dormind adânc.

Se aplecă şi se uită la chipul ei. Era drăguţă. Mărgelele de pe rochie se reflectau pe bărbia ei şi ea nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani. Ce-o fi fost în capul lui T.C. Connor de trimisese copila aceea în mijlocul infernului în care se transformase viaţa lui Alex?

O parte din el ar fi vrut să se predea şi să termine cu toate, să termine cu viaţa. Nu trecea clipă fără să-şi aducă aminte de femeia pe care o iubise, întinsă lângă el şi cu gâtul tăiat. Tot ce se întâmplase după aceea, felul în care fusese tratat în închisoare, procesul, toate păruseră să fie ceea ce merita, nu pentru că i-ar fi făcut rău, ci pentru că nu reuşise să o protejeze. Şi, acum, T.C. Connor, singurul om care îi fusese prieten în timpul acelui coşmar, pusese altă femeie în grija lui Alex, iar el nu era deloc pregătit să o apere de pericolele care îi pândeau din toate părţile.

Îi luă hăţurile din mână cu grijă şi îi conduse calul. Fu atent ca ea să nu cadă din şa, dar ea se ţinu bine până ajunseră în grajdul pe care el îl găsise ca adăpost pentru noaptea aceea. Bătrânul care era proprietarul grajdului, Yates, nu se lăsase deloc şi Alex se bucurase că nu avea mulţi bani la el. Dacă bătrânul ar fi văzut-o pe fată în rochia ei scumpă, ar fi cerut toţi banii pe care îi aveau. Sau, mai rău, ar fi pus lucrurile cap la cap şi s-ar fi dus la şerif.

Alex ştia că păreau o pereche neobişnuită şi ar fi stârnit suspiciuni oriunde s-ar fi dus. Fata era tânără şi avea un aer care parcă

striga că e bogată. De la părul, care i se revărsa în bucle pe umeri, până la picioarele încălţate în pantofi argintii, striga „bani". Mirosea a bunăstare, stil, educaţie şi rafinament. Se întrebă dacă băuse vreodată ceai dintr-o cană făcută de mână. Sau folosea doar porţelan?

El era total opus. Hainele lui erau rupte şi murdare, trupul foarte slăbit, după săptămânile petrecute în închisoare. Când T.C. venea să-l viziteze, îi aducea o cutie cu mâncare de fiecare dată, dar gardienii erau atât de încântaţi să controleze conţinutul, încât până ajungea la Alex, mâncarea nu mai era comestibilă.

Nu avusese voie să aibă ustensile de bărbierit sau apă de spălat. Locuitorii din Charleston îl urau pentru ceea ce credeau că făcuse şi se purtaseră în consecinţă.

Fusese tratat mai rău decât un animal.

Acum, o avea în grijă pe acea fată nevinovată şi habar nu avea ce să facă. Să o înveţe ce minciună să le spună alor ei? Ar fi putut spune că fusese răpită de un acuzat de crimă, care nu voia să-i dea drumul. Dar se îndoia că ea ar fi putut să fie credibilă. Dacă T.C. O păcălise cumva să se ducă la întâlnirea cu un evadat, însemna că avea un suflet bun, dar nu şi un simţ de autoconservare.

Şi cum s-ar fi întors la familia ei singură? Cum putea el să lase o fată ca ea singură? Era de-ajuns să vadă rochia elegantă de sub pelerină şi toţi hoţii de-acolo până în Charleston s-ar fi luat după ea.

Nu, lui îi plăcea planul lui T.C. de a se alătura unui grup de exploratori şi de a călători în Florida. Planul fusese ca T.C. să deseneze ceea ce vedeau, în timp ce Alex urma să aibă grijă de cai, să aducă vânat, să ajute în orice fel putea.

În ziua aceea, când o întrebase pe fată de ce nu venise T.C., ea îi spusese că îşi rupsese piciorul. În dimineaţa aceea, T.C. se urcase pe acoperiş şi căzuse pe spate. Alex mormăise ceva legat de prostia de a face aşa ceva în ziua în care urma să ajute un evadat-dar nu vorbise tare. Îl şocase faptul că fata îl înţelegea chiar şi atunci când vorbea în dialect. Prima oară când Alex venise în America, nimeni nu înţelegea ce spunea. În primele şase luni, trebuise să mimeze totul. Dar învăţase modul de a vorbi al americanilor şi felul cum fiecare cuvânt era pronunţat aşa cum se scria. I se părea plicticos şi deloc creativ, dar reuşea să o facă. Când o cunoscuse pe Lilith, femeia cu care urma să se însoare, vorbea la fel de bine ca majoritatea americanilor. Doar în momente de mare stres, ca atunci când evadase din închisoare şi

găsise o fetişcană aşteptându-l, îi revenea accentul. În câteva minute ajunseră la grajdul dărăpănat al lui Yates şi, când îl zări pe bătrân uitându-se pe un geam murdar, se aşeză în dreptul fetei şi se bucură că se gândise să-i acopere tot părul cu gluga. Din acel unghi, nimeni nu şi-ar fi dat seama dacă era fată sau băiat-ceea ce şi voia, căci spusese că el călătorea împreună cu fratele său mai mic.

Alex conduse caii în grajd şi puse drugul la uşă. Bătrânul avea o vacă şi un cal bătrân acolo şi câteva găini pe grinzi. Era o clădire veche şi murdară şi Alex spera să nu plouă, altfel aveau să fie udaţi leoarcă, deoarece se vedea lumina zilei din ce în ce mai slabă prin găurile din acoperiş. Călăriseră aproape douăzeci şi patru de ore. O lăsă pe fată în şa, încă adormită, cât verifică dacă erau toate lucrurile pentru care plătise. Un balot de fin era în colţ, nişte ovăz pentru cai, iar un castron cu supă subţire şi o bucată de pâine uscată erau pe o masă veche.

Oricât era de puţin, Alex simţea că bătrânul dăduse cât putuse de mult.

După ce întinse fânul printr-o boxă goală, Alex se duse la fată. Aceasta dormea şi mai adânc şi începuse să se clatine în şa. El îi cuprinse mijlocul şi o trase uşor.

Era mai grea decât se aşteptase, dar şi el era mai slăbit decât de obicei. Încă adormită, ea se cuibări la pieptul lui, de parcă ar fi fost obişnuită să fie purtată în braţe de un bărbat – şi el ştia că aşa era. Ştia cine era ea pentru că, atunci când era mic, mama lui le citise lui şi tatălui său scrisorile de la mama ei, Editean Harcourt. După moartea mamei sale, când el avea doar nouă ani, începuse să îşi scrie cu fratele lui Cay, Nate. Se născuseră în acelaşi an, iar doamna Harcourt credea că, dacă avea să corespondeze cu cineva de aceeaşi vârstă, avea să suporte mai uşor durerea. Aşa se întâmplase, iar el şi Nate nu încetaseră niciodată să îşi scrie reciproc. În cei cincisprezece ani în care corespondase cu fratele ei, aflase multe despre familia Harcourt. Când el şi Nate aveau zece ani, au hotărât să ţină secrete scrisorile lor. Pentru Alex, acest lucru însemna că nu trebuise să-i citească scrisorile de la Nate tatălui său. Însă pentru Nate, care locuia cu familia sa numeroasă cu care împărţea totul, însemna să-l ţină pe Alex numai pentru el.

Numai părinţii lui ştiau de corespondenţa dintre băieţi.

Alex îşi amintea fiecare cuvânt pe care îl scrisese Nate despre sora lui mai mică şi, când venise la închisoare, T.C. Îi spusese că fata

venise în vizită în Charleston.

— Dar nu trebuia s-o trimită după mine, mormăi Alex.

Fata se mişcă în braţele lui şi, când o ridică mai mult, ea îşi încolăci braţele după gâtul lui. Pelerina îi căzu, scoţând la iveală rochia albă cu argintiu, braţul gol şi partea de sus a pieptului. Când încercă să o acopere, fu cât pe ce să o scape.

Săptămânile în care mâncase foarte puţin şi nu făcuse mişcare îşi spuneau cuvântul. O aşeză cu grijă pe fânul din boxă, după care se ridică şi îşi îndreptă spatele. Nu putu să nu se uite la ea. Părul roşcat îi era răsfirat, iar frumoasa ei rochie strălucea în lumina slabă a soarelui care răzbătea prin acoperiş. Era întinsă pe pelerină şi, într-adevăr, era o imagine foarte frumoasă, care îl făcu să geamă.

Ce naiba avea să facă în privinţa ei?

Nu îşi închipuia cum putea cineva să trimită singură în lume o făptură atât de fragilă şi de inocentă. O lăsă să doarmă şi el se ocupă de cai. Le scoase şeile şi poverile, îi frecă puţin cu câteva mâini de paie şi le dădu mâncare şi apă.

Când se întoarse la fată, văzu că nu se mişcase, aşa că se aşeză la masa şubredă şi se uită la ea cât mâncă jumătate din ce le dăduse Yates. Îi luă câteva minute şi, după aceea, tot ce voia să facă era să doarmă. Ar fi vrut să aibă pătura la el, să se înfăşoare în ea şi să-şi acopere hainele subţiri şi zdrenţuite.

Tocmai se gândea unde să se culce, când fata se întoarse pe o parte, lăsând liberă o parte din pelerina mare de lână. El ştia că n-ar fi trebuit s-o facă, dar confortul pe care i-l oferea ea era irezistibil. Ridică un colţ al pelerinei, se întinse lângă ea şi se înveli. Dacă n-ar fi fost atât de mizerabil, s-ar fi cuibărit lângă ea, dar ştia că i-ar fi murdărit rochia. Înainte să adoarmă, se întrebă cum de reuşea ea să călărească atâtea ore şi să rămână curată. Dar abilitatea de a rămâne curate era unul din misterele femeilor.

CAPITOLUL 4

Alex se trezi brusc, dar rămase nemişcat, cu ochii închişi şi urechile ciulite. Când nu auzi nimic, se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Părea să fie totul ca înainte, dar el simţea că ceva se schimbase-sau urma să se schimbe. Tatăl său spunea că moştenise puţin din darul mamei sale. Ea ştia întotdeauna când urma să vină cineva. Când Alex avea şase ani şi o vedea pe mama lui agitându-se şi făcând curăţenie, ştia că ceva urma să se întâmple. Ea nu se înşela niciodată.

Alex se uită la fată, care dormea în continuare, întinsă pe o parte. Rămase nemişcat, ascultând zgomotele făcute de cele câteva animale din grajd; nimic nu era în neregulă. Dar Alex nu scăpa de senzaţia că ceva rău urma să se întâmple.

Când se uită la găurile din acoperiş, văzu că mai erau câteva ceasuri până să se lumineze de ziuă, ceea ce însemna că nu dormise mult. Ceva înăuntrul lui îi spunea că trebuia să scoată caii. Când avea să se întâmple ceva, ştia că el şi fata trebuiau să plece repede. În linişte, Alex se duse în boxa unde era calul lui şi îşi trecu mâinile peste spinarea acestuia. Nu era unul din caii de curse cu care era obişnuit şi niciunul din poneii scoţieni din copilăria lui, dar era un cal bun pentru a căra tot echipamentul de care T.C. ştia că o să aibă nevoie. În şoaptă, Alex îi ceru scuze calului şi începu să-l echipeze din nou. Sub atingerea lui blândă, animalul nu protestă. Apoi, se duse la iapa fetei. Avea o bănuială că animalul era cel mai bun din grajdurile lui T.C. Iapa se agită puţin, dar Alex o linişti cu vorbe şoptite şi atingeri blânde. Era tânără şi Alex bănui că putea alerga mai repede decât mulţi alţii. Când îi examina copitele, Alex nu putu să nu zâmbească, fiindcă îşi aminti cum călărea fata. Fusese învăţată bine şi se simţea bine în şa, de parcă ar fi crescut în Scoţia. Zâmbi şi mai larg. Fără îndoială că ea ar fi spus că orice om din Virginia putea călări la fel de bine ca un scoţian.

În linişte, Alex începu să-i pună şaua englezească pe care o folosea fata. Nu avea locuri pentru cărat lucruri, aşa că era inutilă, dar era frumoasă. Alex se bucura că fata nu călărea stând într-o parte, deşi credea că, de obicei, o făcea.

După ce înşeuă caii, Alex se duse la uşa mare a grajdului şi o deschise cu grijă.

Nu auzi nimic, nu văzu pe nimeni. În linişte, scoase caii afară şi îi duse la stejarul cel mare, legându-i acolo. Dacă nu ploua, erau în regulă, dar ştia că avea să le lipsească grajdul şi confortul de acolo. După ce le ceru iertare, se întoarse la grajd. Zăvorî uşa în urma lui şi se duse la fată. Ea dormea adânc în continuare, în aceeaşi poziţie în care o lăsase. Era limpede că dusese o viaţă liniştită, nu fusese nevoită niciodată să stea trează noaptea, în alertă. Alex se plimbă prin grajd, pipăind pereţii întunecaţi. Singura uşă era cea din faţă, dar Alex simţea că ar fi putut avea nevoie de o altă cale de scăpare. Erau vreo patru scânduri mai slabe în spate, pe care le scoase uşor. Apoi acoperi gaura, sprijinind scândurile la loc.

Când, în sfârşit, se simţi în siguranţă din nou, se duse înapoi la fată. Ea îşi frecă nasul în somn, ceea ce îl făcu să zâmbească. Nate îi trimisese odată un portret al surorii lui făcut de mama lui, iar Alex îl ţinuse lângă pat ani de zile. Când îl văzuse Lilith, fusese aproape geloasă. Când se gândi la soţia lui, îi pieri zâmbetul.

Acum, nu părea să aibă în minte altceva decât imaginea ei într-o baltă de sânge.

La început, moartea ei îi luase dorinţa de a trăi, T.C. fusese cel care îi dăduse ideea de a-şi reabilita numele.

— Du-te în Florida cu Grady, îi spusese el încet, ca să nu-l audă paznicii. Câteva luni la bordul unui şlep într-un peisaj splendid îţi vor da timp să te gândeşti şi să-ţi aminteşti.

— Nu vreau să-mi amintesc, spusese Alex.

— Ştiu cum e să pierzi persoana pe care o iubeşti cel mai mult. Eu am pierdut-o de două ori. O dată, când tatăl ei a obligat-o să se mărite cu altcineva şi, apoi, din nou, când a murit. Ştiu că ţi se pare imposibil, dar timpul vindecă rănile. Du-te în Florida şi dă timp acestui oraş să se liniştească. Caută-ţi şi tu liniştea. Alex, trebuie să le dovedeşti oamenilor că eşti nevinovat. Acum, Alex se uită în sus, spre acoperiş. Putea să mai doarmă vreo două ceasuri înainte să plece. Încă nu ştia ce va face cu fata, dar un plan începea să se formeze în mintea lui. Trebuia doar să aibă grijă de ea până avea să ajungă în locul unde se întâlnea cu James Grady.

Dacă Alex ajungea cu bine cu ea acolo, putea să o lase cu prietenii lui T.C. Putea să aştepte acolo câteva săptămâni, după care să plătească pe cineva care să o ducă acasă. Avea să spună cum criminalul-el oftă la acel gând-o răpise, dar ea reuşise să fugă. Alex se întinse pe paie lângă ea, scoase un cuţit mare din teaca ascunsă sub cămaşă şi îl puse alături. În bagajele de pe cal avea un pistol şi o puşcă, dar Alex ştia că armele de foc se puteau bloca, praful de puşcă se uda.

Deocamdată, un cuţit era cea mai bună armă a lui.

Cay se trezi încet şi, timp de câteva secunde, nu ştiu unde se afla. Simţea ceva ca un nod în spate. Clipind şi frecându-şi ochii, întoarse capul. Când îl văzu lângă ea, trebui să se forţeze să nu ţipe. Faţa lui acoperită de păr era foarte aproape de a ei şi mirosul pe care îl emana era aproape copleşitor.

Singurul ei gând fu să se îndepărteze de el. Acum, că trecuse

ceva timp de la evadare, sigur, ea şi unchiul T.C. puteau găsi un mod de a dovedi nevinovăţia ei.

Din moment ce el părea să doarmă adânc, se gândi să se furişeze afară, dar pelerina era înfăşurată în jurul lor şi, dacă mişca mâinile doar, avea să-l trezească. Când ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, văzu cuţitul lângă el. Dacă putea pune mâna pe el, putea să i-l ţină la gât şi să-l oblige să… să îi dea drumul.

Da, asta era. Când întinse braţul peste faţa lui, fu atentă să vadă dacă se trezea, dar el nu se mişcă. Era atât de sigură că doarme, încât atunci când vorbi, se sperie.

— Fato, ce vrei să faci? întrebă el încet, cu ochii tot închişi.

Cay se gândi cum ar fi fost să o ia la fugă. Oare avea să ajungă la uşa grajdului înaintea lui? Oare proprietarul grajdului avea s-o ajute să fugă?

Cu ochii tot închişi, Alex luă cuţitul şi i-l întinse, cu mânerul spre ea.

— Pe ăsta îl voiai? Cu o mişcare rapidă, Cay luă cuţitul şi i-l puse la gât.

— Dă-mi drumul sau te omor, spuse ea cu tonul cel mai ameninţător.

— Fetiţo, spuse el răbdător, dacă vrei să fugi de un bărbat, nu-l avertizezi.

Ea îi apăsă lama şi mai mult pe gât.

— Din respect pentru naşul meu, n-o să te omor. Nu vreau decât să scap de tine.

Alex tot nu deschisese ochii şi stătea acolo, cu cuţitul lipit de gât.

— Eşti liberă să pleci, dar te avertizez că n-a trecut suficient timp. Dacă nu mă găsesc pe mine să mă spânzure, s-ar putea să se mulţumească cu tine.

— Dar eu sunt nevinovată. Alex deschise ochii şi o privi. Feţele lor erau la câţiva centimetri distanţă.

— Eşti nevinovată dacă ajuţi un condamnat să fugă?

— Îl ajutam pe naşul meu, nu pe tine!

— Atunci, pot să-l spânzure şi pe el lângă tine. Ea apăsă şi mai mult cuţitul de gâtul lui.

— Dacă aş fi deşteaptă, te-aş omorî acum şi le-aş dovedi oamenilor…

Tăcu brusc, fiindcă Alex dădu cuţitul la o parte cu braţul şi se

ridică repede.

— E cineva afară, şopti el, trăgând-o în picioare, dar ea se împiedică în pelerina voluminoasă şi căzu pe el. N-am mai văzut o fată atât de neîndemânatică, mormăi el împingând-o. Cay se izbi de peretele grajdului, dar scăpă de pelerină şi se îndreptă. Îl văzu pe Alex dând fuga la uşă şi uitându-se afară printr-o crăpătură. În clipa următoare, fu lângă ea din nou.

— Bătrânul Yates vine încoace cu cineva. Trebuie să plecăm. Cay tocmai zărise mâncarea pe masă şi stomacul îi scoase un sunet în semn de răspuns.

— Nu e momentul potrivit ca să mănânci, spuse Alex împingând-o spre partea din spate a grajdului. Când ea aproape că se împiedică din nou, Alex înşfacă bucata de pâine şi o vârî în cămaşa murdară. În secunda următoare, trecu în faţa ei şi dădu scândurile la o parte. Cineva începu să bată în uşile mari. Părând furios şi somnoros, Alex strigă:

— Ce vrei?

— Vorbeşte în engleză, îi şopti Cay, care era aproape afară.

Îi trecu prin minte să dea fuga la uşa din faţă şi să se predea, dar se gândi la ce îi spusese scoţianul despre dubla sau tripla spânzurătoare şi ezită.

— Ce vrei? strigă Alex păşind prin deschizătura din perete, dar i se agăţară pantalonii şi nu putea să iasă. Abia atunci, Cay îşi dădu seama că încă avea cuţitul în mână. Îl ridică şi, pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Cay ştiu că el se gândea că avea să-l înjunghie. Îi tăie repede manşeta pantalonilor, eliberându-l. Privirea lui de mulţumire aproape că o făcu să roşească.

— Caii sunt lângă stejar. E puţin de mers pe drum, dar nu putem s-o luăm pe acolo.

Trebuie s-o luăm pe câmp şi repede. Poţi să fugi?

— Pot să fug de fraţii mei, zise ea, de parcă ar fi fost răspunsul la întrebarea lui.

Ridicând pelerina şi poalele rochiei, le aruncă pe braţ. Uluit de ceea ce spusese ea, Alex o luă la fugă peste câmp şi Cay ţinu pasul cu el. După ce alergară în zigzag vreo douăzeci de minute, Cay fu tentată să-şi scoată rochia şi pelerina şi să continue în lenjerie. Şi, dacă făcea asta, avea să folosească tot cuţitul scoţianului pentru a tăia şireturile corsetului. Acum, avea mai mare nevoie să respire adânc decât să aibă

un mijloc subțire. O dată, trebuiră să sară peste un gard de lemn. Alex sări primul, după care ridică brațele ca s-o ajute, dar ea aproape că îl dărâmă.

— Ești foarte slab. Am sărit pe frații mei de pe crengile copacilor și nu i-am dărâmat. Alex deschise gura de parcă ar fi vrut să se apere, dar o închise la loc și o luă la fugă, urmat de Cay. Îl auzi mormăind și îl văzu clătinând din cap de câteva ori. Faptul că reușise să-l enerveze o făcu să zâmbească. Măcar atât putea face când el îi crea atâtea probleme. Când, în sfârșit, ajunseră la cai, se opri surprinsă. El îi spusese că erau lângă stejarul cel mare, dar să audă asta și să vadă cu ochii ei erau două lucruri complet diferite. Se opri, cu hainele ghemuite pe braț, cu izmenuțele umede, cu ciorapii rupți și murdari.

— Când ai făcut asta?

— N-avem timp de întrebări acum, spuse Alex. Trebuie să plecăm.

Când ea nu făcu nicio mișcare, el o luă de mână și o împinse în față.

— E nevoie să te arunc în șa?

— Tu? spuse ea revenindu-și din starea de șoc. Fratele meu mai mic e mai puternic decât tine.

— Tally? spuse Alex, împreunându-și mâinile pentru ca ea să-și sprijine piciorul și să salte în șa. Băiatul ăla mai degrabă aruncă noroi în inamic decât să-l lovească.

Regretă acele cuvinte în clipa în care le rosti. Se referea la ceva ce Nate îi scrisese când erau mici. Cay îl privi cu ochii mari.

— De unde știi tu asta? Tatăl ei încă mai râdea de bătaia cu noroi dintre ea și fratele ei mai mic când ei avuseseră trei și, respectiv, patru ani. Întorcându-și calul, el zise:

— N-ai auzit de clarviziune? Pot să citesc gândurile. Apoi îi aruncă un zâmbet, dezvelindu-și dinții albi și egali, după care dădu pinteni calului și ieși de sub crengile joase. În clipa următoare, porni în galop.

— Bănuiesc că își închipuie c-o să-l urmez, spuse Cay bătându-și iapa pe gât și aruncând o privire în urmă. Încă nu se luminase de ziuă, dar se vedea destul de bine ca să-și dea seama că nimeni nu venea după ei. Poate ar fi trebuit să se întoarcă la grajd și să-l roage pe acel om să o ajute să se întoarcă la familia ei.

Chiar își întoarse calul, dar ceva o făcu să se oprească. Poate că

era vorba de felul cum scoţianul o lăsase să ţină cuţitul lui, când ar fi putut să i-l ia cu uşurinţă, sau poate faptul că pomenise de Tally. Sau faptul că unchiul ei credea în el, cert era că nu fugi de el.

— Cred c-o să regret asta, spuse ea cu glas tare şi porni după Alex. Îi luă ceva timp până când îl prinse din urmă şi, dacă n-ar fi avut calul împovărat, nu credea că ar fi reuşit. Călărea la fel de bine ca verii ei scoţieni. Când ajunse în dreptul lui, îl văzu respirând uşurat.

— Am venit pentru că pâinea e la tine, zise ea, iar el scoase bucata de pâine veche şi i-o dădu. Nu era uşor să ia pâinea în timp ce caii galopau, dar Cay se întrecuse de multe ori cu fraţii ei în jocuri de ştafetă, aşa că ştia cum să înşface ceva din viteză. Apucă pâinea şi, pentru o clipă, se gândi: o să mănânc mizeria asta? Dacă nu i-ar fi fost atât de foame şi dacă el nu s-ar fi uitat la ea, ar fi aruncat-o. Însă nu avea să-i dea asemenea satisfacţie. Muşcă din pâine şi o mestecă încântată.

— Ei bine, Catherine Editean Harcourt, poate că nu eşti chiar neîndemânatică, spuse el cu un accent american limpede, după care dădu pinteni calului.

Pentru o clipă, Cay fu atât de uluită că el îi ştia numele, încât calul ei încetini.

— Haide, fetiţo! îi strigă el. N-avem toată ziua să hoinărim.

— Să hoinărim! mormăi ea mâncând ultima bucăţică de pâine. Haide, fetiţo, îi spuse apoi iepei, să-l ajungem din urmă.

Cinci minute mai târziu, îl întrecu şi, după alte zece minute, era cu atât de mult înaintea lui că, atunci când se uită în spate, nu îl văzu. O clipă, se gândi că îl pierduse, dar la o cotitură, îl zări-şi era furios.

— Să nu mai faci asta, zise el încet, dar tonul îi era aproape înfricoşător. Nu pot să te protejez dacă nu ştiu unde eşti. Una e să şicanezi un bărbat, alta, să-ţi pui iapa în pericol. Puteai s-o faci să-şi rupă picioarele pe drumul ăsta.

— Eu? spuse Cay, dându-i roată, în timp ce el şi calul lui stăteau nemişcaţi. M-ai întrecut, deci ai gonit mai tare ca mine. Tu n-ai mers tot pe drum?

— Nu te priveşte pe tine cum am gonit eu. Dacă vrei să te protejez, trebuie să mă asculţi. Ea se înfurie.

— Singurul bărbat pe care îl „ascult" e tatăl meu-şi, uneori, Adam, adăugă ea. Cât despre tine, dacă nu ţii pasul, îţi propun să te opreşti şi să aştepţi să te găsească şeriful, mai zise ea, după care îşi

întoarse iapa şi o luă la goană cu toată viteza de care era capabilă aceasta. Abia după ce goni vreo cinci kilometri astfel, începu să se mai calmeze. Dintre toate lucrurile arogante care i se spuseseră vreodată, acesta era cel mai rău.

Încetini şi se uită în spate. El nu se vedea nicăieri. Poate că, totuşi, nu fusese cel mai rău lucru care i se spusese. Şi fraţii ei îi spuseseră că trebuia să-i „asculte". Şi adevărul era că o făcea. Altfel, nu o lăsau să meargă cu ei, fiind cu atât mai mică decât ei şi, în plus, fată. Dar pe Tally nu îl ascultase niciodată!

Când iapa începu să şchiopăteze, Cay descăleca şi o duse la umbra unui copac.

Bietul animal trebuia să se odihnească-la fel şi Cay. Ciuli urechile, dar nu auzi nimic. Nu mai era nimeni altcineva pe drum. De cum se opri, îşi dădu seama cât de foame şi de sete îi era. Iapa ei avea doar şaua frumoasă pe care o adusese de acasă. Nu avea niciun bidon de apă, aşa cum avea scoţianul. Stătea rezemată de copac, când auzi glasuri. Se îndreptă imediat, gata să salute pe oricine ar fi fost, dar în clipa următoare îşi dădu seama că se apropia un grup de bărbaţi. Le aruncă o privire hainelor ei. Rochia de bal, frumoasă odată, era acum murdară şi şiragurile de mărgele atârnau. Totuşi, se vedea că era o rochie scumpă. Şi, apoi, mai era şi iapa ei, un animal superb, cu şaua făcută de mână. I se păru mai înţelept să nu lase un grup de bărbaţi necunoscuţi să vadă că era singură. Până când îşi dădea seama cine erau, se gândi să se ascundă.

Îşi conduse iapa în păduricea de pe marginea drumului şi aşteptă. Când îi văzu pe bărbaţi, se bucură că se gândise să se ascundă. Erau patru, foarte murdari şi, după felul cum stăteau în şei, păreau beţi.

— Au băut toată noaptea, spuse o voce în urechea ei şi Cay scoase un ţipăt scurt când îl văzu pe scoţian lângă ea.

— Ce s-a auzit? întrebă unul dintre bărbaţi trăgând de hăţuri şi descălecând.

— Nimic, zise altul. Haideţi să mergem acasă.

— Vă zic eu că am auzit ceva, spuse omul şi privi atent printre copaci.

Alex o luă pe după umeri pe Cay şi acoperind-o cu pelerina, o trase la pământ lângă el.

— Yates a zis…

— Bătrânu' ăla mincinos? Ai crezut când a zis că doi criminali au stat la el în grajd azi-noapte?

— De ce nu? Criminalul ăla din Charleston a fugit cu prietena lui. De ce să nu se fi ascuns în grajdul lui Yates?

— Fiindcă ar arde şi de la un chibrit. Dacă sunt criminali, de ce nu l-au omorât pe Yates? Eu am vrut s-o fac de multe ori.

— De unde avea monezile alea?

— Întotdeauna am crezut că are bani. E prea zgârcit ca să-şi cumpere singur berea.

Haideţi acasă. Ai auzit vreo pisică. Alex şi Cay priviră cum primul bărbat se întoarse şovăitor, încalecă şi plecară cu toţii.

Când Alex se îndepărtă de Cay, ea se rostogoli pe spate şi se uită la el.

— Eşti liberă să pleci, spuse el furios. Nu sunt un temnicer şi nu vreau să fiu considerat astfel. Poţi să pleci oricând vrei, dar dacă rămâi cu mine, trebuie să…

Se întrerupse de parcă ar fi încercat să găsească un mod mai potrivit de a o spune.

— Cel puţin, ascultă ce spun şi gândeşte-te. Cay ar fi vrut să fie sfidătoare şi să-i spună că avea să plece, dar vorbele bărbaţilor îi răsunau în urechi. Era înfricoşător că se dusese vestea atât de departe despre evadarea scoţianului. Şi mai rău era faptul că ea era considerată complicea lui.

— Probabil că nu ai surori, altfel ai şti că nu trebuie să le spui să te „asculte", zise ea stând în continuare întinsă pe pământ. El scutură din cap.

— Nu am nici fraţi, nici surori. Sunt singurul copil al tatălui meu.

— Şi mama ta?

— A murit când aveam nouă ani.

— Îmi pare rău, zise ea. El o privi fără pic de umor în ochi şi aşteptă răspunsul ei.

Cay nu vru să i-l dea. Nu voia să discute prea mult cu acel bărbat. Voia doar să meargă acasă, să fie cu familia ei, să facă o baie fierbinte şi să-şi pună haine curate. Îşi dorea să se termine tot acel coşmar! El se aşeză lângă ea, cu genunchii la piept.

— Ştiu ce simţi, fetiţo. Nici eu n-am cerut nimic din toate astea. Acum participam la curse cu caii mei, câştigând bani de la bogătaşii ăia leneşi din Charleston, urma să mă însor cu cea mai frumoasă femeie în

viaţă şi, în clipa următoare, m-am trezit într-o închisoare mizerabilă, la un pas de a fi spânzurat, zise el şi adăugă mai încet: şi femeia pe care o iubeam era moartă. El stătea din profil şi ea îi văzu tristeţea-nu, durerea în ochi. Nu prea avusese timp să privească situaţia din punctul lui de vedere. Când ea nu spuse nimic, Alex se duse la calul său şi îi strânse chinga.

— Te duc înapoi, spuse el. Nu meriţi să fii amestecată în toate astea. Ea se duse lângă el.

— În Virginia?

— Da, sau oriunde vrei să mergi.

— Şi cum rămâne cu pericolul pentru familia mea?

— Mai bine asta decât să stai cu un criminal, zise el dezlegându-şi calul şi se pregăti să urce în şa, dar Cay îl opri.

— Trebuie să vorbim despre asta.

— N-avem ce să vorbim, zise el sărind în şa. Cred că ar trebui să plecăm, dar dacă zic asta, s-ar putea să crezi că trebuie să mă „asculţi", aşa că fă ce vrei.

Ea nu se clinti.

— Poate ar trebui să facem un plan. El era în şa şi ea jos-şi părea foarte scundă.

Părul ei superb îi curgea pe umeri şi avea crenguţe şi frunze prin el, ceea ce nu îi lua din frumuseţe. Nate nu pomenise niciodată de părul surorii lui, în afara faptului că era roşu şi că fraţii ei o tachinau pentru asta. Tally vopsise odată o perucă veche în roşu şi se jucase prin casă prefăcându-se că era Cay. Ea îl oprise aruncând una din nepreţuitele vaze chinezeşti ale mamei sale de la balcon şi ratându-l cu puţin. Alex râsese de felul cum amândoi fuseseră pedepsiţi să spele rufele din casă timp de o săptămână.

— E o idee bună, spuse el. Ştii cumva ce ar trebui să facem?

Ea clipi de câteva ori, surprinsă de sinceritatea lui, dar adevărul era că habar nu avea cum să scape când era urmărită. Aşa cum făcea de obicei, recurse la umor.

— Să te îmbraci în femeie şi să mergem în Virginia ca două femei, zise ea. Sigur, va trebui să te bărbiereşti şi chiar să faci o baie.

Îşi duse calul lângă un buştean, se urcă pe el şi încalecă.

— Dacă e vorba de baie, atunci nu pot s-o fac, zise el pe un ton atât de serios, încât Cay nu ştia dacă o tachinează sau nu. Şi n-o să port rochie niciodată, adăugă el privind-o foarte serios. Mergem spre nord

sau spre sud?

Cay înghiţi în sec. În viaţa ei nu trebuise să ia o asemenea hotărâre. Gândul la ceea ce ar fi putut păţi familia ei o făcu să se hotărască. Dacă fraţii ei ar fi fost în situaţia aceea, n-ar fi ezitat să-i protejeze pe cei dragi.

— Spre sud, şopti ea, în sfârşit. Dădu să mai adauge ceva, dar el dădu scurt din cap şi porni în grabă. Se opriră de două ori ca să bea apă şi ei şi caii, după care merseră mai departe. O dată, Cay întrebă cât de departe credea că vor trebui să meargă până aveau să iasă din zona bârfelor. Nici măcar nu văzuse harta făcută de T.C.

Tot ce ştia era că mergeau spre sud, cu soarele în faţă mereu.

— Oamenilor le plac poveştile de groază şi cred că va trebui să ajungem în Florida ca să scăpăm de bârfe. Florida, se gândi ea şi nu putu să nu se cutremure.

Mlaştini, aligatori şi plante care mâncau oameni. Cel puţin, asta le povestea unchiul T.C. ei şi lui Tally când erau mici. Adam zicea că nu era adevărat şi el fusese cel care o ţinuse în braţe în noaptea aceea, când ţipase în somn din cauza unui coşmar.

— Nicio grijă, îi spuse Alex. N-o să mergi cu mine în mlaştini. O să te las la prietenii lui T.C. Se duse la cal şi scoase o bucată de pastrama de vită pe care i-o dădu ei.

— Nu-mi place, zise ea mestecând fără chef. Parcă ai zis că nu ai un plan.

— Nu aveam dacă voiai să te duc în Virginia. Când el nu mai spuse nimic, ea îl întrebă:

— Şi? Ai de gând să mi-l spui sau nu? El întinse mâinile ca s-o ajute să încalece.

— Nu. Supărată, Cay puse mâna pe umărul lui şi piciorul pe coapsa lui, o mişcare pe care o făcuse adesea cu fraţii ei pentru a-i dezechilibra. Dar Alex era pregătit şi păşi în spate, într-un fel care o făcu pe Cay să cadă pe spate. O apucă de mână înainte să atingă pământul. Ea dădu să ţipe la el, dar văzu că era atât de încântat de sine, că nu putu să nu zâmbească.

— Eşti sigur că nu ai surori?

— Nu am, dar am învăţat să mă gândesc la cel mai năstruşnic lucru pe care îl poţi face şi pe ăla fi faci. Cay deschise şi închise gura de câteva ori, vrând să se apere, dar apoi râse.

— Oi fi tu mai slăbit şi mai mare decât fraţii mei, dar eşti mai

deştept. În afară de Adam, bineînţeles. El îi ţinu mâinile căuş, ea puse piciorul pe ele şi urcă în şa.

— În afară de Adam, zise el încălecând din nou, după care o întrebă: câţi ani are Adam?

— Douăzeci şi opt.

— Aşa îmi aminteam şi eu, spuse Alex îngândurat şi se uită la soare. Nu ştiu ce crezi tu, fetiţo, dar eu aş vrea să mănânc ceva.

— Mă uitam cu poftă la crupa calului tău.

— Serios? Poate ar trebui să mă bucur că nu pofteai la crupa mea.

— Mizeria m-ar otrăvi, zise ea fără să schiţeze niciun zâmbet. Calul e mai curat. Şi miroase mai bine. Alex nu putu să nu zâmbească văzând-o cum îşi dădu frumosul păr pe spate, înălţă bărbia şi i-o luă înainte.

CAPITOLUL 5

— Eşti sigură că e în ordine? o întrebă Alex pentru a treia oară.

— Eşti mai rău decât tatăl meu, zise ea, dar se prefăcea vitează.

Adevărul era că îi era groază să rămână singură în pădure. Aruncă o privire spre ruinele vechi unde el întinsese un acoperiş din pânză groasă. Din moment ce partea din faţă era deschisă, nu avea să o apere de… de nimic din ce ar fi putut să pândească dintre copaci.

— Sunt bine, spuse ea. O să te aştept aici.

— Ai pistolul şi ştii să-l foloseşti, nu?

Pierduse deja destul timp liniştind-o că urşii nu atacau tabăra.

— Pot să trag foarte bine, spuse ea frecându-şi braţele de frig şi uitându-se pe cer.

Se pare că va începe să plouă în curând, aşa că mai bine pleci. Ar fi vrut să-l implore să nu o lase singură acolo, dar mai degrabă murea decât să facă asta.

Alex nu se lăsă păcălit de atitudinea ei. Ştia că e înspăimântată şi, din moment ce erau căutaţi de autorităţi şi de toţi vânătorii de recompense din trei state, avea şi dreptate să fie. Dar el trebuia să aducă de mâncare şi nu se putea duce în public cu ea. Prea mulţi căutau un bărbat şi o femeie care călătoreau călare.

— O să iau iapa ta, spuse el privind-o atent ca să vadă cât de mult o deranja acel lucru. Când văzu o expresie de panică pe chipul ei drăguţ, aproape că se răzgândi.

Erau saci întregi cu hrană uscată în coburii lui, dar aveau să aibă

nevoie de ea mai târziu. Acum, amândoi aveau nevoie de mâncare caldă şi, dacă se putea, Alex avea să facă rost.

— Du-te! spuse Cay ducându-se spre adăpostul de pânză. Nu-ţi mai face griji pentru mine. Pot să-mi port de grijă. Alex se gândi că abia putea să meargă singură, dar nu avea să spună asta. Adevărata sa teamă era că ea avea să se gândească din nou să fugă şi avea să plece imediat. Nici nu suporta să se gândească ce i-ar fi făcut un grup de justiţiari unei fete pe care o considerau criminală. Şovăitor, puse şaua pe iapă şi, aruncând încă o privire în urmă, el o lăsă singură în pădure, adăpostită de cele câteva resturi de ziduri din cărămidă ale unei case care arsese. Călări cât putu de repede pe poteca îngustă dintre copaci şi, pentru a o mia oară, îl înjură pe T.C. Connor. Pe de o parte, îi datora viaţa, dar, pe de altă parte, era vina lui T.C. că el trebuia să aibă grijă-şi să hrănească-o fată care nu ştia să facă nimic. Refuza să asculte şi se ducea unde şi când voia. Iar când Alex sugera că ar fi trebuit să facă ceva, ea îi spunea că era cel mai nerecunoscător şi urât mirositor bărbat pe care îl întâlnise în viaţa ei.

Alex nu putu să nu zâmbească. Adevărul era că ştia să călărească şi, când şi-o aminti pe cal, cu părul în vânt, cu pelerina fluturând în spate şi cu rochia ei albă sclipind pe trupul ei subţire, râse chiar. Se opri brusc, însă, şi se uită în jur ca să vadă dacă îl auzise cineva, dar nu era nimeni pe drum.

Adevărul era că fata era o companie plăcută, un lucru de care avea mare nevoie după ultimele luni. Procesul fusese o farsă. Nu era nicio persoană în sală-inclusiv propriul său avocat – care să nu creadă că era vinovat. În fiecare zi, era pe jumătate târât din închisoare în sala de judecată şi oamenii îl scuipau, ba chiar aruncau cu pietre în el. Când s-a dat verdictul „vinovat”, până şi Alex începuse să se îndoiască de nevinovăţia sa. Dar o apărare gen „nu ştiu ce s-a-ntâmplat” nu era prea convingătoare.

Numai T.C. îi arătase bunătate şi când îi vorbise despre planul său de a-l ajuta să evadeze, Alex fusese sceptic. Faptul că, în ziua evadării, T.C. Îşi rupsese piciorul şi unul dintre cei plătiţi să-l ajute pe Alex să fugă fusese împuşcat, iar celălalt, prins, părea să se potrivească întregii situaţii. Când Alex ajunsese, în sfârşit, pe jos la locul întâlnirii şi acolo văzuse o fată drăguţă purtând o rochie sclipitoare de bal, i s-a părut că venise sfârşitul lumii. Fusese sigur că avea să fie mort în câteva minute-şi ea odată cu el.

Când ea îi înţelesese dialectul-lucru pe care majoritatea americanilor nu îl făceau îşi dăduse seama cu groază că era fiica lui Angus McTern Harcourt. Era nepreţuita şi iubita soră a prietenului celui mai bun al lui Alex şi îi fusese dată în grijă când el nu se putea apăra nici pe sine. Dacă ar fi avut timp să se gândească, sigur s-ar fi predat, mai degrabă, decât să-i pună ei viaţa în pericol. Însă gloanţele care zburau pe lângă ei nu-i lăsaseră să facă altceva decât să fugă.

Dar fata se dovedise a fi mai rezistentă decât păruse la început. El văzuse cât de speriată era, dar îşi făcuse curaj şi rezistase într-o situaţie foarte dificilă.

Pe harta făcută de T.C. era trecut un han în apropiere şi al avea de gând să facă tot ce putea ca să ia ceva de mâncare. De săptămâni întregi nu mai mâncase o mâncare caldă şi îşi simţea coastele. Râse din nou când îşi aminti cum fata îi spusese că era slab-şi bătrân. Alex îşi trecu mâna peste barbă. Acum avea nevoie de ea ca să-şi ascundă faţa, pe care atâţia oameni din Charleston şi din împrejurimi o văzuseră. Însă barba o făcea pe fată să creadă că era bătrân, sigur mai bătrân decât iubitul ei frate Adam. Alex lăsă capul în jos când trecu pe lângă o femeie şi un bărbat într-o şaretă şi răsuflă uşurat când aceştia nu îl recunoscură ca fiind un evadat. Continuându-şi drumul, Alex încercă să-şi amintească ce îi spusese Nate despre sora sa, dar nu erau prea multe.

Lui Nate îi plăcea să dezlege mistere, astfel că îşi scriau despre lucruri pe care le considerau misterioase. Nate îi scria despre sora sa mai mică doar când aceasta făcea ceva ce îi atrăgea o pedeapsă-şi asta însemna, de obicei, o ceartă cu fratele ei Arthur Talbot Harcourt, „Tally”. De multe ori, Alex îşi făcuse tatăl să râdă povestindu-i despre Cay şi Tally.

— Pare să semene cu mama ei, spunea tatăl lui Alex. Ţi-am povestit cum a tras în Angus? Alex spunea că „da”, dar voia să audă povestea din nou. Malcolm, un frate al bunicului lui Cay, le spusese prima oară povestea. Alex şi tatăl său merseseră de trei ori în vizită la familia McTern, la nord de Glasgow. Alex îi cunoscuse pe toţi cei şase veri ai lui Cay, toţi mai mari, mai bogaţi şi mai educaţi decât el. Doar când era vorba despre cai, de fapt, despre orice animal, Alex era considerat lider. Cel mai mare dintre băieţi, Derek, cu unsprezece ani mai mare decât Alex, îi recunoscuse acest talent. Derek fusese adoptat de Malcolm, care era acum şeful clanului McTern, şi de soţia acestuia,

Harriet, şi, într-o bună zi, Derek avea să fie şef, aşa că ceilalţi îl ascultau. El spunea că Alex era „magician" cu animalele, capabil să le convingă să facă orice voia el. Când Alex îi scrise acest lucru lui Nate, el începu să-i spună „Merlin" – şi pentru a-i explica acel nume, Nate îi trimise o carte despre anticul vrăjitor. Porecla îi rămase şi, de atunci, Nate îi spusese mereu lui Alex „Merlin".

Alex reveni cu gândul la prezent când văzu hanul în depărtare. Era mai mare şi mai aglomerat decât ar fi vrut el. Sperase să poată intra şi să comande ceva de mâncare, dar sigur acei oameni aflaseră veşti din Charleston. Dacă Alex ar fi fost curat şi cu haine bune, cu faţa ascunsă de barbă, probabil că ar fi trecut neobservat. Dar, aşa, arăta chiar ca un om care tocmai evadase din închisoare.

— Fir-ar să fie! mormăi el şi se gândi să se întoarcă la Cay.

Puteau să mai trăiască puţin cu pastrama de vită şi cu fructe uscate. Cu cât mergeau mai mult spre sud, cu atât existau mai puţin şanse să fie recunoscuţi.

Dar stomacul i se răzvrăti, amintindu-i de nevoia de mâncare. Alex descăleca şi îşi duse calul în mijlocul copacilor, de unde putea urmări activitatea de la han.

Văzu că bucătăria era în spate şi, afară, era un cazan mare. Mai văzu şi câţiva bucătari şi măcelari cu şorţuri murdare de sânge mişcându-se pe acolo.

Uşa de la intrare se deschidea des, când oamenii intrau sau ieşeau. Nu, sigur nu avea cum să intre fără să-l recunoască cineva.

Deodată, îi veni o idee. Dacă el nu putea să intre, trebuia să-i facă pe toţi să iasă.

Se uită să vadă ce cantitate de praf de puşcă avea la el. Cu asta şi câteva conuri de pin, avea să facă destul zgomot.

Cay alergă pe potecă până când scoţianul nu se mai văzu, după care se întoarse în mica tabără şi se aşeză pe un buştean. Avea în mână pistolul pe care i-l lăsase el şi începu să se întrebe dacă praful de puşcă era uscat. Dacă era umed şi ea trăgea cu arma, ar fi putut să-i explodeze în faţă. Şi, chiar dacă nu se întâmpla asta, i-ar fi luat cel puţin trei minute ca să-l încarce din nou. Şi dacă praful de puşcă era dincolo de obiectul în care trăgea ea? Dacă, de exemplu, un urs venea spre ea şi rata prima oară când trăgea, cum îl ocolea ca să ajungă la praful de puşcă şi să încarce arma din nou? Pe de altă parte, dacă nu omora ursul

din prima, avea s-o omoare el pe ea, aşa că n-ar mai fi avut nevoie de praf de puşcă, din moment ce avea să fie moartă. Când auzi o creangă trosnind în spatele ei, sări ca arsă şi ţinti spre locul respectiv, dar nu era decât o veveriţă.

— Trebuie să te calmezi, spuse ea cu glas tare şi se uită să vadă dacă o auzise cineva. Era ziuă, dar frunzişul des al copacilor făcea să pară că era amurg. Nu era obişnuită să fie singură. Fie că era acasă, în Virginia, sau la rudele ei din Scoţia, un bărbat era întotdeauna în preajmă. O clipă, închise ochii şi îşi dori să-l vadă pe unul dintre fraţii ei sau verii ei, ori pe tatăl ei.

— Chiar şi pe Tally, şopti ea. Dacă Tally ar fi apărut în clipa aceea călare, s-ar fi bucurat atât de tare încât i-ar fi suportat toate şicanele cu un zâmbet.

Deschise ochii şi se aşeză din nou pe buştean. Niciunul dintre numeroşii bărbaţi din viaţa ei nu avea să apară ca să o salveze, să o îmbrăţişeze şi să-i spună că totul avea să fie în ordine. Şi nici ea nu avea să poată da fuga la mama ei să-i povestească toate problemele. Adevărul era că, dacă s-ar fi dus la oricare dintre ei în clipa aceea, ar fi putut fi arestaţi pentru că ajutaseră un criminal să evadeze.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar şi le şterse şi privi în lungul potecii. Alex nu plecase de mult, aşa că nu îşi făcea speranţe că avea să se întoarcă prea curând.

Tresări din nou când auzi ceva în spate, dar nu văzu nimic, cel puţin nu un urs venind în fugă să-i mănânce pe ea şi calul. Calul păştea liniştit, ceea ce o făcu să se aşeze din nou. Ar fi vrut să aprindă un foc, dar el îi spusese să nu o facă, temându-se că cineva l-ar fi văzut. Era răcoare şi întuneric şi ea era singură în pădure. Focul i-ar fi oferit căldură, lumină şi puţină veselie-şi ar fi putut folosi crengi în flăcări pentru a ţine animalele sălbatice la distanţă.

Îşi spuse din nou să se liniştească, dar mintea îi rătăcea mereu. Poate că scoţianul nu avea să se mai întoarcă. Se putea mişca mai uşor şi mai repede fără ea. Nu văzuse harta făcută de unchiul T.C., aşa că nu avea idee unde trebuia să-i întâlnească pe exploratori-nu că ar fi avut importanţă pentru ea. Avea să stea în altă parte şi să aştepte sau să trimită pe cineva la ai ei ca să vină după ea.

Se ridică şi se duse sub pânza pe care o întinsese el, întrebându-se dacă făcuse acea tabără doar pentru ea. Se înfăşură în pelerina lui Hope, îşi puse gluga pe cap şi îşi strânse genunchii la piept.

Simţind lâna pe trupul ei, îşi aminti de ultima seară petrecută în casa unchiului T.C. Cay ştia că fusese foarte curajoasă, dar o înfuriase felul cum o tratase Hope, de parcă ar fi fost mult prea tânără şi frivolă ca să poată face un lucru atât de simplu cum era cel pe care i-l cerea T.C.

— Şi a avut dreptate, spuse ea cu glas tare, trăgându-şi nasul.

Trebuia să se gândească la ceva frumos. Putea să se gândească la… la… La rugămintea lui Hope de a-i aduce un soţ, îşi spuse ea. Acest lucru o făcu să râdă.

Hope era autoritară, nu întotdeauna drăguţă şi, uneori, spunea lucruri care dureau.

Nu era de mirare că nu se căsătorise.

Poate că Hope şi scoţianul ar fi trebuit să se căsătorească, se gândi Cay şi ideea aceea o făcu să se relaxeze, ba chiar să simtă o căldură pe dinăuntru. Din moment ce el se aştepta ca femeile să-l asculte orbeşte, îşi închipui scandalurile pe care le-ar fi avut cei doi. Hope ar fi cerut ca soţul ei să facă o baie o dată pe an, iar el i-ar fi spus că trebuia să facă orice îi cerea el, chiar dacă nu avea nicio logică.

Acele imagini o făcură să râdă. Întinzându-se pe pământul acoperit de frunze, se forţă să se gândească la lucruri amuzante. Scoţianul era mai în vârstă decât Hope bănui că avea peste patruzeci de ani-dar nu era nicio problemă. La aproape treizeci de ani, Hope nu putea fi prea pretenţioasă în legătură cu cel pe care i-l găsea ea ca soţ. Încet-încet, Cay începu să se relaxeze suficient de mult ca să se lase cuprinsă de mult necesarul somn.

CAPITOLUL 6

Când se întoarse cu o desagă mare cu mâncare caldă, Alex nu se duse direct în tabără, ci ocoli. Voia să vadă ce era acolo ca să nu fie luat prin surprindere. Când văzu ruinele, dar nici urmă de cal şi de fată, aproape că fu cuprins de panică. Dură ceva timp până îşi potoli bătăile inimii. Ea luase calul şi plecase. Sau nu! Poate fusese găsită şi răpită. Oare avea să fie nevoie să o scoată din închisoare?

Când calul, legat cu o frânghie lungă, apăru în raza lui vizuală, Alex fu atât de uşurat, încât aproape că i se făcu ruşine. Nu voia să recunoască, dar avea să se bucure să o vadă pentru ea însăşi, nu doar pentru că era responsabilitatea lui. Era o legătură cu tatăl lui, cu Scoţia şi cu Nate, care era cel mai bun prieten al său, chiar dacă nu se cunoscuseră personal.

Alex coborî panta încet, ţinând desaga în mână şi gândindu-se la

bucuria ei când avea să vadă mâncarea pe care o adusese. Descăleca, scoase şaua de pe iapă şi o lăsă să pască, după care intră în adăpostul pe care îl improvizaze pentru ea. Fata dormea pe stratul de frunze şi nu se trezi când se apropie el. După dârele de pe obrajii ei, îşi dădu seama că plânsese.

Se părea că, în timp ce el fusese plecat, o părăsise curajul. Deschise desaga şi începu să o golească în linişte, întâi, o pâine abia scoasă din cuptor, apoi o plăcintă de agrişe pe o farfurie de ceramică. Dedesubt, era un castron mare de lemn plin aproape până sus cu o tocăniţă de vită cu bucăţi mari de carne, cartofi şi morcovi, toate înotând într-un sos delicios. La fund, era o lingură de lemn.

Alex vârî lingura în tocăniţă şi o apropie de nasul lui Cay. Trecu o clipă şi aceasta se mişcă, dar păru să scoată întâi nasul de sub glugă, cu ochii încă închişi.

El trase lingura înapoi şi ea o urmă.

— Oooh, spuse ea deschizând ochii şi întinzându-se după lingură, dar Alex o trase înapoi. Cay îl privi uimită.

— Dă-mi-o! exclamă ea şi se repezi la lingură, i-o înşfăcă din mână şi mâncă tocăniţa. Mestecând, închise ochii cuprinsă de extaz.

— Adevărat Paradis, zise ea. Alex vru să-i ia lingura, dar ea o trase înapoi.

— Ia-ţi şi tu una.

— Mi-am luat una şi asta e. Trebuie s-o împărţim.

— Să împărţim lingura? întrebă ea stupefiată. El întinse mâna prin spatele ei şi îi luă lingura, aruncându-i pâinea.

— Foloseşte asta. Acum, cine e nerecunoscător? Poate credeai că ar fi trebuit să risc să fiu prins doar ca să fur două linguri. Cay rupse o bucată de pâine şi o înmuie în castron. Se îmbiba de sos, dar era greu să ia şi carne. Alex o privi cum încercă de câteva ori să ia şi carne şi îi întinse lingura pe care o folosise el.

Când ea îşi dădu seama că, ori împărţea, ori făcea foamea, i-o smulse din mână.

— Ai manierele unui barbar.

— Şi tu, pofta de mâncare a unui tăietor de lemne.

Dă-mi-o înapoi sau n-o să-ţi spun cum am făcut rost de astea. Era să fiu omorât.

— Te-a urmărit cineva? îl întrebă ea ducând lingura la gură. El i-o luă din mână.

— Eu îţi spun că era să fiu omorât şi singura ta preocupare e că ai putea fi tu prinsă? Cay dădu să se apere, dar văzu în ochii lui că o tachina.

— Dacă te-a urmărit cineva, ar trebui să împart lingura cu mai multe persoane. E destul de rău că trebuie s-o împart cu tine.

— Bănuiesc că mai mult decât să dormi lângă un criminal nu suporţi.

Lui Cay nu îi plăcu gluma lui. Era prea reală şi prea înspăimântătoare.

— Cred că ar trebui să-mi spui varianta ta despre ce s-a întâmplat în Charleston, spuse ea folosind cel mai înţelegător ton al ei pentru a-l încuraja să vorbească, dar el abia dacă o privi.

— timph! spuse el luând lingura din nou.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că nu te priveşte pe tine.

— Cred că, dacă îmi risc viaţa pentru tine şi dacă tu…

— Ăsta a fost un urs? întrebă el oprindu-se înainte să vâre o bucată de pâine în gură. Cay aproape că sări ca arsă şi se apropie de el mai mult, scoţând un mic ţipăt.

— Nu, era doar vântul, zise el şi continuă să mănânce. Ea îşi dădu seama că pomenise de urs doar ca s-o facă să nu mai vorbească despre crimă.

— Nu cred că eşti un om prea cumsecade.

— Toţi oamenii din Charleston ar fi de acord cu tine.

— Un întreg oraş, e ceva. Mâncară în linişte o vreme, după care ea îl întrebă:

— Ai iubit-o foarte mult?

— Da. Încurajată de răspunsul lui, ea continuă:

— Cum v-aţi cunoscut?

— La o cursă. Terminaseră tocăniţa şi Alex întinse mâna spre plăcintă-pe care Cay nu o văzuse.

— Agrişe? Preferata mea.

— Ce mâncare n-ar fi preferata ta acum? Expresia de tristeţe dispăruse din ochii lui şi ea se bucură.

— Pastrama de vită, mere uscate şi apă de râu cu bucăţi de muşchi în ea.

Râzând, el scoase cuţitul ca să taie plăcinta.

— O să păstrăm puţin şi pentru micul dejun. Dacă mai laşi ceva,

vreau să zic. Unde pui tot ce mănânci? o întrebă el apoi măsurând-o din privire, deşi era aproape complet acoperită de pelerină.

— Muşchi, zise ea cu gura plină. Sunt numai muşchi.

El râse când o auzi şi ei îi plăcu sunetul.

— De cât timp o cunoşteai?

— Pe cine?

— Pe soţia ta. De cât timp o cunoşteai când v-aţi căsătorit?

— De trei săptămâni. Ea îl privi cu gura căscată.

— Dar nu e suficient timp ca să cunoşti o persoană într-atât încât să te căsătoreşti cu ea.

— Cine ţi-a spus asta? Mama ta?

— Şi tata.

— Şi pastorul, sunt sigur. Ea mai luă o înghiţitură de plăcintă.

— Presupun că eşti expert şi în dragoste, la fel cum eşti în a te ascunde.

Se gândi că remarca ei avea să-l facă să tacă din nou, dar nu păru să-l deranjeze.

— Ştiu când simt dragoste, da. Deci, ce ţi-a spus mama ta să faci? Să cunoşti un bărbat înainte să te măriţi cu el?

— Bineînţeles.

— Aşa cum l-a cunoscut ea pe tatăl tău?

— L-a cunoscut cu ani înainte să se mărite cu el, spuse Cay, privindu-l cu ochii mici. Se pare că ştii multe despre familia mea. Unchiul T.C. ţi-a povestit despre noi?

— Puţin, da. Crezi că ai terminat sau să mă mai duc la han? S-ar putea să le mai fi rămas vreun kilogram, două de carne de vită.

— Am terminat, dar sper că ai de gând să protejezi jumătatea aia de plăcintă.

— Cu propria-mi viaţă. Ea îl privi cum puse plăcinta înapoi în desagă şi o agăţă într-un copac. Când se întoarse, îl întrebă de unde ştia să facă asta.

— Protejează-ţi mâncarea întotdeauna. Mă mir că rudele tale scoţiene nu te-au învăţat asta.

— Când merg în vizită la ei, stau în castel, nu afară, zise ea şi, în timp ce vorbea, începu să plouă şi aerul se răci. Se înfăşură în pelerină şi îşi trase genunchii la piept. Se întunecase cât mâncaseră şi, acum, era izolată cu acel bărbat pe care abia dacă îl cunoştea.

— Iarăşi o să-ţi fie frică de mine? o întrebă el încet. Ea îşi

îndreptă spatele.

— De ce mi-ar fi frică de un bărbat slab şi bătrân ca tine? Despre ce vorbeam?

— Despre experienţa ta în dragoste, zise el repede, amuzat.

— Mă bucur că te distrezi, dar să ştii că m-am dus la Charleston ca să mă gândesc la trei cereri în căsătorie. Fu încântată când văzu că o privea uimit.

— Trei?

— Credeai că bărbaţii nu mă plac?

Doar fiindcă tu mă crezi neîndemânatică, asta nu înseamnă că…

— Vrei să spui că nu poţi să te hotărăşti cu care dintre cei trei bărbaţi să te măriţi?

După tonul lui, ea îşi dădu seama că i se părea ceva ciudat, poate chiar greşit, dar habar nu avea de ce.

— Da, spuse ea şovăitor. Toţi trei sunt buni şi…

— Dar pasiunea? întrebă el vehement. Cay se bucură că întunericul îi ascundea roşeaţa.

— Dacă te referi la ceea ce fac un bărbat şi o femeie când sunt singuri, te asigur că ştiu totul despre asta. Am trăit numai în preajma animalelor şi băieţilor. Sunt nişte fiinţe murdare. Mă refer la băieţi, nu la animale. El o privi cu ochii mari.

— De ce mă priveşti aşa? Alex scutură din cap, de parcă ar fi vrut să se dezmeticească.

— Vreunul dintre cei trei îţi fac sângele să clocotească?

— Să-mi clocotească sângele? Ce lucru ridicol. Nu, nu-mi fac sângele să facă altceva decât ce face de obicei. Cred că ar trebui să dormim, zise ea apoi şi îşi întinse picioarele, încercând să se gândească la somn, dar dormise câteva ore şi, acum, era agitată. În plus, el părea să aştepte un răspuns.

— Toţi sunt cumsecade şi ne pot asigura un trai bun mie şi copiilor noştri. Nu văd ce e greşit… Se opri, căci el pufni ironic, ceea ce o făcu să se ridice într-un cot şi să se uite la el. Se întinsese pe iarba umedă, fără să-şi acopere cu nimic hainele subţiri, cu spatele la ea.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic, fetiţo. Culcă-te. Ea se ridică în capul oaselor.

— Nu, vreau să ştiu ce ai vrut să spui cu pufnitul ăla ironic.

— Pufnit? murmură el, părând amuzat de ceea ce spusese ea. N-a fost un „pufnit", ci doar un sunet pe care îl scot când aud ceva atât

de incredibil încât nici nu-l înţeleg.

— Dacă nu-mi spui ce a vrut să însemne, o să…

— Ce-o să faci? Ea se aplecă spre el.

— O să-ţi fac viaţa îngrozitoare, zise apoi încet. Alex se întoarse să o privească şi ea îşi dădu seama că se gândea la tot felul de moduri în care ar fi putut să-şi pună în aplicare ameninţarea.

— Bănuiesc că asta înseamnă că o să vorbeşti până o să mă omori în noaptea asta.

— Ar fi un început. El se întoarse pe spate, cu mâinile sub cap.

— Din câte mi-am dat seama, într-o căsnicie, lucrurile nu pot merge decât dacă există dragoste.

— Sunt de acord cu asta, spuse ea – şovăitoare, fără să înţeleagă, însă, care era nemulţumirea lui.

— Deci, îi iubeşti pe toţi trei? o întrebă el.

— Aş putea să-i iubesc. Ca să ştii şi tu, de la şaisprezece ani, am avut opt cereri în căsătorie şi m-am oprit la aceştia trei. Nu e ca şi cum aş fi avut doar trei cereri.

Primul care m-a cerut era… Ei bine, era foarte nepotrivit şi nu l-am pus la socoteală.

— Deci, ai ales trei dintre ei pe care crezi că ai putea să-i iubeşti şi te-ai dus până la Charleston ca să hotărăşti care va fi?

— Da, zise ea neînţelegând de ce râdea. Ce-i atât de amuzant?

El păru gata să răspundă, dar se ridică în capul oaselor şi se uită la ea.

— Fetiţo, trebuie să simţi pasiune. Când ea dădu să spună ceva, el ridică mâna.

— Ar trebui să te uiţi la un bărbat şi să simţi că ai muri dacă nu ţi-ai petrece restul vieţii alături de el. Trebuie să-ţi simţi inima în gât şi acolo să rămână.

— Cred că învăţăm să iubim un om. Ştiu că te gândeşti că sunt doar o copilă, dar am văzut câteva căsătorii din „pasiune" şi n-au mers. Una dintre prietenele mamei mele a fugit cu un bărbat mult mai tânăr decât ea şi… Ei bine, acum se ceartă tot timpul. Fiica lor e prietena mea şi îşi petrece jumătate din viaţă la mine acasă decât să stea cu părinţii ei, care se ceartă.

— Câţi copii au?

— Unsprezece.

— Au unsprezece copii, dar se ceartă tot timpul?

Cay ar fi vrut să nu roşească, dar nu se putu abţine şi speră că el nu văzuse.

— Nu sunt fericiţi.

— Mie mi se pare că se înţeleg bine. Cei care sunt politicoşi unul cu celălalt sunt nefericiţi.

— E ridicol. Părinţii mei sunt foarte politicoşi unul cu celălalt. El o privi intens.

— Poate nu chiar tot timpul, recunoscu ea. Mama e puţin cam încăpăţânată şi tata mai face gălăgie din cauza asta, uneori, şi au fost câteva momente când eu şi fraţii mei am zis că plecăm de acasă dacă nu se împacă. Dar se iubesc foarte mult.

— Şi s-au ales unul pe celălalt pentru că se potriveau foarte bine, nu?

— Tata era şeful clanului şi mama, moştenitoare. Da, cred că se potriveau foarte bine. Pufnind din nou ironic, el se întinse pe pământ, părând să vrea să se culce.

— Au fost cel mai nepotrivit cuplu din toată creştinătatea, mormăi el.

— Vreau să ştiu de unde ştii atâtea despre familia mea.

— T.C…

— Nu cred că unchiul T.C. ţi-a spus atât de multe lucruri despre noi. Ţi-a povestit şi despre el şi Bathsheba?

— A pomenit de ea, spuse Alex, dar nu se întoarse. Era îndrăgostit nebuneşte de ea?

— Nebuneşte. Mama a zis că, atunci când Bathsheba s-a măritat cu altul, unchiul T.C. aproape că s-a sinucis de supărare.

— Cunosc sentimentul, spuse el încet. Îl cunosc prea bine. Cay ar fi vrut să spună mai mult, ba chiar să se certe cu el. Nu îi era prea somn, iar întunericul din jur şi ploaia care cădea o făceau să fie agitată.

— Ţi-ai iubit soţia foarte mult? întrebă ea încet.

— Cu tot sufletul.

— Şi ai ştiut asta doar în trei săptămâni?

— Am ştiut din prima clipă. Privirile ni s-au întâlnit şi am fost al ei.

— Dar nu ştiai nimic despre ea, despre felul ei de a fi, ce îi plăcea, ce nu-i plăcea, ce speranţe de viitor avea, nimic.

— Şi tu ştii toate astea despre cei cu care te gândeşti să te măriţi.

— Sigur.

— Faci liste, nu? Cay se gândi la carneţelul plin de comparaţii legate de pretendenţii ei. Comparase vârste, case, origini, orice. Ştia că o căsătorie era ceva foarte serios şi nu voia să facă o greşeală. Voia o căsnicie la fel de reuşită ca aceea a părinţilor ei.

— Sigur că n-am făcut aşa ceva, minţi ea. O să-mi las inima să hotărască pentru mine. Nu asta ar trebui să facă o fată?

— Dacă mă întrebi ce cred că ar trebui să faci, zic că ar trebui să te culci. O să plecăm devreme, înainte să se lumineze de ziuă, aşa că ai nevoie de cât mai multă odihnă. Şovăitoare, Cay se întinse pe jos şi încercă să nu se mai gândească la nimic, dar nu reuşi.

— Ai făcut un plan în privinţa mea?

— Da, dar n-o să ţi-l spun, aşa că n-are rost să mă baţi la cap acum.

— Eu nu bat la cap.

— Ai putea da lecţii. Ai putea deschide o şcoală unde să se predea cum să baţi la cap un bărbat până când îl faci să implore să scape de limba ta.

Nu suporta felul cum o trata ca pe un copil!

— Micah Bassett nu voia să scape de limba mea. Ba chiar…

— Fetiţo, eşti singură în pădure cu un criminal evadat. Spune-mi că n-o să-i vorbeşti despre ce poate face o fată cu limba ei.

— Eu… Cay nu ştiu ce să mai spună, dar nu avea ce explicaţie să-i dea. Se întoarse pe o parte a pelerinei şi, după o scurtă ezitare, îi aruncă cealaltă parte. El mormăi un „mulţumesc" şi, când se apropie mai mult de ea, Cay îi simţi căldura trupului pe spate.

Poate că datorită confortului sau a sunetului liniştitor al ploii, închise ochii şi adormi.

CAPITOLUL 7

— N-o să mă îmbrac ca un băiat, spuse Cay. Categoric, nu! Şi nu mai discutăm despre asta.

— Bine! spuse Alex. Atunci, n-o să te mai aud plângându-te. Când o să te îmbraci-ca un băiat-o să ţii gura închisă-dacă nu cumva o să întâlneşti vreun bărbat cu care o să crezi că ar trebui să te măriţi şi, atunci, vei putea face alte lucruri cu gura.

— Eşti dezgustător. Eşti mai rău decât oricare dintre fraţii mei.

— Aici e inclus şi Adam? întrebă el. Sau el e prea perfect pentru gânduri murdare?

Ea strângea chinga iepei şi îi aruncă o privire furioasă pe sub gâtul acesteia. El nu se uită la ea, dar Cay văzu că era foarte mulţumit de sine, gândindu-se că o învinsese într-un duel al cuvintelor.

— Fratele meu Adam nu are gânduri pe care nu le-ar repeta în faţa oamenilor în biserică. Eşti gata de plecare sau ai nevoie de ajutor?

— N-am nevoie de ajutor, iar fratele tău pare foarte plictisitor, spuse Alex ocolind calul ei, şi aplecându-se, o apucă pe Cay de gambă, aproape aruncând-o în şa.

Numai anii de experienţă şi muşchii coapselor o împiedicară să cadă pe partea cealaltă. Dar refuză să-i ofere satisfacţia de a o auzi plângându-se.

— Ia te uită, deja eşti pe jumătate băiat, spuse el. Adevărul e că, dacă n-ai avea părul ăsta, ai putea să treci drept băiat.

În acea frază, el spusese lucrul de care se temea întotdeauna. Mama ei era atât de frumoasă încât bărbaţii au scris poezii despre ea. Un tânăr compusese un cântec despre frumuseţea ei. Dar Cay, singura ei fiică, nu semăna atât cu mama ei cât cu tatăl şi cu fraţii. Ba chiar, când erau mici, cu numai zece luni diferenţă între ea şi Tally, uneori, oamenii îi credeau gemeni-băieţi gemeni.

Stând lângă picioarele ei şi uitându-se în sus la ea, Alex văzu că îi rănise sentimentele şi că abia se abţinea să nu plângă. Nu intenţionase asta. Adevărul era că, după ce mâncase bine şi dormise o noapte întreagă, se trezise în dimineaţa aceea şi văzuse o fată drăguţă într-o rochie frumoasă încercând să dea jos o desagă din pom. La început, nu îşi amintise unde se afla şi tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni. Era în prezent şi se gândea că niciodată nu văzuse ceva mai frumos-ceea ce era o problemă. Ideea de a o îmbrăca în haine bărbăteşti îi venise atunci când îi spusese bătrânului Yates că el călătorea cu fratele său mai mic, dar Alex nu îi spusese ei acest lucru, temându-se că avea să reacţioneze exact aşa cum făcuse. De ce, oare, credeau femeile că nu existau dacă nu purtau panglici în fiecare clipă?

— Doar pentru o vreme, spuse el cu blândeţe. E un oraş în apropiere şi azi e duminică. Mă gândesc că putem intra într-un magazin când e închis şi să luăm ce ne trebuie. Şi lăsăm bani pentru tot ce luăm, adăugă el imediat, căci o cunoştea suficient de bine ca să ştie că voia asta. După ce o să te deghizezi, o să putem pleca spre Florida. Te voi lăsa la prietenii lui T.C., unde poţi aştepta vreo două săptămâni, după care vei putea pleca acasă. Oamenii nu îi vor da atenţie unui băiat

care călătorește singur, dar o fată drăguță, singură, nu va crea decât probleme.

— Nu asta crezi și tu. Ție ți se pare că, oricum, arăt ca un băiat. Bănuiesc că vrei să-mi ascund părul sub o perucă. Când el nu răspunse, ea văzu că își pregătea calul.

— Vrei să-mi tai părul, nu-i așa? Alex urcă în șa și, după o clipă, o privi în ochi.

— M-am gândit la asta și părul tău ar strica deghizarea. Și așa pari foarte tânără, iar în haine bărbătești, o să arăți și mai tânără. Dacă ai purta o perucă pudrată, ai atrage atenția. În plus, așa cum călărești, peruca ți-ar cădea și ți s-ar vedea părul.

Cay își atinse părul, care îi trecea de umeri. Întotdeauna, părul o ajutase să nu fie comparată cu fratele ei.

— Nu-l tai. Poate mă mai gândesc în privința hainelor. Dar n-o să-mi tai părul.

— Bine, zise el încet. Nu-l tăiem. Dar chiar în acel moment știa că mințea. Nu avea de gând să pună viețile amândurora în pericol din cauza vanității ei.

— Ce-ar fi să conduci tu o vreme? spuse el pe un ton împăciuitor.

Măcar atât putea să facă, ținând cont de ceea ce ar fi putut fi nevoit să-i facă.

Dacă ea nu voia să o facă de bunăvoie, el trebuia să o facă fără permisiunea ei-și acel gând îl speria. Dacă avea să-i taie părul în somn, nu avea să mai poată închide ochii în preajma ei, căci sigur avea să-i taie și ea ceva – și nu avea să fie părul. Călăriră trei ceasuri înainte să se ivească zorile, ținându-se departe de drumurile principale și străbătând câmpuri ori de câte ori puteau. Pe măsură ce mergeau spre sud, era o mai mare distanță între orașe și începură să vadă plantații. Acestea erau asemenea unor orășele, cu tot ceea ce îi trebuia unei familii și angajaților. Cay tăcu aproape tot drumul și Alex știa că motivul era că nu voia să se îmbrace în haine bărbătești, dar el nu vedea altă soluție pentru a o proteja. Din cauza faptului că ea venise într-o rochie care părea făcută din praf de stele, cei care îl urmăreau văzuseră că era femeie. Dacă Alex putea schimba măcar un element al acelei descrieri, erau mai în siguranță. Nu avea să-i spună ei, dar își închipui că se răspândiseră hârtii despre amândoi, iar părul ei era trăsătura cel mai ușor de recunoscut. Parcă vedea cuvintele „Păr roșu

ca focul”. Sau „un păr lung, bogat, de un roşcat închis” şi „o piele ca porţelanul, care nu pare să fi fost vreodată expusă la soare. „Cât despre el, ar fi vrut să se bărbierească, dar fotografiile din ziare din timpul procesului fuseseră cu el bărbierit. Dacă s-ar fi bărbierit, ar fi fost recunoscut. De asemenea, Cay îi spusese de multe ori de prea multe ori, chiarcă barba îl făcea să pară mai bătrân decât era în realitate.

Cay îi aruncă o privire şi îl întrebă:

— De ce te uiţi aşa?

— Aşa mă uit eu, zise el morocănos.

— Nu ştiu de ce trebuie să-ţi suport nervii. Eu sunt nevinovată şi am intrat în buclucul ăsta doar fiindcă am acceptat să te ajut.

— Cine e nervos acum?

— Am tot dreptul să fiu. Ar trebui să fii recunoscător.

— Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, dar nu-ţi mulţumesc că ai făcut să fim prinşi aproape.

— Când am…? începu ea, dar apoi închise gura. În clipa următoare, îşi întoarse calul şi porni în viteză înapoi, în direcţia de unde veniseră.

Lui Alex îi fu greu să o prindă din urmă, căci calul său era împovărat cu toate proviziile şi echipamentul. Când o ajunse, braţul aproape că îi ieşi din umăr când încercă să-i ia hăţurile ca să o facă să încetinească. Dar ea călărea foarte bine şi, oricât ar fi încercat el, nu putea să o întreacă.

— Îmi pare rău, îi strigă el, în timp ce ea se îndepărta, îmi cer scuze. Din toată inima, îmi pare rău pentru ce am spus. Alex era sigur că o pierduse, dar spre surprinderea lui, ea încetini şi se întoarse.

— Mai spune o dată. Nu îi stătea în fire să se roage de cineva. Tatăl său îi spusese mereu că, deşi nu aveau un titlu sau bani, aveau mândrie şi un bărbat nu renunţa la asta niciodată. Dar acum se uită la fată şi simţi că, dacă era nevoie, îi săruta şi picioarele, numai să-l ierte. Acel gând, de a-i săruta picioarele, făcu să-i treacă proasta dispoziţie şi sentimentul de autocompătimire.

— Îmi pare rău, spuse el, dar o umbră de zâmbet îi apăru pe buze. Ai avut curaj şi forţă ca să faci ce ţi-a cerut T.C. Connor şi te rog să mă ierţi pentru ce am spus.

— Chiar vorbeşti serios sau o spui doar aşa, ca să nu te las singur aici?

El aproape că se înecă la auzul vorbelor ei. I-ar fi fost mai bine

fără ea, dar n-ar fi spus asta. Se întrebă ce fusese în mintea lui Angus McTern Harcourt când îşi învăţase fiica să călărească astfel. Dar era pe jumătate scoţiană, aşa că, poate, era ceva ce avea în sânge.

— Tot mă priveşti ciudat.

— Mă gândeam că ai putea câştiga o cursă. Dacă aveam caii mei de curse şi nu eram în buclucul ăsta, noi doi puteam să câştigăm o avere din curse.

Cay nu se putu abţine să nu zâmbească.

— De aceea erai aşa prost dispus azi-dimineaţă? Pentru că nu mai ai caii de curse?

El dădu să-i spună adevărul, că se temea de viitor şi de ce s-ar fi întâmplat dacă erau prinşi, dar nu o făcu. În schimb, privi în jos şi zise:

— Mă gândeam ce îngrozitor ar fi să fie nevoie să tai un păr ca al tău. Dar eşti prea frumoasă cu bogăţia asta de păr. Alex era sigur că avea să-i spună că e un mare mincinos şi avea să plece în goană, nevrând să-l mai vadă vreodată, dar nu o făcu. Ci îşi atinse părul şi zâmbi.

— Chiar crezi asta?

— Categoric, zise el cu sinceritate.

— Bănuiesc că m-am aprins prea repede, zise ea. A fost întotdeauna un defect al meu. Adam zice că e cel mai mare defect.

— Şi, desigur, Adam are întotdeauna dreptate, murmură el.

Ea îl privi atent, încercând să-şi dea seama dacă o tachina sau era sincer.

Alex se forţă să nu izbucnească în râs.

— Acum vrei să vii cu mine, fetiţo?

— Doar dacă îmi spui pe nume, zise ea. Ştiu că ţi s-a spus tot numele meu, dar mi se spune…

— Cay, spuse el. De la iniţialele tale C-E-H. Fratele tău Nate a crezut că ăsta e numele tău, pentru că mama ta broda iniţialele astea pe toate lucrurile înainte de naşterea ta. Era convinsă că vei fi fată. Deci, Cay, eşti gata să pornim? Ar trebui să ajungem în oraş foarte curând.

Când îşi întoarse calul şi porni spre sud, sperând că ea avea să-l urmeze, Cay nu se clinti. Ce de lucruri îi spusese unchiul T. C! După părerea ei, spusese unui străin prea multe despre familie. Încruntată, porni după el, într-un târziu.

Auzind clip-clop-ul calului ei, el zâmbi în sinea lui şi se gândi că,

poate, tocmai învăţase ceva despre femei. Ştia că îşi călcase mândria cerându-şi scuze şi rugând-o să meargă cu el, dar şi câştigase, fiindcă ea îl urma acum. Poate că mândria şi femeile nu aveau ce să caute împreună. Adevărul era că se bucura că ea alesese să-l lase să o protejeze.

— Nu-mi place asta, şopti Cay când Alex vârî cuiul în încuietoare.

— Crezi că mie îmi place? şopti şi el. Aş prefera să fiu acasă, cu soţia mea, nu aici.

— Iartă-mă, spuse ea. Uneori, uit de pierderea ta. Alex izbuti să deschidă uşa, în cele din urmă.

— Repede, zise el lăsând-o pe ea să intre prima.

Mai rămase câteva secunde afară ca să vadă dacă fuseseră observaţi. Dar se părea că toţi locuitorii oraşelului erau la biserică în acea dimineaţă de duminică, aşa că ei erau în siguranţă pentru o vreme.

— E un magazin drăguţ, spuse Cay uitându-se la rafturile bine aprovizionate.

În spate erau haine.

— Nu e Charleston sau New York, dar pentru locurile astea, nu-i rău.

Lui Alex nu-i păsa cât de bun era magazinul, atâta timp cât puteau să ia ce le trebuia şi să plece înainte să fie prinşi.

— Trebuie să plecăm repede, zise el încet. Şi să nu facem zgomot.

— Mereu crezi că nu ştiu nimic, spuse ea ducându-se în partea din spate.

Alex luă o geantă mare de pânză din spatele tejghelei şi începu s-o umple cu biscuiţi şi mere uscate. Nu îi spusese lui Cay că îşi făcea griji că vestea despre implicarea lui T.C. În evadare ajunsese la urechile domnului Grady, care, probabil, căuta un bărbat care semăna cu Alex. Nu voia să creadă că, după atâta drum, ar fi putut să ajungă într-o cursă.

Când n-o auzi pe Cay, se gândi că îşi schimba hainele şi nu vru să o deranjeze.

Lăsă geanta lângă uşă şi porni spre partea din spate a magazinului. Acolo erau dulapuri pline de haine, nu de calitatea celor

cu care era obişnuită ea, dar practice şi bine făcute. Îi luă doar câteva clipe să îşi scoată zdrenţele murdare şi să-şi pună o pereche de pantaloni maro, o cămaşă albă cu o eşarfă la gât şi o vestă lungă de un verde închis. Când văzu un raft cu pălării de pai cu boruri largi, luă una. Avea să-l protejeze de soarele Floridei.

Se gândi că arăta ca un proprietar de plantaţie, cu siguranţă nu ca un proaspăt evadat, de origine din Scoţia. Zâmbind, ieşi din cabină să-i arate lui Cay şi să vadă ce găsise ea, dar când o văzu, se opri brusc.

În spate, era o oglindă înaltă şi ea stătea în faţa ei, periindu-şi părul tăcută. El credea că se obişnuise deja cu ea, dar niciodată nu o văzuse fără pelerină. Rochia era zdrenţuită la poale, dar era încă frumoasă. Decolteul era adânc şi lăsa să se vadă rotunjimea sânilor. Mânecile scurte scoteau la iveală braţele lungi şi goale. Rochia era strâmtă pe sâni şi, chiar sub ei, era prinsă cu o panglică, iar de acolo cădea liberă până în pământ. El rămase nemişcat, privind-o şi gândindu-se cum se îmbrăcase ea pentru a merge la bal în Charleston. Probabil că se imaginase stând de vorbă cu bărbaţi tineri sub clar de lună, poate chiar adăugând încă o cerere în căsătorie pe lista ei, despre care să le povestească nepoţilor. Dar, din cauza bunătăţii ei, acceptase să facă un lucru pe care puţine femei bogate-sau sărace-l-ar fi făcut. Îşi riscase viaţa ca să salveze un bărbat pe care nu îl văzuse niciodată şi despre care avea motive să creadă că era vinovat de crimă. O privi cum îşi peria părul şi bănui că se gândea că e pentru ultima oară.

După expresia de tristeţe de pe chipul ei, îşi dădu seama că avea să fie de acord să-l taie. Cât ar fi vrut să dea timpul înapoi! Dacă ar fi putut, s-ar fi întors… Nu se putea gândi la asta, căci ştia că s-ar fi întors la vremea când fusese cel mai fericit, atunci când se însurase cu Lilith. Trăgând aer în piept, Alex se duse la ea.

— Îmi acorzi acest dans, domnişoară Cay?

Întinse braţele şi speră că nu o deranjau părul lui murdar şi mirosul de închisoare, care îi intrase în piele. Însă ea fusese bine educată. Îi zâmbi graţios, îşi ridică puţin fusta şi îi dădu mâna. Când îi atinse mijlocul cu vârfurile degetelor.

Alex îşi dori să fi avut muzică, dar nu putu decât să fredoneze o veche baladă scoţiană pe care i-o cânta mama lui. Nu era un dans cu schimbare de parteneri, ci unul intim, doar pentru ei doi. Când ea începu să fredoneze cu el, arătându-i că ştia cântecul, el zâmbi şi o învârti printre mese şi rafturi, prin faţa tejghelei şi prin spate. Când ea

luă o sticlă maro şi o puse pe tejghea, el nu se putu abţine să nu râdă. Nu uitase de ce se aflau acolo. Trecură câteva minute până o duse înapoi în faţa oglinzii, după care se înclină uşor şi se îndepărtă de ea.

— Trebuie să recunosc, domnişoară Cay, că niciun dans nu mi-a plăcut atât de mult ca acesta.

— Nici mie, spuse ea, făcând o reverenţă, îndepărtându-se de ea, el se gândi că era foarte frumoasă în rochia aceea lungă şi albă şi aşa voia să şi-o amintească. Era fata care îi salvase viaţa.

— Va trebui să mă ajuţi, spuse ea. Alex o privi uluit. În toţi anii în care corespondase cu fratele ei, Nate nu pomenise că sora lui era atât de frumoasă.

— La ce să te ajut?

— Să mă dezbrac. Lui Alex îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă.

— Vrei să te ajut… să te dezbraci? Ea îi zâmbi dulce.

— Dacă trebuie să călătorim împreună, trebuie să te porţi ca fraţii mei, zise ea şi se întoarse cu spatele, ridicându-şi părul. Poţi să începi prin a descheia nasturii de la spate.

— Cred că sunt o mie. O să stăm aici toată ziua.

— Eşti un bărbat însurat, deci, trebuie să ştii să deschei nasturii unei rochii.

— Am fost însurat doar câteva ceasuri, zise el chinuindu-se la al patrulea nasture.

Cay îl privi peste umăr.

— Câteva ceasuri? Deci, n-aţi…?

— Nu că ar fi problema ta, dar nu, n-am făcut-o.

— Hope a zis că ai adormit în noaptea nunţii, dar n-am crezut-o.

— N-am adormit. Am fost drogat.

— Ah, da, un pahar de vin şi, apoi, ai adormit. Cine te-a drogat?

— Dacă ştiam, puteam să mă salvez la proces.

— Hope a zis că uşa era încuiată pe dinăuntru şi că numai tu şi soţia ta eraţi în cameră.

— Ăsta e singurul lucru adevărat, zise Alex descheind ultimul nasture. Gata, scoate-ţi rochia şi hai să mergem. Ar putea veni cineva.

— Duminica? Nici vorbă. Nici măcar tata nu munceşte duminica.

— Bănuiesc că asta înseamnă că nimeni n-o face. Se uită la spatele rochiei ei de parcă ar fi escaladat un munte şi era mândru de ceea ce făcuse.

— Întoarce-te, îi spuse ea. Eu sunt fată, tu eşti bărbat, aşa că…

Se opri brusc şi se uită la el, dându-şi seama abia atunci că el purta haine noi.

— Îţi place? întrebă el desfăcând braţele.

— Arăţi ca un proprietar de plantaţie, spuse ea încet. Îţi stă bine.

Se întoarse cu faţa la oglindă, dar continuă să-l privească pe el.

— Dar faptul că eşti cel mai murdar bărbat din ţară şi că ai păduchi şterge tot efectul. El îşi trecu mâinile prin păr. Altă dată îl ţinea legat la ceafa cu o panglică neagră, dar acum era neîngrijit şi ea avea dreptate în legătură cu faptul că era foarte murdar.

— Poate o să-l spăl când o să ajungem acolo unde trebuie.

— Nu. O să faci o baie azi, altfel nu mă îmbrac cu haine bărbăteşti. Alex zâmbi.

— Prea târziu. N-o să poţi să închei toţi nasturii ăştia fără ajutorul meu. Cay luă o rochie de pe un raft din apropiere şi o ridică. Era o rochie simplă, maro, cu negru în jurul gulerului. El nu avea de gând să-i spună, dar dacă avea de gând să poarte rochii, el o prefera pe cea albă pe care o purta acum. Se obişnuise cu felul în care sclipea în razele soarelui. Ea păru să ştie, printr-un instinct misterios, că lui nu-i plăcea să o vadă în rochia aceea.

— Trebuie să faci o baie.

— Promit să mă spăl, spuse el zâmbind. Nu sunt un barbar, deşi tu aşa crezi.

Cay se uită din nou în oglindă. Se înfăşură în rochia ei frumoasă, după care îi aruncă o privire lungă lui Alex, iar el se întoarse cu spatele. Ea lăsă rochia să cadă şi păşi afară din ea. Se privi în oglindă, cu pantalonaşii care îi ajungeau până la genunchi, şi la ciorapii rupţi. Aceasta fu ultima imagine a ei ca fată.

Mai rău, ştia că avea să aibă nevoie de ajutorul lui ca să-şi scoată corsetul.

Camerista ei i-l strânsese cu câteva zile în urmă şi, de atunci, nu-l mai scosese.

— Trebuie să-l deschei, spuse ea.

— Va trebui să mă întorc. Sau mă leg la ochi?

— Te leagă la ochi când te împuşcă pentru că desfaci corsetul unei femei fără voia ei, dar eu îţi cer s-o faci, aşa că e în ordine. Râzând, Alex se întoarse şi Cay fu încântată când îl auzi ţinându-şi răsuflarea. Era singurul bărbat care o văzuse în lenjeria intimă. În afară de tatăl şi de fraţii ei, se gândi ea, dar ei nu contau. Tally îi pusese odată praf de

scărpinat în corset chiar înainte să-l întâlnească pe vechiul prieten al mamei ei, Thomas Jefferson, care devenise guvernatorul Virginiei.

Amintindu-şi ce a făcut Tally după aceea, nu putu să nu zâmbească.

— De unde încep? întrebă el uitându-se la şireturile corsetului.

— Gândeşte-te că e harnaşamentul unui cal şi desfă-l.

— Aş putea folosi cuţitul şi…

— Nu! zise ea. Fără cuţit. El fu cât pe ce să facă o glumă despre „nu încă", în sensul că nu avea să taie nimic până când nu avea să se ocupe de părul ei, dar se răzgândi. Şireturile formaseră un nod foarte strâns în ultimele zile şi îi luă mult timp până când îl desfăcu. Când începu să le desfacă, simţi cum ea respira din ce în ce mai adânc.

— Camerista mea le-a legat mai strâns ca de obicei pentru bal, spuse Cay respirând din nou.

— Nu e dureros?

— Sigur că e, dar vouă, bărbaţilor, vă place un mijloc subţire. El se aplecă şi se uită mai bine la şireturi. Se părea că fata le înnodase şi la mijloc, nu numai sus.

— Dar rochiile pe care le purtaţi azi vă ascund talia.

— Serios? întrebă ea cu inocenţă în glas. El desfăcu nodul şi se îndepărtă de ea zâmbind. Îl prinsese. Moda cu talie înaltă nu ascundea prea mult.

— Nu, nu ascund prea mult. Când o femeie stă în faţa luminării, se vede…

Îşi drese glasul.

— Gata. Cay ieşea deja din corset. Alex vru să se întoarcă, dar ea începu să se învârtă într-un fel, încât el nu putu să nu se uite la ea şi să nu râdă.

— Pot să respir! exclamă ea scărpinându-şi spatele prin bluziţa de bumbac şi, văzând că degetele nu rezolvau cine ştie ce, se duse la perete şi se frecă de el.

— N-ar fi trebuit să te temi de urs, probabil că te-ar fi luat una de-a lui.

— Mai taci, îi spuse ea pe un ton de glumă. Dacă ai fi stat zile întregi strâns în corset, fără să-l scoţi nici măcar noaptea, ai… Se întoarse spre el.

— Fă-te util şi scarpină-mă pe spate. Simt că înnebunesc. Alex ezită, dar se conformă, până la urmă, scărpinându-i spatele prin

material.

— Ştiu că eşti slab, dar sigur poţi să te descurci mai bine de-atât. El începu să o scarpine mai tare şi, când unghiile nu mai erau de-ajuns, scoase cuţitul şi folosi mânerul, frecându-i spatele până când fu sigur că îi luase şi pielea.

În cele din urmă, ea zise:

— Mult mai bine. Dar continuă să se răsucească, să-şi rotească umerii şi să-şi mişte braţele. Din nou, el se minună de cât de drăguţă era. De ce Nate nu pomenise niciodată acest lucru în scrisorile sale?

— Crezi că poţi să te îmbraci acum, fetiţo?

— Sigur. Cu ce?

— Cu orice numai să te acopere, mormăi el şi porni să caute alte lucruri de care aveau nevoie. Pe tejghea, era sticla pe care o pusese ea în timp ce dansau. Pe etichetă scria „ulei de iasomie". Se părea că, deşi avea să poarte haine bărbăteşti, ea avea de gând să miroasă frumos. Desigur că avea să-i spună că aşa ceva nu se putea, dar nu avea să-i strice buna dispoziţie acum. Puse sticla înapoi pe raft.

Cay avea probleme în a-şi alege hainele. Avea în continuare cămăşuţa pe ea, dar când puse o cămaşă bărbătească peste ea, sânii tot i se vedeau. Şi se mişcau uşor când mergea. Nu avea să-i spună scoţianului despre acea problemă şi să-i ceară părerea. Trebuia să se uite în jur după un material cu care să-şi înfăşoare sânii.

Într-un colţ erau câteva baloturi de material şi foarfece, aşa că tăie o bucată de muselină albă şi făcu un fel de bandaj mare. Nu strânse prea tare, doar cât să-i împiedice să se mai mişte, după care puse cămaşa din nou.

Nu îi luă mult să îşi pună şi celelalte haine. Schimbă ciorapii de mătase rupţi cu unii mai groşi, bărbăteşti, iar pantalonii intrară uşor pe picioarele ei subţiri. Îi fu greu să-i încheie, cu atâţia nasturi şi bride, dar se descurcă. Vârî cămaşa în pantaloni, îşi puse apoi o vestă şi o haină uşoară de lână. Din mers, luă o pălărie de pai şi se duse la tejghea.

— Ei bine? spuse ea în spatele lui Alex.

El se întoarse, îi aruncă o privire lungă, dar nu spuse nimic.

— Nu-ţi place? Am făcut ceva greşit? Nu sunt obişnuită cu pantaloni, dar cred că i-am încheiat bine. El trecu în spatele ei, tăcut, o apucă de umeri şi o împinse uşor spre oglindă. Imaginea era a unei fete în haine bărbăteşti. Părul îi cădea pe umeri în bucle groase şi încă mai

avea cerceii de perle în urechi. Era uluitor că rămăseseră acolo atâta timp, dar îi strânsese mereu. Fără un cuvânt, Alex întinse mâna şi ea ştiu ce voia. Desfăcu cerceii şi i-i puse în palmă.

— O să-i pun la un loc cu celelalte haine şi îi luăm cu noi.

— Sigur c-o să luăm şi rochia. Poate voi putea s-o repar. N-am de gând să port hainele astea oribile toată viaţa. După ce vei pleca împreună cu ceilalţi, voi redeveni fată.

— Şi să călătoreşti până în Virginia ca femeie singură? Sigur, nu. Regretă acele cuvinte din clipa în care le rosti, dar ea nu spuse nimic. În schimb, se învârti iar.

— Ce faci acum?

— Mă mişc. E foarte ciudat fără corset. Port aşa ceva în fiecare zi de la doisprezece ani.

— Doisprezece? întrebă el. Ai fost legată cu aşa ceva de când ai fost puţin mai mult decât un copil?

— Desigur. Cum altfel poate avea o femeie un mijloc subţire? Doar nu-ţi închipui că o mamă aşteaptă până când fiica ei ajunge adultă ca să-i facă mijlocul subţire, nu?

— Niciodată nu m-am întrebat cum de au femeile mijlocul subţire. Cred că m-am gândit că aşa s-au născut. Cay scutură din cap.

— Mai rămâne să-mi spui că tu crezi că femeile au părul lucios şi obraji trandafirii de la natură. Din moment ce era adevărat, Alex doar o privi tăcut.

— Cred că ai pierdut mult neavând nici mamă, nici surori.

— Cred că eram un neştiutor până te-am întâlnit pe tine, spuse el încet şi, apoi, mai tare: eşti gata să mergem, fetiţo?

— Va trebui să nu-mi mai spui aşa, din moment ce se presupune că sunt băiat.

— Când o să facem ceva cu părul tău, ca să nu mai arăţi ca o fată, n-o să-ţi mai spun aşa. Cay se întrista imediat.

— Cred că, dacă îl spăl şi îl pieptăn pe spate când e încă ud, o să stea altfel.

Lui nu-i plăcea tristeţea din ochii ei.

— Ar fi ca şi cum ai spune asta despre coama unui leu, zise el şi se bucură când o văzu zâmbind.

— Adevărat?

— Absolut. Nu cred că am mai văzut vreodată atâta păr la cineva. Şi culoarea e superbă. În timp ce vorbea, se îndrepta spre uşă,

iar Cay îl urmă.

— Nu crezi că e prea roşu? îl întrebă ea, vrând să-i distragă atenţia de la lucrurile pe care le vâra în geantă. El îi luă geanta şi îi deschise uşa.

— N-aş schimba niciun fir, zise el, după care mai aruncă o privire în spate, văzu banii pe care îi pusese pe tejghea şi închise uşa în urma ei. Odată, am avut un ponei cu o coamă de culoarea părului tău şi era preferatul meu. Cay se uită la uşa închisă în urma ei.

— Spui lucrurile astea ca să mă faci să fac ce vrei?

— Da, dar e şi adevărul, spuse el încet. Ai un păr superb. Coborî treptele zâmbind.

Înăuntru, simţise lejeritatea hainelor bărbăteşti, dar abia când încalecă observă cât de diferite erau. În loc să se bazeze pe alţii ca s-o ajute să încalece, fără o fustă care să o împiedice în mişcări, puse piciorul în scară şi se săltă în şa. Îşi privi picioarele în pantaloni bărbăteşti şi ştiu că, dacă mama ei ar fi văzut-o acum, ar fi leşinat. Editean Harcourt n-ar fi purtat niciodată haine bărbăteşti, indiferent de împrejurări. Dar Cay nu putu să nu se simtă mai liberă. Observă că scoţianul o privea curios.

— Vreau să văd harta cu locul unde trebuie să ajungem, spuse ea cu toată fermitatea de care era capabilă. Nu ştia de ce el izbucni în râs deodată, dar îi aminti că trebuiau să nu facă gălăgie, altfel îi putea auzi cineva.

— Cred că am făcut lucruri şi mai rele, zise el, după care porni spre sud, urmat îndeaproape de Cay.

CAPITOLUL 8

Cay avusese grijă să nu mai spună nimic despre păr până când nu se opriră pentru noapte. Când îl rugă frumos să se oprească lângă o apă, el făcu ochii mici, parcă întrebând-o ce avea de gând, dar nu spuse nimic. Şi într-un asemenea loc se opriră. Tot timpul cât mâncară fructe uscate, biscuiţi şi murături, ea nu spuse nimic. Abia după ce terminară de mâncat, se ridică şi se uită la el.

— E timpul să faci o baie.

— E prea frig, spuse el fără să ridice privirea.

— Cred că sunt vreo douăzeci şi cinci de grade şi eşti scoţian, aşadar cum poate să ţi se pară ceva prea rece?

— Curentul e prea puternic.

Ea nu trebui să se uite la apă ca să vadă cât de încet curgea.

— Am un săpun potrivit pentru părul tău.

— N-am nevoie, zise el tot fără să se uite la ea. Cât despre tine, cred că e timpul să-ţi tai părul. Am luat foarfece, aşa că nu trebuie să folosesc cuţitul, dar cred că ar trebui să ne apucăm. Ea ştiu că încerca să-i distragă atenţia, dar nu ţinea.

— Miroşi atât de oribil, încât trebuie să-mi ţin mâna la nas şi să respir pe gură. Părul tău e îngrozitor de murdar. Am văzut cozi de vaci mai curate. Puţi şi nu mai suport. Alex continuă să privească în zare, la apa şi la soarele care apunea încet.

Adevărul era că nu voia să scape de mirosul de închisoare de pe trupul său. Ştia că era o prostie, dar nu avusese voie să se îmbăieze din ziua în care se însurase cu Lilith şi, dacă o făcea, ştia că avea să şteargă şi ultima legătură cu ea.

Şi, apoi, mai era şi faptul că era singur cu o tânără pe care începea să o vadă ca fiind chiar atrăgătoare. Pe scurt, credea că e mai bine să o ţină departe de el.

— Mie îmi place cum miros.

— Ei bine, mie, nu. Dacă trebuie să mergem în Florida împreună, vor fi momente în care vei avea nevoie de ajutorul meu şi, dacă vrei să ţi-l ofer, va trebui să fii curat. Când văzu că nu face nicio mişcare, ea se duse la cal şi începu să pună şaua pe el. El zăbovi mai mult decât se aşteptase ea înainte s-o oprească, dar o făcu.

— De ce nu te-a pus tatăl tău pe genunchi şi nu te-a învăţat să asculţi de oamenii mai în vârstă?

— Tata n-ar lovi niciodată un copil, dar mama… îl privi furioasă.

— Nu mă face să vorbesc despre familia mea! Uite apa şi săpun găseşti în geantă.

După ce termini, o să-ţi dau pe păr cu ulei de iasomie. Alex făcu un pas în spate, privind-o cu groază.

— N-o să faci asta.

— Uleiul ucide tot ce ar putea fi acolo.

— Dar mirosul… n-aş suporta mirosul ăla. Când văzu că nu avea de gând să cedeze, el se uită spre apă.

— Nu, n-o s-o fac.

— Bine, spuse ea cât putu de calmă. Dar eu voi face o baie.

Se duse în păduricea din apropiere şi îşi scoase pantofii, înjurându-l continuu.

— Poate vrea terebentină, mormăi ea. Aşa, ar mirosi mai mult ca

un bărbat. Bine. Să stea cât de murdar vrea, că nu-mi pasă. Dar n-o să mai împart pelerina cu el şi nici n-o să mai doarmă lângă mine. N-o să… Se opri când auzi un plescăit puternic. Ori era un peşte mare, un urs care venea să-i mănânce, ori… Se apropie de apă şi îl văzu pe scoţian doar cu capul afară din apă.

— Poate că e cald afară, dar apa e rece, zise el şi, chiar dacă lumina era mai slabă, ea văzu că era deja roşu la faţă.

— În Scoţia, apa e mai rece, zise ea râzând.

— Da, dar nu intru în ea gol. Cay continuă să zâmbească şi se întoarse în pădure. Era singură cu un bărbat gol care ar fi putut fi un criminal, dar ea zâmbea. Chiar şi ei i se părea ciudat.

— Nu vii, fetiţo? Părea un bărbat în vârstă care striga o fată, ceea ce aşa şi era, dar ea ştia că glumeşte.

— Foloseşte săpunul. Sper doar că e suficient de bun ca să îndepărteze o parte din mizerie.

— N-ai putea să vii să-mi arăţi cum să fac? strigă el pe un ton şicanator.

Cay nu se vedea, dar râdea. Când el nu mai spuse nimic şi se auziră mai multe plescăituri, ea aruncă o privire pe după un copac. El era în apă până la piept şi îşi săpunea părul, tremurând. Apoi se scufundă în apă şi ea îi văzu şezutul.

Chicotind, începu să-şi scoată restul hainelor.

Oare ce avea să facă el dacă intra şi ea în apă? se întrebă ea. În grupul ei de prietene, Jessica Welsch era cea care flirta. Odată, mama lui Cay spusese că era de mirare că Jess nu fugise cu un bărbat la treisprezece ani, ţinând cont de trecutul mamei ei, Tabitha. Cay vrusese să ştie toată povestea, dar mama ei nu continuase.

— Ce aş face dacă aş fi Jessica? întrebă ea tare.

Se gândi că s-ar fi dezbrăcat şi ar fi intrat goală în apă. Lumina slabă a amurgului, aerul cald, faptul că era singură cu un bărbat… Totul părea potrivit.

Dar Cay se rezemă de trunchiul unui copac şi oftă. El nu era bărbatul potrivit. Era un bărbat pe care nici nu îl cunoştea bine, mult prea în vârstă pentru ea şi familia ei nu ar fi fost mândră de alegere. Chiar dacă avea să se dovedească nevinovăţia lui, întotdeauna avea să poarte stigmatul acuzaţiilor şi al procesului.

Nu, se gândi ea oftând din nou. Poate că împrejurările erau potrivite, dar bărbatul nu era. Aşteptă până când îl auzi ieşind din apă

şi abia atunci intră ea. Stătu mai departe de locul în care fusese el şi, deşi ar fi vrut să înoate şi să se joace în apă-care era mai rece decât părea-nu o făcu. Se săpuni, îşi spălă părul, şi-l clăti, după care se şterse cu unul dintre cele două prosoape puse de unchiul T.C.

Când se întoarse în tabără, văzu că el făcuse focul şi stătea acolo cu hainele curate, arătând şi mirosind mult mai bine. Poate că lumina era de vină, dar părea mai tânăr şi, poate, chiar puţin chipeş.

— E mai bine? întrebă el.

— Mult mai bine. Doar că, acum, n-o să mai pot să te găsesc doar după miros.

Părul îi era ud şi curat, nu mai stătea zbârlit.

Cay îi întinse sticla cu ulei de iasomie. Văzuse sticla de ulei, făcut probabil de soţia patronului, şi ştia că avea să ucidă păduchii şi orice alte astfel de vietăţi. Dar la fel făceau şi alte uleiuri. Scopul era să sufoce vietăţile. Alesese uleiul de iasomie, pentru că îi plăcea mirosul foarte mult. Îl luase din nou, după ce Alex încercase să-l ascundă. Alex nu spuse nimic, dar dădu din cap în semn că putea să-l folosească. Când ea se aşeză lângă el, cu un pieptene în mână, Alex făcu ochii mari.

— Ce ai de gând să-mi faci? o întrebă el încet.

— Nu ceea ce speri. Apleacă-te ca să-ţi văd părul. Zâmbind, el se aşeză în faţa ei, dar când ea nu făcu nimic, el ridică privirea.

— Eşti prea înalt şi nu ajung, zise ea aşezând prosopul ei umed în poală. Întinde-te şi pune capul aici.

— Fetiţo, nu cred că…

— Că îţi poţi stăpâni „pasiunea" faţă de mine? întrebă ea fără să zâmbească. Ţi-e teamă că, dacă mă atingi, te vei îndrăgosti pe loc?

El ştia că glumeşte şi nu-i plăcea, dar pe de altă parte, avea un talent de a-l face să râdă.

— O să mă păstrez pentru o femeie mai în vârstă şi ţi-l las pe Michael.

— Micah, spuse ea când el puse capul în poala ei şi începu să-i pieptene părul.

După ce i-l descurcă, turnă puţin ulei şi se apucă să îl frece. Parfumul minunat de iasomie înmiresma aerul în jurul lor.

— I-am făcut asta odată fratelui meu Ethan când şi-a murdărit părul de miere şi ceară de albine. Tata voia să-i radă părul, dar eu n-am suportat gândul, aşa că am zis că rezolv eu problema.

— Câţi ani aveai?

— Cred că unsprezece.

— Şi el?

— Paisprezece.

— Ai fost mereu ca o mamă pentru ei?

— Nicidecum, spuse ea masându-i scalpul. Deşi ea se tot plânsese că el ar fi avut păduchi, nu simţea nimic în afară de scalp şi de părul prea lung.

— Poate am fost puţin ca o mamă pentru Ethan, dar el e cel mai dulce dintre toţi fraţii mei şi cel mai blând şi cel mai drăguţ.

— Drăguţ? Ca o fată?

— Nu. Cel puţin, nicio fată nu crede că e drăguţ în acest sens. Femei de toate vârstele îi dau târcoale.

— Trebuie să fie plăcut.

— Lui îi place. Mama nu e prea încântată. Zice că femeile din generaţia mea nu mai au niciun pic de ruşine, că fetele din ziua de azi se aruncă în braţele bărbaţilor.

— Ca tine cu tânărul tău?

— Eu n-am…

— Nu te-a învăţat să…? întrebă el arătând spre gură.

— Nu, spuse ea şovăitor. Jessica mi-a spus despre asta. Ea are mai multă experienţă cu băieţii decât mine şi celelalte prietene ale mele.

— Deci n-ai făcut nimic din ce nu trebuie cu acest băiat Micah?

Lui Cay nu-i plăcu felul cum vorbea, la fel ca tatăl ei.

— Nu e un băiat. Are treizeci de ani, n-a fost însurat niciodată şi ţine slujba duminica. Alex se răsuci şi se uită la ea.

— E preot? Te gândeşti să te măriţi cu un preot?

— Ce e rău în asta?

— Ai acceptat să ajuţi un condamnat să evadeze. Nu crezi că nu e ceva ce ar trebui să facă o soţie de preot?

— Ţi-am spus că n-am făcut-o pentru tine, ci pentru unchiul T.C.

— Omul care a fost îndrăgostit nebuneşte de o femeie pe nume Bathsheba?

— Da, zise ea, fără să înţeleagă unde voia să ajungă.

— Spune-mi, copilă, T.C. a făcut vreodată ceva în legătură cu pasiunea lui?

Se uită la ea când văzu că nu spunea nimic.

— Haide, văd pe chipul tău. Ce-a făcut?

— A sperat.

— A sperat s-o găsească singură într-o zi pe femeia iubită?

— Nu! spuse ea întorcându-i capul. Bathsheba a făcut o fată pe nume Hope, care seamănă foarte mult cu unchiul T.C., adăugă ea privindu-l furioasă. Dacă te mai uiţi aşa la mine, o să-ţi torn uleiul în gură. Alex închise ochii, dar continuă să zâmbească.

— Nu zic decât că, dacă te măriţi cu pastorul şi oamenii află ce ai făcut, n-o să fie uşor pentru soţul tău. Dar s-ar putea să fie un bărbat înţelegător şi să te ierte pentru păcatele tale.

— Eu n-am… Se opri brusc, neştiind ce să spună. Ce avea să facă Micah când avea să afle ce făcuse? Cum putea să-i explice ea că petrecuse zile întregi singură cu acel bărbat, că îi ţinuse capul în poala ei, chiar, dar că nu se întâmplase nimic necuvenit? Când văzu cum o privea Alex, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, fu tentată să îşi pună în aplicare ameninţarea şi să-i toarne ulei în gură.

— Uiţi că eşti un criminal condamnat şi că suntem singuri aici?

Ştiu că nu vrei să-ţi vorbesc despre… despre bărbaţi.

— Şi pe bună dreptate. Voiam doar să ştiu că n-ai făcut ceva ce n-ar fi trebuit.

— Cu cât te cunosc mai mult, cu atât aduci cu unul dintre fraţii mei.

— Cu care?

— O parte Nate şi o parte Tally.

— Dar nu cu frumosul Ethan?

— Sigur nu cu Ethan.

— Dar cu perfectul Adam?

— Adam e unic. Nimeni nu-i ca Adam. O vreme tăcură amândoi şi Alex închise ochii, lăsându-se învăluit în parfumul de iasomie.

— Jur că m-ai făcut să cad în transă.

Mângâindu-i părul, ea începu să se gândească mai mult la familia ei şi la situaţia în care se afla, la faptul că nu ştia încotro merge şi ce urma să se întâmple. Toată viaţa ei fusese bine plănuită şi întotdeauna ştiuse ce voia să facă. Ar fi putut să se deseneze pe ea la treizeci de ani. Până atunci, avea să aibă doi băieţi şi o fată. Nu trebuia decât să decidă care avea să-i fie soţ. Acum se întrebă dacă vreunul dintre pretendenţii ei avea să o mai vrea după ce fusese o fugară.

Deodată, ochii i se umplură de lacrimi şi una căzu pe fruntea lui Alex.

El stătea cu ochii închişi, simţindu-se relaxat pentru prima oară după mult timp, dar ştia ce simţea ea. Nu îi plăcea să facă o fată să plângă, mai ales o fată dulce şi inocentă ca ea.

— Ştiai că am venit în ţara asta pentru cursele de cai? zise el atât de încet încât ea abia îl auzi.

— Nu. Eu… Ea îşi trase nasul şi îşi reţinu lacrimile.

— De fapt, ştiu foarte puţine lucruri despre tine.

— Doar ce ai citit în ziare, zise el.

— Nici nu le-am citit. Tot ce ştiu e ce mi-a spus Hope. Când vorbele ei nu avură niciun efect asupra lui, ea făcu aşa cum ar fi făcut cu unul dintre fraţii ei, începu să-i mângâie părul într-un fel care ştia că avea să-l liniştească.

— Îţi mai plac şi alte animale în afară de caii de curse?

— Îmi plac toate animalele, zise el. Păsări, cai, ratoni.

— Dar păianjenii? El zâmbi.

— Mai puţin, dar da. În Scoţia, am făcut un lucru foarte rău. De două ori.

Ea continuă să-i pieptene părul răsfirat în poala ei.

— Şi fraţii mei au făcut unele lucruri care nu i-au plăcut tatii. Odată, nu ştiu exact ce-a făcut Nate, dar tata a fost supărat pe el o săptămână întreagă.

Alex nu se putu abţine să nu zâmbească. Ştia exact ce făcuse Nate, de ce o făcuse şi ce crezuse tatăl său că făcuse. Dar nu avea de gând să-i spună lui Cay asta.

— Mi-am împerecheat în secret iapa cu armăsarul lordului Brockinghurst. De două ori.

— Adevărat? întrebă ea râzând.

— Da. Aveam o iapă superbă, tare năbădăioasă. Puţin ca tine. Am dus-o în Anglia şi am aşteptat până când cel mai rapid armăsar al tipului a fost scos la păscut noaptea. Cerea mult ca să-şi împerecheze animalul cu o iapă şi eu nu-mi permiteam.

— Deci, ai furat ceea ce nu-ţi aparţinea.

— Îmi place să cred că i-am oferit armăsarului plăcerea de a se împerechea cu frumoasa mea iapă în noaptea aceea.

— Deci, ai fost filantrop.

— Mai mult sau mai puţin, zise el zâmbind.

— Şi care a fost rezultatul generozităţii tale?

— Primul pui a fost femelă şi, aşa cum ştii, femelele nu aleargă

la fel de repede ca masculii.

— Poate că nu vor, spuse Cay. Poate vor să stea într-un loc, cu familiile lor.

Alex deschise un ochi şi se uită la ea.

— O să te duc acasă, fetiţo, nu-ţi face griji.

— Îmbrăcată ca un băiat? Poate ar trebui să mă apuc să mestec tutun.

El continuă să se uite la ea.

— Poate ar trebui, fiindcă, acum, nu arăţi a băiat. Părul tău e… Când întinse mâna să-l atingă, ea i-o dădu la o parte.

— Vorbeam despre cai.

— A, da. El întoarse capul din nou şi închise ochii. Ştia foarte bine că orice ar fi fost în părul lui fusese îndepărtat de mult, dar se bucură că ea nu îl dădea la o parte.

— Al doilea a fost o frumuseţe, perfect din toate punctele de vedere.

— Asta înseamnă că a fost mascul.

— Desigur. Ce altceva ar putea fi perfect?

Când ea vru să-l dea la o parte, el râse şi o prinse de mână.

— Te necăjesc doar. Nu-ţi dai seama? Ea continuă să-i perie părul.

— Şi ce-ai făcut?

— Aveam un plan.

— Ce plan? El ar fi vrut să-i spună, dar nu putea, căci în acel plan era implicată familia ei. Ştia că, în urmă cu vreo zece ani, tatăl lui Nate, al lui Cay, cumpărase o fermă de cai nu departe de Editean. Erau o casă, un grajd, un pârâu, un iaz, tot ce îi trebuia unui om ca să crească o familie şi cai. Nate îi scrisese despre acel loc şi îi spusese că tatăl său avea prea multe de făcut ca să mai aibă grijă şi de el, aşa că ferma pierdea bani. Când Alex i-a scris că părea ferma visurilor lui, Nate l-a implorat pe tatăl său să nu o vândă, insinuând că, într-o zi, poate avea să o vrea pentru sine. Posibilitatea ca, într-o zi, să aibă o fermă lângă prietenul său îl impulsionase pe Alex. Tatăl său îi vorbise despre oportunităţile pe care le putea avea în America şi Alex visase de mult să ajungă acolo. Planul său fusese de a câştiga suficienţi bani din cursele de cai pentru a cumpăra ferma şi, apoi, tatăl său putea veni în America pentru a fi lângă el. Totul o luase puţin razna când o cunoscuse pe Lilith şi se însurase cu ea înainte de a avea banii pentru

fermă, dar știa să recunoască dragostea atunci când o întâlnea. Desigur, Lilith nu era o soție tipică de fermier, însă el fusese convins că era un lucru care se putea rezolva.

— Care era planul tău? întrebă Cay când el nu răspunse.

— Să câștig mulți bani. Nu pentru asta vine toată lumea în America?

— Și ai câștigat?

— Da, spuse el deschizând ochii și privind în gol.

Era lumină de la foc, dar soarele apusese și întunericul se lăsase repede.

— M-am îmbarcat pe un vapor cu trei cai, mama și doi pui. Planul era să împerechez iepele și să particip la curse cu masculul. Tarka era rapid…

— Tarka? Așa îl chema pe cel mai rapid ponei al tatii pe vremea când trăia în Scoția. L-am călărit când eram mică. Alex fu cât pe ce să spună că Nate îi scrisese despre acea poveste și că de aceea alesese acel nume, dar nu o făcu.

— E un nume destul de des întâlnit.

— Da? Mie mi se părea neobișnuit. Ți-ai adus caii în America să participe la curse? Sau doar pe Tarka?

— Iapa cea mică putea să-i întreacă pe cei mai mulți. Îl păstram pe Tarka pentru când voiam să câștig mult.

— Înțeleg. Îi făceai să creadă că pot să te învingă și veneai cu alt cal. Îl țineai ascuns?

— Ai o minte aiurită, spuse el, dar zâmbi.

— Asta ai făcut?

— Da, exact așa am făcut. L-am ținut pe Tarka ascuns, așa încât niciunul dintre bogătașii ăia nu l-au găsit. Am participat la curse și le-am pierdut. Apoi l-am adus pe Tarka, zise el zâmbind larg. Să-l fi văzut. Mare și negru și frumos ca răsăritul soarelui. Era un animal splendid și știa asta. Mergea cu capul și coada sus și nici nu se uita la ceilalți cai. Și alerga! Gonea pe pistă ca și cum ceilalți cai erau acolo ca să pască. Îi întrecea cu mult. Nimic în America nu îl atingea. Cay se încruntă.

— Vorbești de parcă a… zise ea și ezită. De parcă n-ar mai trăi.

Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu știu, spuse el, și bucuria îi dispăruse din glas. Când am fost acuzat de crimă, mi-au luat tot ce aveam. L-am întrebat pe T.C. ce s-a

întâmplat cu caii mei, dar nu ştia şi n-a putut să afle nimic.

— Trebuia să-i spui unchiului T.C. că ai găsit o plantă pe care n-a mai văzut-o nimeni vreodată şi ar fi mutat şi munţii. Alex zâmbi.

— Mereu mă faci să râd, zise el şi se întoarse pe o parte uitându-se la ea. Când o să-mi reabilitez numele, o să-i iau înapoi pe Tarka, pe mama lui şi pe sora lui.

— Şi cum vrei să faci asta?

— Am… Dădu să spună că deja făcuse multe lucruri pentru a-şi reabilita numele, dar din moment ce fusese implicat şi fratele ei, nu putea să continue.

Când T.C. îl vizitase la închisoare, Alex îi scrisese lui Nate despre tot ce se întâmplase. Alex ştia că nu aveau să-i dea voie să aibă toc şi hârtie, aşa că scrisese scrisoarea în timpul multor vizite, iar T.C. lua paginile când pleca. Când Alex terminase de scris tot, T.C. plătise un om ca să-i ducă scrisoarea lui Nate. Alex se gândise că Nate avea să aibă destul timp să vină, dar judecătorul spusese că Alex comisese o crimă atât de oribilă, încât urma să fie spânzurat la două zile după citirea verdictului. Nu trecuse suficient timp pentru ca Nate să primească scrisoarea şi să vină în Charleston să-l reabiliteze.

— Ce ai? Alex se ridică şi mai puse lemne pe foc.

— Nimic. Nu am absolut nimic. Ea ştia că minte. Era sigură că vrusese să spună că se gândise la ceva, dar nu voia să-i zică ei. Ea îi încredinţa şi viaţa, dar el nu putea să-i spună nici măcar ce avea de gând să facă pentru a se reabilita. Îşi trase genunchii la piept şi îi înconjură cu braţele. Când puse prosopul alături, parfumul de iasomie se răspândi în jurul lor.

— Poţi să-mi spui şi altfel decât „fetiţo", te rog? El schiţă un zâmbet.

— Atunci când tu o să-mi spui mie cumva.

— E absurd. Îţi spun…

— Cum?

— Domnul McDowell.

— Îmi place. Când se întinse, cămaşa umedă se lipi pe spate.

— Arată că îi respecţi pe cei mai vârstnici. Poate adaugi şi un „sir" din când în când, aşa cum s-ar cuveni în actuala situaţie.

— Actuala…? Dacă nu te salvam eu, erai mort acum. Când te-am văzut prima oară mergeai pe jos şi erai urmărit de oameni care trăgeau în tine. Ce s-a-ntâmplat cu cei care ţi-au dat drumul?

— Unul a fost împuşcat şi celălalt s-a predat, zise Alex încet.

— Cum ai reuşit să fugi?

— M-am rostogolit în întuneric şi am luat-o la fugă. Nu credeam c-o să scap, zise el şi o privi zâmbind. Dar o fată drăguţă îmbrăcată de bal mă aştepta ca să mă salveze. Arătai ca un înger.

— Atunci n-ai spus aşa. Ai zis că eşti mort.

— Ai înţeles greşit. Credeam că murisem şi am ajuns în Rai.

— Ai zis… începu ea, dar apoi îşi dădu seama că o tachina. Da, cred că te-ai referit la mine ca la un înger şi te-ai bucurat că m-ai văzut acolo.

— Şi eu îmi amintesc la fel ochii îi străluceau în lumina flăcărilor şi ea nu putu să nu zâmbească.

— Fetiţo, cred… Se uită la ea.

— Cay, cred că ar trebui să dormim. Mâine dimineaţă plecăm devreme. Ea mormăi.

— Iarăşi înainte să se lumineze. Când sunt acasă, camerista mă trezeşte cu o cană de ciocolată caldă şi eu o beau în pat, în timp ce ea mă întreabă cu ce vreau să mă îmbrac în ziua aceea.

— Sună foarte plictisitor, zise el înteţind flăcările.

— Ba nu, e… Aruncă o privire în jur. Înaintaseră destul de mult spre sud şi plantele începuseră să se schimbe. Observase flori pe care le văzuse doar în desenele unchiului T.C.

— Atunci nu mi se părea plictisitor, spuse ea privind în jos, Alex.

— Ce ai spus?

— Că atunci când eram acasă nu mi se părea plictisitor.

— Asta am auzit. Repetă ultima parte. Ea zâmbi.

— Alex. Asta voiai să auzi?

— Nu. Îmi place mai mult „domnule McDowell”. Ea luă un bulgăre de pământ şi îl aruncă în el, iar când îi nimeri braţul, el scoase un sunet ca şi cum ar fi fost lovit rău.

— Nu eşti un domn.

— Nici n-am vrut să fiu. Voiam doar ceea ce are armăsarul unui domn. Ea se ridică râzând.

— Cred că e timpul să dormim. O s-o rog pe cameristă să-mi încălzească patul şi să-mi aducă ciocolata şi voi fi gata de culcare. Se aşteptă ca el să râdă, în schimb o privea fix.

— Ce este?

— Nu arăţi a băiat.

— Asta şi sper, spuse ea privindu-şi hainele. Recunosc că pantalonii ăştia îţi oferă multă libertate. Şi lipsa unor… lucruri m-a făcut să călăresc mai uşor azi.

— Nu, e vorba de felul cum mergi, cum te mişti. Fetiţo… Cay, n-o să treci niciodată drept băiat arătând aşa. Ea îşi atinse părul. Nu avea să plângă!

— Ştiu. Părul meu e…

— Chiar dacă îţi rad capul, tot a fată arăţi. E felul cum stai, cum mişti mâinile.

— Ce e greşit în felul cum mişc mâinile?

— Nu e nimic greşit, dacă eşti o doamnă care intră într-o sală de bal. Dar arăţi ca o fată în haine bărbăteşti.

— Ah, spuse ea, înţelegând, în sfârşit, ce voia el să zică. Vrei să mă mişc ca Tally.

— Nu ştiu, dar încearcă. Ea se duse mai departe şi, cu pieptul în faţă, trecu pe lângă el cu un mers care parcă spunea că ea e cea mai tare.

Când se opri, îşi şterse nasul cu pumnul şi îl privi într-un fel de parcă l-ar fi provocat să se bată cu ea. Alex râse încet şi, apoi, din ce în ce mai tare.

— Sigur nu vorbeşti serios. Nu se poate să meargă aşa.

— Ba da, tot timpul.

— Să încercăm din nou, dar de data asta, nu ca şi cum te-ai pregăti de bătaie. E bine cu umerii în spate, dar leagănă-te mai puţin când mergi.

— Poate mai degrabă ca Adam, zise ea şi merse din nou, de data asta, cu paşi mari şi cu o expresie care parcă spunea că e prea ocupată ca să le acorde atenţie celorlalţi. Alex îşi drese glasul ca să nu râdă.

— Nu e bine? Dar Ethan? Alex făcu un gest ca pentru a spune că putea să încerce.

Cay se întoarse, dar de data asta, merse încet, remarcând tot şi, când îşi opri privirea asupra lui Alex, o făcu îndelung, ca şi cum nu îl mai văzuse niciodată, dar i-ar fi plăcut foarte mult să-l cunoască.

— Dumnezeule mare! spuse Alex. Cu siguranţă că nu face aşa. Cay ridică din umeri.

— Fetele se ţin după el pe stradă.

— Ei bine, nu cred că tu trebuie să faci asta. Nu vrem ca oamenii să se ia după noi.

Dar celălalt frate? Cum îl cheamă?

— Nathaniel. Nate. Cay se uită în jur după ceva şi, apoi, luă un săculeţ de piele de lângă şaua ei.

— Să zicem că e o carte. Ţinându-l aproape de faţă, merse fără să se uite la nimic în jur în afară de carte. Când ajunse la capăt, rămase cu capul plecat, dar ocoli un copac. Se întoarse lângă foc şi se uită la Alex.

— Ei bine? El nu se putu abţine să nu râdă.

— Cred că niciunul nu e cum trebuie. Ai putea să nu…

— Să nu ce?

— Ei bine, fetiţo… Cay, n-ai putea să mergi ca mine?

— Ah, adică aşa? spuse ea şi îşi umflă pieptul, se încruntă şi privi furioasă în jos, la o persoană imaginară. Poţi să te grăbeşti, fetiţo? N-am toată ziua la dispoziţie. Eşti tare neîndemânatică. Şi porni grăbită spre întuneric.

— Eu nu… începu Alex, dar apoi clătină din cap. Poate că aşa fac. Dar dacă ai merge doar şi n-ai spune nimic, ar fi mai bine.

— Ăsta a fost un compliment?

— Nu din partea mea, spuse el, dar zâmbi. Cred că ar trebui să dormim. O să mai lucrăm mâine la mers.

— N-o să-mi spui că trebuie să stau cu picioarele desfăcute, nu?

— Ba da, spuse el grav.

— Poate că e bine. Dacă aş comite un păcat atât de mare, mama mă va găsi oriunde aş fi, zise ea, după care luă pelerina lui Hope de pe jos şi se înfăşură în ea.

Avea de gând să o folosească pentru a se înveli cu ea şi a se întinde pe ea, dar când se uită la pantalonii ei, se gândi la realitatea situaţiei lor. Dacă cineva ar fi ghicit că e femeie şi o vedea cu Alex, n-ar fi fost greu să îşi dea seama cine erau. Puteau ajunge amândoi la închisoare.

— Vreau să-mi tai părul acum, spuse ea încet şi nu îndrăzni să-l atingă, altfel izbucnea în plâns din nou. Văzu că el ar fi vrut să zică să o lase pe a doua zi, dar nu o făcu. Îi făcu semn din cap spre un buştean din apropiere, pe care ea se aşeză, stând cu spatele drept. Alex scoase foarfecele pe care le luase din magazin şi trecu în spatele ei. Părul îi era încă umed, dar pe măsură ce se usca, apăreau şi buclele. Să tai asemenea păr era o imensă irosire de frumuseţe.

Cay se uită la el, văzu că ezita, şi ar fi vrut să-i spună să nu-i

îngreuneze şi mai mult situaţia. În schimb, se gândi să-l îmboldească.

— Ţi-am povestit despre Benjamin?

— Cine e? întrebă Alex luând o şuviţă de păr şi ţinând-o în mână.

Ar fi vrut să o pună pe faţă, să o simtă pe piele. Între timpul petrecut în închisoare şi săptămânile procesului, trecuseră luni de zile în care nu mai simţise atingerea unei femei.

— Ai un al cincilea frate?

— Benjamin e cel mai tânăr dintre pretendenţii mei. Are numai douăzeci şi doi de ani şi e foarte chipeş. Nu ca Ethan, bineînţeles, dar arată foarte bine. Familia lui e foarte înstărită, iar lui îi place să joace şi să parieze pe cai.

— Să parieze pe cai? Sigur nu te gândeşti să te măriţi cu un parior!

El tăie şi şuviţa groasă de păr căzu pe pământ. Când ea simţi cum îi era tăiat părul, hotărî să nu plângă.

— Dar mă face să râd şi vine mereu cu idei minunate de jocuri.

Cu el ar trebui să mă mărit. S-ar gândi că această călătorie a mea cu un criminal evadat e o mare aventură.

— Ce bărbat e acela căruia nu-i pasă prin ce ai trecut? spuse Alex tăind din nou.

Dacă aş fi vinovat, aşa cum crede toată lumea? Ai idee ce aş fi putut să-ţi fac până acum?

— Dar n-ai făcut-o, şi, la întoarcere, o să-i povestesc totul lui Ben. O să râdă când o să audă că ţi-am pus ulei de iasomie în păr.

— Serios? întrebă el tăind încă o şuviţă. N-o să fie gelos?

— Ben zice că gelozia e un sentiment prostesc şi, când o să fim căsătoriţi, să nu fiu niciodată geloasă, orice ar face.

— Parcă are de gând să umble cu alte femei, în timp ce tu stai acasă şi ai grijă de copii.

— Nu asta trebuie să facă o soţie?

— Nu, zise Alex. Cred că un cuplu trebuie să crească împreună copiii.

— Deci, zici că un bărbat ar trebui să fie gelos?

— Cred, zise el, dar se opri, căci îşi dădu seama că ea îl tachina. Eşti îngrozitoare.

Gata, am terminat. Când Cay se ridică, pelerina îi căzu de pe umeri şi, pentru o clipă, rămase pe loc, uitându-se la el, temându-se să

mişte capul. Cum avea să se simtă cu atât de puţin păr? Mişcă încet capul, întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Nu era chiar aşa rău. I-l tăiase până la umeri, ca să şi-l poată strânge în coadă, aşa cum făceau fraţii ei. Mişcă din cap într-o parte, dar de data asta, mai repede. Cu vreo treizeci de centimetri mai scurt, părul era surprinzător de uşor. Începu să scuture din cap şi părul îi veni peste faţă. Când se opri, se uită la Alex. El o privea cu ochii mari şi cu foarfecele încă în mână.

— Cred că-mi place, zise ea şi, punând un picior pe buştean, ţinu o pipă imaginară în mână. Spune-mi, domnule, ce zici de preţul grâului azi? Crezi că va creşte sau englezii au distrus şi asta? El nu văzuse pe nimeni care să semene mai puţin cu un băiat.

— Cred că ar trebui să mă laşi pe mine să vorbesc. Ea mai scutură din cap de câteva ori. Se simţea minunat.

— Nu mai face asta! se răsti el.

— De ce?

— Mă deranjează. Ar trebui să te culci.

— Şi tu ce faci?

— Mă priveşte, zise el ştiind că păruse ţâfnos. Ştia că, încă, o mai iubea pe Lilith, dar trecuse atâta timp de când nu mai fusese singur cu o femeie şi Cay era… Căută cuvântul potrivit. Incitantă. Era, într-adevăr, incitantă.

Ştia ce ar fi vrut să ştie. Unde se ducea, ce avea de gând să facă şi când avea să se întoarcă. El ar fi vrut să-i spună din nou că era problema lui, nu a ei, dar nu o făcu.

— Mă duc să dau jos uleiul ăsta din păr, spuse el, în sfârşit.

De fapt, avea de gând să facă o baie în apa rece ca gheaţa.

— Nu poţi să faci asta, zise ea. Trebuie să laşi uleiul în păr cel puţin până mâine dimineaţă. Poţi să te speli înainte să plecăm. Se înfăşură în pelerină.

— Dar fă ce vrei. Eu mă culc. Se întinse pe pământ, lângă foc, şi rămase tăcută câteva clipe, după care desfăcu o parte a pelerinei. Era ca o invitaţie pentru el. Se simţea mai în siguranţă cu el aproape. Alex rămase nemişcat pentru ceea ce păru o veşnicie. Parcă lua o hotărâre. În cele din urmă, ea îl auzi râzând uşor-un sunet pe care ajunsese să-l cunoască-şi îl simţi întinzându-se pe iarbă lângă ea şi învelindu-se cu pelerina.

— Noapte bună, Cay, zise el.

— Noapte bună, Alex, răspunse ea şi când îi simţi căldura

trupului prin lână, adormi.

CAPITOLUL 9

— Tot mai miroase, spuse Alex aşezându-se pe buştean. Nu pot să scap de mirosul ăsta. L-am spălat de trei ori cu săpun, dar tot simt miros de flori. Miros ca o afurisită de floare! Cay era în spatele lui cu foarfecele, încercând să-i taie câţiva centimetri din păr. Îl invidia pentru felul cum îi mirosea părul, dar ştia că nu trebuie să spună asta. Se gândi că adevărata lui problemă era că, dimineaţă, când se treziseră, erau ghemuiţi unul în celălalt, ca doi căţei. Pelerina de lână era între ei, dar tot erau lipiţi unul de altul. Alex era întins pe o parte, cu faţa spre foc, iar Cay era lipită de el, cu braţul peste pieptul lui. Faţa îi era afundată în părul lui înmiresmat şi visa frumos. Ştia că Alex nu voia să recunoască, dar şi el visa frumos, pentru că îi luase mâna şi o lipise de obrazul său.

Însă când se dezmetici de-a binelea, Alex sări în picioare furios. Dar Cay nu se sperie. Se întinse, îi zâmbi şi îi spuse că mirosea minunat. Atunci, el dăduse fuga la râu şi făcuse tot posibilul să scape de uleiul de iasomie.

Nu reuşise. Părul lui tot mirosea frumos. Cay îl făcu să se aşeze pe buştean ca să i-l poată tăia şi, de fiecare dată când făcea o remarcă sau, mai rău, îşi vâra nasul în părul lui, el se înfuria şi mai tare.

— O să-mi rad tot părul, asta o să fac, mormăi el. O să rămân chel.

— Va trebui să te razi şi pe faţă, fiindcă eu cred că şi barba miroase superb.

El se întoarse şi o privi furios.

— Scuze. Parfumul e foarte masculin. Abia aştept să le spun prietenelor despre asta. Mă întreb dacă pot să obţin reţeta de la soţia patronului de magazin.

Niciodată n-am întâlnit un ulei de iasomie care să miroasă atât de tare. Oare cum o fi ceaiul ei de iasomie? Alex se ridică, şi continuând s-o privească furios, îşi dădu prosopul jos de pe umeri. Din păcate, şi acesta mirosea a iasomie şi, numai când îl mişcă, înmiresma tot aerul. Cay trebui să-şi muşte buzele ca să nu izbucnească în râs, dar obosise să tot încerce să-l liniştească. Era de-a dreptul ridicol.

— Cel puţin, nu eşti un spărgător de bănci, zise ea.

— Şi de ce asta e mai bine decât să fii numit criminal? întrebă el punând şaua pe cal şi aranjând bagajele.

— Ai fi recunoscut de cum ai intra undeva. Când el se întoarse şi o privi într-un fel menit să o facă să tacă, ea clipi des de câteva ori.

— Ar pune femei pe urmele tale. Cu o privire furioasă, el făcu un pas spre ea şi Cay se dădu în spate. Dacă ar fi avut rochia, s-ar fi împiedicat în nişte crenguţe, dar fiind îmbrăcată în pantaloni şi având mai multă libertate în mişcări, sări peste ele.

— Ce ar scrie pe afiş? „Mirosiţi-l pe acest criminal". Poate ar pune şi puţin ulei pe hârtie. Oamenii ar putea să compare mirosul cu cel al părului fiecărui bărbat întâlnit.

— Tu… începu Alex, dar ea văzu că nu mai era furie în ochii lui.

— Cei care folosesc apă de trandafiri ar fi excluşi. Doar cei care miros a iasomie ar fi vinovaţi. Gândeşte-te ce ar fi pentru lumea criminalilor. N-ar mai fi recunoscuţi după înfăţişare, ci după miros.

— Gata, ajunge, zise el, dar îşi ascunse un zâmbet. Încalecă şi hai să mergem. Dacă poţi să încetezi să mai râzi de mine, vreau să zic.

— O să-mi dau toată silinţa, dar am o rugăminte. Pot să ţi-o iau înainte?

El nu se putu abţine să nu râdă.

— Haide, fetiţo, urcă în şa, că n-o să mai ajungem niciodată la întâlnirea cu domnul Grady. Ea încalecă şi, când goni pe lângă el, inspiră adânc şi închise ochii, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de extaz. Ignorându-i gestul, el ieşi din micul luminiş înapoi pe drum.

— Nu uita, când o să vedem oameni, ţine capul plecat şi nu spune nimic. Şi-ar da seama imediat că eşti fată.

— Dar nu miros ca o fată, zise ea zâmbind. Pentru asta eşti tu. El clătină din cap şi, apoi, porniră amândoi.

CAPITOLUL 10

Unde o fi? se întrebă Alex din nou. Cay ar fi trebuit să fie în han lângă el, dar nu era. Avusese ideea să pună la încercare deghizarea ei şi, mai devreme, se certaseră pentru asta.

— Să n-o faci! îi spusese el pe un ton ca de ordin.

— Va trebui să apar în public la un moment dat, aşa că de ce să nu fie acum?

— Încă suntem prea aproape de Charleston, spuse el fără să se uite la ea.

— Ştiu că suntem la sud de Savannah. N-am avut voie să mă uit pe hartă şi nici nu mi-ai spus unde suntem, încotro mergem sau cât o să ne ia până acolo. De fapt, încă nu mi-ai spus nici ce plan ai pentru

mine. Te-am salvat de la moarte, mi-am pus propria-mi viaţă în primejdie, dar tu nu-mi spui nimic…

— Bine, spuse el tare. Dacă asta o să te facă să taci, te las să intri în han. Dar să ai grijă. Şi nu mai sta cu mâna în păr! Uitându-se la ea, se gândi că, mai bine se predau amândoi imediat. Nu i se părea deloc că ea arăta ca un băiat. Iar posturile despre care ea zicea că erau ale fraţilor ei erau absolut ridicole. Nimeni nu ar fi luat-o vreodată drept băiat. Zâmbetul ei era strălucitor.

— Nu mai face faţa asta ca şi cum ai merge la tăiere. Doar tu crezi că arăt ca o fată. Apropo, rochia mea e împachetată cu grijă?

Nu îi spuse lui, dar îşi făcea griji pentru acele cu diamante din corsaj.

— Da, fetiţo. El nu se putea abţine să nu arate ca şi cum mergea la moarte, pentru că aşa simţea când o privea. Era sigur că aveau să fie prinşi imediat cum ea avea să apară în public. Ea îi zâmbi şi rămase în spatele lui. Peste câteva minute, o văzu ridicându-se pe piciorul drept, în timp ce îl scoase pe cel stâng din scară.

— Ce vrei să faci? o întrebă el cât putu de calm.

— E un truc pe care îl face Tally şi eu nu puteam să-l fac, pentru că purtam rochie. Vărul meu Derek l-a învăţat. El va fi…

— Şeful clanului, spuse Alex repede şi nu putu să îşi reprime sentimentul de gelozie. Alex îi arătase vărului ei, Derek Moncrief, cum să pună ambele picioare într-o singură scară şi să se ascundă după cal. Alex folosise adesea acel truc încercând să se furişeze când tatăl său îi interzisese să călărească noaptea.

— Nu aşa, spuse el cu mai multă furie decât ar fi vrut.

Lasă-ţi toată greutatea pe piciorul drept şi, apoi, adu-l şi pe stângul. Aşa, acum ghemuieşte-te. Nu te poate vedea nimeni. Cay îi zâmbi cu atâta recunoştinţă, încât el privi în altă parte.

— Presupun că e un truc scoţian.

— De fapt, l-am învăţat de la tatăl meu, care l-a învăţat de la indienii americani.

Cred că fraţii tăi au învăţat de la tatăl vostru.

— El…? Cay nu putu să nu se simtă rănită, pentru că tatăl ei îi învăţase o mişcare atât de utilă pe fraţii ei şi pe ea, nu. Oare ce alte lucruri le mai arătase lor şi ei, nu?

— Ce altceva mai ştii să faci? îl întrebă ea.

— Crezi c-o să te învăţ trucuri care te-ar ajuta să fugi de lângă

mine?

— Ai zis că pot să plec când vreau. În plus, acum, că nu mai am coastele strânse, încep să…

— Să ce? Să te simți mai bine?

— Nu, sigur că nu. Dar eu… Se opri și îl privi cu ochii mici.

— Nu te mai uita la mine ca și cum aș fi o povară și mai arată-mi și alte lucruri.

Data viitoare când o să-l văd pe Tally vreau să-i arăt ceva care să-l impresioneze la maxim.

— Dacă vrei să-l impresionezi la maxim, atunci încearcă asta.

Știa că n-ar fi trebuit să irosească timp arătându-i trucuri, dar nu suporta ca meritele să li se atribuie altora. O puse să schimbe calul cu el și să stea pe marginea drumului cu al său. Lăsă să cadă batista murdară pe care i-o oferise ei în prima seară și merse pe drum cu iapa. Sub privirea lui Cay, veni spre ea în viteză și, când ajunse la batistă, se aplecă și o luă. Era aproape la fel ca atunci când ea fusese cât pe ce să o scape, dar de data aceasta se aplecă mai mult și ea se întrebă cum de nu căzuse. El se opri și se întoarse la ea.

— Vreau să învăţ să fac asta. El descăleca și îi dădu hăţurile iepei.

— O să te învăţ, dar nu acum. Nu avem timp. Văzându-i expresia de pe chip, îi șopti:

— Și dacă încerci să faci asta singură și îţi rupi gâtul, o să-mi dai socoteală.

— Când o să mă înveţi?

— Când… Ar fi vrut să spună că avea să-i arate imediat cum ajungeau în Florida, dar știa că avea să plece cu grupul de exploratori. S-ar fi putut să nu o mai vadă niciodată după cele două zile cât mai aveau de mers până la locul întâlnirii. Dar nu avea să-i spună ei asta.

— Când o să avem timp, fu tot ce spuse. Tot restul zilei, Alex o privi cum exersa primul truc. O puse să meargă în faţa lui ca să vadă ce greșea și să o corecteze-și să o salveze, dacă era pe cale să își rupă vreo parte a corpului. Dar faptul că o lăsă să călărească în faţa lui se dovedi a fi o greșeală, căci o vedea mișcându-se în pantalonii strâmți și cămașa subțire.

Când ajunseră la han, el era într-o dispoziţie proastă. Era logic ca ea să vrea să-și pună la încercare deghizarea, dar el n-ar fi recunoscut acest lucru. Sau poate pentru că ar fi vrut să-și petreacă

noaptea sub cerul liber cu ea din nou. Începuse să-i placă să fie aproape de o altă persoană, în închisoare, fuseseră momente când tânjea să fie în mijlocul oamenilor. Să stea de vorbă cu cineva mai mult decât cele câteva minute care avea voie să le petreacă în compania lui T.C. Să audă şi pe altcineva în afară de avocatul său!

— Pot să-i fac pe oameni să creadă că sunt băiat, spuse Cay încercând să-l convingă să o lase să apară în public.

— Bine, acceptă el, în sfârşit. Dar trebuie să faci exact ce îţi spun eu.

— Întotdeauna fac asta, nu? Alex mormăi.

— Eşti la fel de ascultătoare ca o găină.

— Cum? Ca o găină? Dintre toate animalele, de ce m-ai comparat tocmai cu o găină?

— Poate din cauza părului. Un cocoş roşcat. O puicuţă roşcată.

Ea îi readusese din nou buna dispoziţie. Acum, el era înăuntru şi o aştepta să apară. Comandase două porţii de mâncare şi două căni de malţ, după care se întrebă dacă ea mai băuse vreodată alcool. Dar n-ar fi putut să comande ceai, dacă voia ca lumea să creadă că era băiat. Se uită din nou spre uşă. Ea se dusese la toaletă, dar trecuse jumătate de oră de atunci. Unde era şi ce făcea? Oare fusese recunoscută deja? Erau trei bărbaţi la masa de alături şi unul dintre ei spuse:

— Vino la masa noastră. Nu poţi să stai singur într-o seară aşa frumoasă.

— Îl aştept pe… fratele meu.

— Puteţi veni amândoi, zise al doilea bărbat.

— Nu, dar mulţumesc, spuse Alex, făcând tot posibilul să-şi amintească accentul american, pe care nu-l mai folosise de când o întâlnise pe Cay.

Când cei trei continuară să se uite la el, adăugă:

— Fratele meu e timid. Nu se simte prea bine în preajma străinilor.

— E drăguţel? întrebă al treilea. Subţire ca trestia? Alex încercă să nu rămână cu gura căscată sau să dea impresia că fusese surprins. Se aşteptă ca omul să spună că ştia că e fată. Dar izbuti să încuviinţeze.

— Atunci, nu e atât de timid, zise primul. L-am văzut cu fata barmanului şi nu erau deloc timizi unul cu celălalt. Râdeau şi sporovăiau. Alex nu putu decât să-i privească îngrozit. Ce naiba făcuse Cay acum? Avea să-i dea de gol! Tocmai se ridicase de pe scaun, când

văzu uşa deschizându-se şi pe ea intrând.

Îşi lăsase haina pe cal, astfel că trupul subţire i se distingea foarte bine sub cămaşa albă şi largă şi pantalonii strâmţi. Cum naiba îşi închipuise că ar fi putut trece vreodată drept băiat?

— Uite-l. Ia zi, băiete, ai ajuns undeva cu fata aia? Cay rânji şi spuse:

— Da. Dar n-o să vă spun vouă, bătrânilor, aşa că nu mai speraţi.

Râzând în hohote, cei trei se întoarseră la halbele lor de bere.

— Ce crezi că faci? o întrebă Alex printre dinţi, imediat cum se aşeză lângă el.

— Îţi spun mai târziu, zise ea încet, ridicând halba spre bărbaţii de alături, care încă mai râdeau, şi bău cu poftă.

— Las-o jos!

— Mi-e sete.

— Mai lipseşte să te îmbeţi şi să-ncepi să dansezi pe-aici, să vadă toată lumea ce eşti în realitate.

— Ce dacă dansez? Nimeni n-ar zice că sunt fată. Doar tu mă vezi aşa, zise ea întinzând mâna după un ou murat din care muşcă puţin. Vrei să auzi ce făceam? E bun. Poate îmi dau reţeta.

— Bărbaţii nu cer reţete.

— Aş putea să spun că mama… Nu! Că vreau ca iubita mea să-mi facă aşa ceva după ce ne căsătorim. El luă restul de ou din mâna ei şi îl mâncă.

— Vorbeşte cât mai puţin cu lumea şi nu cere reţete, înţelegi?

— Înţeleg că îţi faci griji pentru lucruri inutile. Ah, iată şi mâncarea noastră.

— Cel puţin e un lucru care te face să pari bărbat: pofta de mâncare.

Alex era atât de îngrijorat de ceea ce se întâmpla, că nici nu o observă pe fata care le aduse două farfurii pline cu mâncare. Erau două felii groase de şuncă, fasole verde, cartofi fierţi cu unt, turte de mălai şi unt de mere. Văzând că ea avea în farfurie de două ori mai mult decât el, Alex se uită la chelneriţă întrebător.

Era o fată drăguţă, blondă, cu ochi albaştri, şi un piept de la gât până la mijloc-o mare parte din el vizibil în bluza cu decolteu adânc. Când se uită la bărbaţii de alături, îi văzu privind-o cu gurile căscate.

— Corsajul nu e drept, zise Cay atingându-i pieptul şi încheindu-i bluza.

Dacă Alex ar fi luat o înghiţitură de mâncare, s-ar fi înecat. Aşa, nu putu decât să privească şocat.

— Aşa e mult mai bine, zise Cay.

— Mulţumesc, domnule, spuse fata făcându-i o reverenţă lui Cay, care îşi îndreptă atenţia asupra mâncării. Toate privirile celor din cârciumă-toţi, bărbaţi-o urmăriră pe fată când se întoarse la bucătărie. Apoi, toţi începură să râdă şi doi dintre ei veniră la Cay şi o bătură pe umăr.

— Bravo, băiete! Aşa!

Cay aproape că lovi farfuria cu capul după a doua palmă, dar îi aruncă o privire lui Alex, care se uita la ea furios. Când râsetele şi toată atenţia se potoliră, în sfârşit, ea spuse încet:

— Vezi? Toţi cred că sunt băiat.

— Ai atras atenţia asupra ta, şopti el şi îi zâmbi unui individ care o felicită pe Cay în trecere. A fost un spectacol dezgustător! A fost incredibil că fata aia te-a lăsat să-i faci aşa ceva!

— Pari mai pudic decât Adam, spuse Cay cu gura plină, îmi dai muştarul, te rog? Au *Apple Brown Betty* la desert.

— Şi ce ai de gând să faci cu ea?

După un moment de nedumerire, Cay zâmbi.

— S-o gâdil pe sub jupon? Alex o privi şocat.

— Vrei să te calmezi? spuse Cay zâmbind când un alt bărbat o bătu pe umăr. Ştiam ce fac. Trebuie să-ţi spun ce s-a-ntâmplat în grajd. Am vorbit cu…

— Te rog, spune-mi că n-am auzit bine. N-ai spus că ai vorbit cu cineva, nu?

— Nu mă asculţi. Cred că ar trebui să aştept până când o să fim în pat împreună ca să-ţi spun. Fraza aceea fu atât de şocantă, încât Alex nu îşi găsi cuvintele. Termină de mâncat şi când se făcu linişte în jur, ştiu, fără să ridice privirea, că fiica barmanului se întorsese.

— Dacă o atingi, o să…

— Ce?

— Te las afară şi eu n-o să dorm lângă tine. Cay dădu să protesteze, dar gândul de a-şi petrece noaptea singură o făcu să închidă gura. Murmură un „mulţumesc” chelneriţei când aduse desertul, dar nu o atinse. Când fata plecă, bărbaţii din încăpere îşi exprimară dezamăgirea.

— Aşa e mai bine, spuse Alex. Cay plimbă prin farfurie feliile de

măr.

— Voiam să ajut, dar nu vrei să asculţi ce am de spus. Alex lăsă capul în jos, aproape de al ei.

— Îmi fac griji că cineva te-ar putea recunoaşte.

— Ştiu, dar am făcut un lucru bun. I-am trimis o scrisoare lui Nate.

— Ce ai făcut?

— Am rugat pe cineva să-i ducă o scrisoare fratelui meu. I-am spus lui Nate să se ducă la Charleston să afle ce s-a-ntâmplat. Din moment ce Alex rugase aceeaşi persoană să facă acelaşi lucru, nu avu ce să mai spună. Cay îi înţelese greşit tăcerea şi dădu să se apere.

— Dacă m-ai asculta măcar, pot să-ţi explic tot.

— Bine, spuse Alex. Care-i treaba cu odaia noastră?

— Eliza-aşa o cheamă pe chelneriţă-ne-a dat una din odăile private. Trebuie să împărţim patul, dar…

— Asta nu e bine.

— Bine, atunci o să-i spun că preferi să stăm într-una din odăile cu opt paturi. Dacă nu dorm cu tine, o să dorm cu alt bărbat. Au prea mulţi clienţi ca să aibă fiecare patul lui. Alex o privi furios.

— Ai terminat? Cay vârî în gură trei înghiţituri mari de mere cu sirop.

— Acum, da, zise ea ştergându-şi siropul de pe bărbie cu dosul mâinii.

— Sus, zise el. Dacă nu cumva vrei să te mai joci cu nişte jupoane.

— Nu, o să-l las pe Josiah să facă asta.

— Nu-mi spune că e un alt pretendent al tău.

— Mai încet! Josiah e bărbatul pe care-l iubeşte Eliza şi vor fugi mâine. Vor locui la ferma tatii, cea despre care ţi-am vorbit. Alex făcu ochii mari. Aproape că o întrebă dacă se referea la ferma lui, cea pe care Nate se chinuise să o salveze de la a fi vândută, ferma pentru care Alex strângea bani ca s-o cumpere, unde plănuia să trăiască împreună cu soţia şi copiii săi. În schimb, o urmă în sus pe scări, spre odaia ce fusese pregătită pentru ei. Se bucură să vadă o pernă lungă pe pat. Acel gen de perne era folosit când doi străini împărţeau patul în hanuri.

— Bine, sunt gata să ascult, spuse el aşezându-se pe singurul scaun din încăpere.

— Tocmai mă întorceam de la toaletă, când am auzit nişte

zgomote, aşa că…

— Ce fel de zgomote?

— Hmm… Ea ezită. Cum putea să-i spună că auzise zgomot de sărutări, de foşnet de haine şi respiraţii grele fără să dea impresia că spionase? Ceea ce făcuse, într-un fel. Dar nu oricine ar fi fost curios în asemenea situaţie?

— Spune. Şi nu te gândi să inventezi o poveste care crezi că mi-ar plăcea. Ce ai auzit şi ce ai făcut?

— Am auzit nişte zgomote într-o boxă din grajd şi am vrut să văd ce era.

Se uită la el ca să vadă dacă o credea şi se bucură că o privea în acel fel superior pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine. Arăta mult mai bine acum, când părul îi era tuns şi pieptănat pe spate, dar faţa încă îi era acoperită de barbă. Totuşi, avea mai puţine riduri în jurul ochilor şi părea mai tânăr decât crezuse ea la început. Poate din cauza luminii slabe din odaie. Aşezându-se pe pat, se întrebă de ce se ostenea să îndulcească adevărul. În definitiv, omul acela nu era rudă cu ea. Atunci, de ce trebuia să-l protejeze de realităţile vieţii?

— Am auzit zgomote ca şi cum cineva făcea dragoste.

— Dragoste?

— Da, sărutări, lucruri de genul ăsta. M-am apropiat şi i-am văzut pe Eliza şi Josiah în boxă. Se sărutau şi… şi… Făcu un semn din mână. Putea să-şi dea seama şi singur.

— Am vrut să plec în vârful picioarelor, dar Eliza a început să plângă.

— Şi te-ai întors, spuse Alex. Nu-ţi dai seama că ăsta e un lucru pe care l-ar face o femeie? Cum poţi să-ţi menţii deghizarea dacă tot timpul te porţi ca o fată?

— Pot să-ţi amintesc că, în prima seară, când am plâns, tu mi-ai dat o batistă? Asta înseamnă că eşti fată? Alex întoarse capul ca să-şi ascundă un zâmbet, dar ea îl văzu.

— Şi care era problema Elizei? întrebă el şi ea îşi dădu seama că nu mai era furios.

Ştia că îşi făcuse griji pentru ea şi de aceea fusese prost dispus.

— Tatăl ei vrea s-o mărite cu un bătrân bogat.

— Bănuiesc că ea vrea să se mărite cu un tânăr sărac.

— Da. E îndrăgostită de Josiah, dar el n-are niciun ban. Cay se uită la Alex şi se gândi cât de cunoscut îi devenise în ultimele zile.

— Şi ce ai făcut? Le-ai dat cadou o fermă? întrebă el fără să-şi poată ascunde tristeţea. După tot ce făcuseră el şi Nate, acum se părea că ea dădea ferma altcuiva. Niciodată nu avusese asemenea resentimente faţă de ea ca acum.

— Le-am spus că, dacă duc scrisoarea familiei mele, o să am grijă ca tatăl meu să le dea de lucru. Lui Josiah îi place să cultive diverse lucruri şi, din moment ce tata are o fermă de care trebuie să se ocupe cineva, i-am sugerat asta în scrisoare. Ce-i cu tine? Te porţi ca şi cum aş fi făcut ceva greşit. Credeam c-o să te bucuri că am reuşit să trimit scrisori, una lui Nate, în care i-am spus adevărul şi una, tatălui meu, în care îi spun că mă simt minunat în Charleston. Vor fi livrate personal.

Alex se temea că, în ziarele din Charleston, probabil că apăruse şi numele lui Cay legat de evadare şi, deja, tatăl şi fraţii ei erau în oraş. Dar nu avea să-i spună ei asta.

— Chelneriţa ştia că eşti fată? De aceea te-a lăsat să…? întrebă el arătând spre piept.

— Nu, crede că sunt un băiat care o poate ajuta să fugă împreună cu bărbatul iubit.

Cât despre… zise ea făcând acelaşi gest ca el, bluza îi era deranjată după episodul din grajd cu Josiah şi eu i-am aranjat-o. Mă tem că am uitat că trebuie să mă port ca un băiat. Am uitat doar un minut, dar n-o să se mai întâmple. Indivizilor ălora le-a plăcut, nu?

— Da, chiar prea mult şi, din cauza asta, ne vor ţine minte.

Alex se ridică şi se duse la fereastră. Trebuia să-şi recapete controlul. Ea făcuse o treabă bună şi el nu avea de ce să fie supărat. Dacă T.C. reuşise să-i ţină numele departe de ziare şi, dacă dintr-un motiv oarecare, scrisoarea lui Alex nu ajunsese la Nate, Cay făcuse o treabă foarte bună. Şi nu ea îi furase visul. Acest lucru se întâmplase când Lilith fusese… luată din această lume. Cay nu ştia nimic despre grijile lui. Se gândea că era ciudat să se afle în încăperea aceea cu el, din moment ce tot timpul fuseseră afară. Dar, între cei patru pereţi, era mult mai intim. Se duse lângă el.

— Te gândeşti la soţia ta? întrebă ea încet.

— Da. Voiam să cresc cai şi să… Se întrerupse, însă, şi se uită la ea. Părul îi scăpase din legătura de la spate şi ea îl privea cu inocenţă. Cay simţi stânjeneala dintre ei şi nu-i plăcea. Prefera camaraderia care se crease şi voia s-o păstreze.

— Chiar miroşi frumos, zise ea. Zâmbind, Alex se întoarse şi momentul de stânjeneala trecu.

— Vreau partea asta de pat, dinspre uşă.

— Ca, în caz că cineva dă buzna peste noi, să mă protejezi?

Vrusese să sune ca o glumă, dar imediat îşi dori să nu fi rostit acele cuvinte. Părea să se refere la noaptea în care murise soţia lui.

— N-am vrut… El stătea cu spatele, aşa că ea nu-i vedea faţa.

— Voi face tot posibilul să te protejez, zise el atunci şi, când se întoarse să o privească, ea văzu, pentru o clipă, durerea imensă din sufletul lui.

Trebuie să-l fac să râdă, îşi spuse ea. Simţul umorului îl scotea din carapace. Ea începu să-şi descheie cămaşa.

— Ce naiba faci? se răsti el.

— Am cerut să ni se aducă o cadă şi am de gând să mă scufund în apă fierbinte.

Alex păru şocat o clipă, după care chipul i se relaxă. Din nou îşi ascunse durerea.

— Şi eu o să te spăl pe spate.

— O s-o facă Eliza.

— Atunci, o s-o spăl pe ea pe piept. Cay râse. Nu avea cum să-l întreacă.

— Întoarce-te. Trebuie să-mi scot bandajul ăsta înainte să mă culc.

— Ai dormit cu corset. De ce nu poţi să dormi şi cu asta? o întrebă el întorcându-se cu spatele.

— Un corset scoate în evidenţă ce e deasupra, dar asta… Gata. E minunat. Poţi să te întorci din nou. Alex se întoarse şi se uită la ea, dar îşi dori să nu o fi făcut. Ea încă mai avea cămaşa şi era încheiată, dar puţine lucruri erau lăsate imaginaţiei.

— Habar n-am de ce au crezut tipii ăia că eşti băiat.

— Mulţumesc, zise ea aşezându-se pe marginea patului şi scoţându-şi pantofii şi ciorapii.

— Gata. Nu mai scoţi nimic altceva. Cay nu putu să nu zâmbească. Primise multe complimente în viaţa ei, dar ce spusese Alex părea mai real. El nu-i spunea lucruri frumoase pentru că ştia că familia ei era bogată sau că avea să moştenească mult, ci pentru că era atrăgătoare. În ciuda confortului oferit de hainele bărbăteşti, îi plăcea mai mult să fie fată.

Continuând să zâmbească, în mare parte îmbrăcată, încă, urcă în pat în partea dinspre fereastră, se înveli şi se uită la Alex cum se plimba prin odaie. Se gândi cum, într-o bună zi, avea să se mărite şi să se afle singură într-o odaie cu un bărbat pe care îl iubea, fiind cu adevărat soţ şi soţie.

Alex îşi scoase cizmele şi vesta, dar când dădu să-şi descheie cămaşa, se uită la ea şi se opri. Apoi se vârî în pat, aproape îmbrăcat, suflă în lumânare şi se înveli.

Cay stătu în întuneric, ascultându-l cum respira. Petrecuseră câteva nopţi împreună, dar, într-un fel, faptul că erau singuri în acea odăiţă părea mult mai intim. Între ei, era o pernă lungă, dar ea îl ştia alături.

Era obosită după o zi lungă în şa şi voia să doarmă, dar îi auzi răsuflarea lui Alex întețindu-se şi ştia că ceva îl frământa. Îi luă o clipă să-şi dea seama că era prima oară când el dormea într-un pat şi într-o odaie din noaptea când îi fusese ucisă soţia. Fusese ucisă, se gândi ea şi îşi dădu seama că îşi amintise de acest lucru ca şi cum nu o făcuse Alex.

— Cum era ea? întrebă ea încet.

— Tăcută.

— Deci, nu ca mine?

— Nu, nu ca tine. Era tăcută, blândă şi rafinată.

— Nu îşi petrecea zilele încălecând şi descălecând, nu?

— Nu. Dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut cum ai încălecat şi ai descălecat.

Cay simţi cum sentimentul de stânjeneala începu să-l părăsească. Strategia ei funcţiona. Întorcându-se pe o parte, îşi sprijini capul în mână şi îl privi peste pernă. El stătea întins pe spate şi ea îi văzu profilul în lumina lunii care pătrundea pe fereastră.

— Povestește-mi despre ea.

— Ce vrei să ştii?

— Orice. Unde a crescut? Cum era familia ei? Unde a învăţat? câţi fraţi şi câte surori avea?

— Nu ştiu, zise Alex cu uimire în glas. Nu ştiu să-ţi răspund la niciuna din întrebările astea.

— Nu ştii unde a crescut?

— Nu, spuse el, întorcându-se şi uitându-se la ea. N-am întrebat-o niciodată şi ea nu mi-a spus. Dar am fost împreună foarte puţin.

— Ciudat. Eu ţi-am spus despre familia mea la zece minute după ce ne-am cunoscut.

— Aşa e. Mi-ai spus atâtea lucruri despre viaţa ta şi familia ta, încât am impresia că îi cunosc. Dar Lilith nu era ca tine. Vorbea foarte puţin, doar ce era important.

— Dar familia e importantă. Familia e totul. Ştiu că tatăl tău înseamnă mult pentru tine. I-ai povestit soţiei tale despre el?

— Da. I-am povestit multe despre viaţa mea din Scoţia şi despre tatăl meu. Îi plăcea să asculte. Nu mă înţelegea când nu vorbeam cu accent american, dar nu puteam s-o învinuiesc, nu-i aşa? Cay se bucură când auzi umor în glasul lui. Reuşise să-l liniştească. Sigur că îi trecuse prin cap că, dacă avea puţină minte, nu îşi petrecea noaptea închisă într-o odaie cu un bărbat condamnat pentru că îi tăiase gâtul femeii care dormea lângă el. La fel cum ea îşi dădea seama de o schimbare a stării lui de spirit, şi el simţea când era o diferenţă în respiraţia ei.

— Dacă preferi să mă duc în altă odaie, o fac.

— Nu, zise ea. Mă simt mai în siguranţă cu tine aici. El nu spuse nimic o vreme, după care se întinse peste perna dintre ei şi îi luă mâna într-a lui.

— Îţi mulţumesc pentru asta. Eşti a doua persoană care are încredere în mine.

Lui Cay îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea mâna lui, îi plăcea prea mult. Îşi retrase mâna şi se întoarse pe o parte, cu faţa spre el.

— Dacă pleci în Florida fără să-mi arăţi trucul cu batista, retrag totul, zise ea zâmbind când îl auzi râzând uşor, după care îi auzi respiraţia relaxată, semn că adormise. Se uită pe fereastră, la lună, şi se întrebă ce avea să se întâmple în următoarele câteva zile.

Graţie întrebărilor ei, reuşise să-şi dea seama de „planul" lui în ceea ce o privea. Avea de gând să o lase la nişte prieteni ai lui T.C., în timp ce el pleca să exploreze. După vreo săptămână, două, tot îmbrăcată băieţeşte, Cay urma să se întoarcă la părinţii ei, în Virginia, sperând că nu se aflase nimic despre faptul că ajutase un criminal să evadeze. Nu mai vorbiră nimic despre încercarea de a dovedi nevinovăţia lui Alex. În ultimele zile, vorbiseră doar despre întoarcerea lui Cay la familia ei. Oare renunţase la gândul de a-şi face dreptate? se întrebă ea. Şi, dacă era aşa, o făcuse din cauza ei? După cum vorbea acum, el avea de gând să străbată jungla din Florida şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Dar ea simţea diferenţa din glasul lui când vorbea despre trecut. Când vorbise despre cai, o făcuse cu energie, chiar cu bucurie. Îşi părăsise ţara natală şi pe tatăl său cu speranţe pentru viitor.

Aşa cum vreau şi eu, îşi spuse ea. Ştia ce vrea de la viaţă şi la fel era şi el. Alex chiar începuse ceva în acel sens cât încă trăia în Scoţia.

Vrea exact ce vreau şi eu, se gândi ea, dar o cuprinse tristeţea când îşi dădu seama că ea ar fi putut avea viitorul pe care şi-l dorea, dar Alex nu avea să-l aibă niciodată. El avea să fie urmărit veşnic de faptul că fusese condamnat pentru crimă şi evadase cu o zi înainte să fie spânzurat.

Dar dacă Nate primea scrisoarea ei şi se ducea în Charleston, unde avea să afle adevărul despre cine o ucisese pe soţia lui Alex? Dacă se ştia cine o ucisese pe soţia lui, acea persoană nu era readusă la viaţă. Deşi Alex ar fi putut fi reabilitat, nu avea să o mai aibă niciodată pe femeia iubită. După asemenea tragedie, un om îşi revenea în ani de zile, dacă îşi mai revenea vreodată.

— Nu mai gândi atât, spuse Alex. Nu pot să dorm.

— Bine, mă gândesc doar că, dacă mergi în Florida, n-o să se rezolve nimic.

— Şi eu cred la fel, dar în momentul ăsta, e singurul lucru pe care-l pot face.

Trebuie să dormim acum, fiindcă vreau să plecăm foarte devreme.

— Poate, dacă îmi bag faţa în părul tău şi simt parfumul de iasomie, o să pot să adorm.

— Nici să nu te gândeşti să mă atingi.

— Bine, domnule McDowell, spuse ea închizând ochii.

CAPITOLUL 11

În dimineaţa următoare, înainte de ivirea zorilor, Alex îi spuse lui Cay să se dea jos din pat, dar se părea că ea nu se putea trezi.

— Trebuie să plecăm, aşa că pune-ţi chestia aia pe piept şi hai să mergem.

— Vreau ciocolata mea, mormăi ea încercând să se ridice în capul oaselor. Şi vreau să fac o baie.

— Ai făcut baie acum două zile. Acum îmbracă-te. Imediat cum Alex se duse în partea cealaltă a odăii, ea se prăbuşi înapoi în pat şi adormi pe loc.

— Sus! zise el apucând-o de brâul pantalonilor şi trăgând-o.

Dacă mai cazi aşa, îţi dau o palmă peste fund.

— Eşti rău. Părea să nu poată deschide ochii şi, când se ridică, se clătină.

— Cay! se răsti el. Îmbracă-te.

— Sunt îmbrăcată, mormăi ea. El îi aruncă pe umăr pânza cu care îşi strângea pieptul, dar ea stătea nemişcată.

— Sunt tentat să te las aici! zise el văzând că nu se mişca. Am fost jos deja şi barmanul a aflat că fiică-sa a fugit cu băiatul de la grajduri. Ştie că i-a ajutat cineva de-aici. Dacă te-aş lăsa aici, nu ţi-ai ţine gura şi ai ajunge la închisoare.

Cay deschise un ochi.

— Nu m-ai lăsa aici, nu? Alex, complet îmbrăcat, şovăi în faţa uşii.

— Cinci minute. Dacă nu eşti la cai în cinci minute, n-o să mă mai vezi, adăugă el, după care ieşi şi închise uşa în urma lui. Cay rămase nemişcată un minut.

Minţea, bineînţeles, dar, pe de altă parte, poate că nu. La patru minute şi jumătate după ce Alex ieşise din odaie, Cay era în faţa grajdului, stând lângă iapa ei şi căscând. Alex nu se vedea nicăieri. Când el ieşi din han cu două căni aburinde în mâini, ea zise:

— Ţi-a luat destul de mult. Te aştept de ore întregi. Unde-i micul dejun? îl întrebă ea când el îi dădu o cană.

— Ăsta e. Barmanul e prea furios ca să gătească. Cel cu care voia să-şi mărite fata e acolo.

— Cum arată? întrebă ea când văzu că nu mai spuse nimic.

— Foarte bătrân şi foarte urât. Ea goli cana şi dădu să intre în han, dar el o apucă de braţ.

— Unde crezi că te duci?

— Ca să-i spun despre uleiul de iasomie. Îi face până şi pe bărbaţii bătrâni şi urâţi să arate bine.

— Încalecă, zise el râzând. Dacă mergem întins în următoarele două zile, putem fi acolo până mâine seară.

— Mâine? întrebă ea trezindu-se brusc, încă o zi doar. Alex o privi din şa.

— O să-ţi fie dor de mine? Ea ar fi vrut să spună că era bucuroasă să-şi vadă familia, dar nu putu să scoată niciun cuvânt. Când îl văzu încruntându-se, îşi dădu seama că începea să-şi facă griji din nou.

— Ţi-am spus despre Ephraim? întrebă ea încălecând.

— E al treilea pretendent? Ea îl urmă afară din curte şi pe drum.

— Da. Are patruzeci şi doi de ani. e văduv şi are trei copii aproape mari.

— Te rog, spune-mi că glumeşti.

— Nu. E destul de bogat, are o casă frumoasă şi…

— Dar îţi face inima să tresalte se bucurie când îl vezi?

— Alex McDowell, cred că eşti cel mai romantic bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Cu excepţia lui Adam, desigur.

— În serile lungi de iarnă, Adam scrie poezii. Alex scoase un geamăt.

— Sper să nu-l cunosc niciodată pe fratele tău cel perfect. Cay se uită la el, dându-şi seama că era posibil să nu-i cunoască familia niciodată. El o văzu schimbându-se la faţă.

— Eşti gata să călăreşti? Poţi să ţii pasul cu mine?

— Pot să te întrec oricând.

— Aşa e mai bine. Gata cu tristeţea. O să scapi de mine curând.

După aceea, porni în galop, urmat îndeaproape de ea. Pe măsură ce se îndreptau spre sud, începură să întâlnească mai puţine oraşe şi chiar drumuri. Treceau pe lângă plantaţii imense, care păreau mai degrabă sate decât case. Hectare întregi de lavandă, bumbac şi orez se învecinau cu drumurile pline de bălării pe care le străbăteau ei. Acolo unde nu erau plantaţii, erau case dărăpănate în jurul cărora alergau câte o duzină de copii. Era un contrast puternic între cei foarte bogaţi şi cei foarte săraci. Soarele devenea mai puternic, cerul, mai albastru, oamenii şi clădirile, mai rare. Cay îşi trase pălăria mai pe ochi ca să se ferească de lumina puternică. La amiază, se opriră lângă un pârâu, unde mâncară şi băură apă.

— Tot îţi mai doreşti să fi fost acasă? o întrebă Alex. Ea se uită în jur la palmierii înalţi şi ferigile uriaşe.

— Nu, nu cred.

— Nici măcar pentru cei doi pretendenţi ai tăi?

— Trei.

— Doar nu vorbeşti serios legat de cel cu copii mari, nu? câţi ani are cel mai mare dintre ei?

— E un băiat. Optsprezece ani. Alex puse dopul înapoi la bidonul de apă.

— S-ar urca în pat cu tine.

— N-ar face niciodată aşa ceva. E un băiat foarte cuminte. Studiază Dreptul.

— Ah, dacă e avocat, înseamnă că are un caracter imaculat.

— Eşti îngrozitor.

— N-am zis niciodată că nu sunt, spuse el, şi încalecă din nou. Dacă-l elimini pe bătrân, rămân predicatorul şi cartoforul. Trebuie să te gândeşti bine cu cine te măriţi, fetiţo, adăugă el şi porni din nou pe drumul îngust.

Încălecând, Cay îi scoase limba pe ascuns. Dar el se întoarse şi o văzu-şi râse într-un fel care o făcu să vrea să-l lovească.

Călăriră alte câteva ceasuri şi drumurile se îngustară atât de mult încât erau puţin mai mult decât nişte poteci. De două ori se opriră să ceară indicaţii. De fiecare dată, proprietarii îi invitară înăuntru, fiind dornici de companie şi să afle noutăţi din exterior. Cay ar fi vrut să stea mai mult, să descalece şi să se plimbe, dar Alex spunea mereu nu. O dată, o fată drăguţă, de vreo şaisprezece ani, o privi pe Cay printre gene şi îi oferi o bucată de turtă de mălai, în schimb, lui Alex nu-i oferi nimic.

— Cred că e cea mai bună turtă de mălai pe care am mâncat-o vreodată. Mmmm. E delicioasă. Nu îi oferi lui Alex nici măcar o înghiţitură.

— Ştii de ce mi-a dat, nu? Alex nu spuse nimic.

— Pentru că flirta cu mine. Şi flirta pentru că mă credea băiat. Alex o măsură din cap până în picioare. Pantalonii îi erau mulaţi pe picioare, părul îi ajungea până la umeri, iar pălăria îi umbrea faţa ca un văl. Se gândi că n-ar fi putut părea mai feminină de atât.

— Tocmai ai dovedit că oamenii sunt nişte proşti.

— Văd ceea ce trebuie să vadă. Când o să ne oprim pentru noapte? Sunt hanuri pe-aici?

— Nu pe drumul ăsta. Ai de gând să împarţi aia sau nu? Cay avea o bucată mare în mână din care nu muşcase.

— Ţi-o vând.

— Banii sunt la tine.

— Nu vreau bani, ci să-mi spui care e planul tău pentru mine. El făcu ochii mici.

— De parcă nu ţi-ai dat seama până acum.

— Adică ai văzut prin întrebările mele mascate?

— Nu cunoşti sensul cuvântului „mascat”.

— Bine, atunci povesteşte-mi ceva de când erai mic.

— Ce-ar fi să-ţi spun că, atunci când am fost închis, am împărţit celula cu şobolanii? Sau poate vrei să auzi cum oamenii din oraş aruncau cu pietre în mine când eram dus la tribunal? Zâmbetul pieri de pe chipul ei şi îi dădu bucata de turtă… El o mâncă din două înghiţituri.

— Bunătatea ta o să te bage în bucluc odată. Am câştigat! zise el şi dădu pinteni calului.

— Tu… Fir-ar să fie! De ce nu ascultase atunci când Tally vrusese să o înveţe înjurături?

— Eşti un om foarte rău, Alexander McDowell! strigă ea şi îl auzi râzând, dar şi ea zâmbea deja.

CAPITOLUL 12

— Dacă cei de la pensiune nu mă plac? întrebă Cay. Alex stinse ceea ce mai rămăsese din foc.

— Cum ar putea să nu te placă? întrebă el încet.

— Poftim?

— Am zis că n-o să stai la ei o veşnicie, ci doar câteva săptămâni, aşa că totul va fi bine.

— Câte săptămâni?

— Nu ştiu, spuse el, şi calcă pe o creangă ce încă mai fumega.

Când se uită la ea văzu că îl privea ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să aibă răspunsuri la toate întrebările ei.

— Chiar nu ştiu la ce să mă aştept. Nu pot să întreb pe cineva ce a auzit de criminalul evadat din Charleston, nu-i aşa?

Cay se aşeză pe un buştean şi se gândi că ar fi putut rămâne acolo. După harta făcută de unchiul T.C., pe care ea tocmai o văzuse, erau la numai trei ceasuri de orăşelul de pe malul râului St. John’s, unde Alex urma să-l întâlnească pe domnul Grady. În oraş erau vreo duzină de case, un oficiu poştal şi câteva magazine. Una dintre case oferea odăi celor care plăteau şi acolo avea să stea ea. Crezuse că avea să stea la nişte „prieteni” ai lui T.C., însă era doar o pensiune. Alex se aşeză lângă ea.

— Haide, pregăteşte-te. O să fie doar pentru o vreme, după care vei fi din nou cu familia ta.

— Şi cum o să ajung acolo singură? Dacă o să fiu atacată?

— Poţi să-i întreci. Sau poate te ascunzi după cal, aşa cum te-am învăţat.

Ea simţi amuzamentul din glasul lui. Se ridică şi îl privi furioasă.

— În timp ce tu te distrezi în sălbăticie!

Poposiră lângă un pâlc de plante spinoase şi, aşa cum devenise un obicei, dormiră unul lângă celălalt. Era prea cald pentru pelerină sau foc, aşa că nu era nevoie să mai doarmă la câţiva centimetri distanţă unul de altul, dar erau prea obosiţi ca să mai găsească scuze pentru a nu o face. Alex puse o pătură pe pământul umed şi dădu să pună încă una la câţiva metri distanţă, dar după ce îi aruncă o privire lui Cay, o puse lângă a ei. La urma urmei, era ultima lor noapte împreună.

Erau prea obosiţi ca să vorbească mult, dar în dimineaţa aceea, Alex îi arătase harta lui T.C. şi ea văzuse cât de aproape erau. Toată dimineaţa călăriseră susţinut şi Cay nu schiţase niciun zâmbet.

— Haide, fetiţo, sigur ai tu vreo glumă, zise Alex călărind alături de ea.

— Nu, niciuna.

— Dacă mi-aş mai turna puţin ulei pe păr?

Ea încercă să se gândească la ceva amuzant, dar nu găsi nimic.

Acum, aşezându-se pe un buştean, se uită la ea.

— N-aş face asta dacă n-aş fi nevoit. Ştii, nu? Dacă ar fi după mine… Aş merge cu tine să-i cunosc pe fraţii tăi. Ea se aşeză lângă el.

— Dacă n-ar trebui să te ascunzi în junglă, ai fi un bărbat însurat şi nu m-ai fi cunoscut pe mine.

— Aşa e, spuse el. Dar, poate, dacă o să aflu adevărul despre ce s-a-ntâmplat, o să te vizitez într-o zi.

— N-o s-o faci, spuse ea oftând. Cred că toată viaţa mea e distrusă.

— Îmi pare rău pentru asta. N-a fost intenţia mea să te transform într-o fugară, să te urmărească indivizi înarmaţi…

— Dar asta e, zise ea ridicându-se din nou. Cred că-mi plac toate astea. Înainte, eram o persoană foarte fericită. Am o familie minunată, prieteni buni şi locuiesc într-un oraş frumos. Aveam totul. Dar acum… Acum nu mai am decât hainele de pe mine.

— Şi rochia din bagaj, plus trei ace de păr cu diamant, adăugă el.

Se bucură atât de mult să o vadă plină de energie din nou, încât ar fi vrut să danseze cu ea, aşa cum făcuse în magazin.

— Ştiai că mama a condus o companie?

Alex se abţinu să spună că ştia, dar nu voia să o întrerupă.

— Ce fel de companie?

— Era în Boston, înainte să se mărite, şi angajase multe femei ca să vândă fructe. A avut mult succes, iar când a vândut-o, a câştigat mulţi bani, pe care i-a dat angajatelor. Mama a făcut multe lucruri minunate. Eu ce am făcut?

— Ai înnebunit trei bărbaţi cu nehotărârea ta? zise el. Ştia că el o spusese că pe o glumă, dar ea nu o luase aşa.

— Tocmai asta e. Adevărul e că nici nu-mi mai amintesc cum arată bărbaţii ăia.

— Urât, chipeş şi între. Ea dădu din cap.

— Mai mult sau mai puţin.

— Ce zici? Ai vrea să stai în Florida să mă aştepţi? Nu ştiu cât voi fi plecat.

Voia să-i dea lui Nate suficient timp ca să investigheze.

— Să aştept, zise Cay. Ar trebui să aştept. Cuvântul acela i se părea îngrozitor, dar, în acelaşi timp, se gândi că ar fi putut să deseneze ce vedea. Profesorul ei, domnul John's, spusese adesea că era mare păcat că nu putea să meargă în vest şi să picteze peisajele superbe care auzise că erau acolo. Poate, cât îl aştepta pe Alex să se întoarcă, ar fi putut să meargă la plantaţiile pe care le văzuseră şi să le picteze portretele celor care locuiau acolo.

— Poate n-o să dureze mult, spuse el cu speranţă în glas.

Poate până se întorcea el, Nate afla adevărul. În ultimele zile, se tot întrebase de ce dorise cineva moartea lui Lilith. De ce ea şi nu el? Şi, de asemenea, de câteva ori, se întrebase dacă nu era posibil ca ceea ce se sugerase la proces, că Lilith pusese droguri în vinul pe care i-l dăduse lui Alex, să fi fost adevărat. Dar, de fiecare dată, revenea la întrebarea de ce.

— Te gândeşti la soţia ta, nu? Ai iarăşi privirea aceea îndepărtată şi tristă.

— Ai ajuns să mă cunoşti bine, zise el făcându-i semn să se aşeze lângă el. N-o să stau mult plecat. Dacă o să stau vreo lună şi, pe urmă, îi spun lui Grady că trebuie să plec? îl voi ajuta să găsească pe altcineva să aibă grijă de cai şi mă întorc să te conduc până în Virginia. Cay se strâmbă.

— Nu pentru asta ai evadat. Nu, trebuie să ne despărţim. Planul tău de a mă lăsa acolo e bun, doar că nu-mi place. Lui îi plăcu logica ei şi sacrificiul de sine.

— Sper să-mi dovedesc nevinovăţia.

— Dacă n-o vei face, te vei ascunde toată viaţa.

— Ştiu, fetiţo, spuse el încet, dar te asigur că voi face tot ce-mi stă în putinţă să te reabilitez pe tine.

— Sunt sigură că tatăl meu şi fraţii mei vor face tot posibilul să nu păţesc nimic. Eu îmi fac griji pentru tine. Eşti un om bun şi…

— Serios? zise el încălecând.

— Uneori, eşti, spuse ea vârând piciorul în scară.

Ea îi făcea un compliment, dar el, ca întotdeauna, râdea de ea.

— O să mă inviţi la cină în casa ta cea mare? O să ne amintim de zilele când am dormit împreună pe drumul spre sud şi să-l facem pe soţul tău să înnebunească de gelozie. Tachinările lui erau molipsitoare.

— Apoi o să ne certăm, dar eu şi soţul meu o să ne împăcăm şi asta o să te facă pe tine gelos.

— Până atunci, voi avea două femei la braţ-nu, trei-şi cea mai mare fermă de cai din Virginia.

— O să-ţi pierzi şi cămaşa la pariuri şi ce femeie o să vrea un bătrân urât mirositor ca tine?

— Parfumul de iasomie o să fie la modă. Până şi negustorii vor mirosi aşa.

— Aşa, vor atrage fluturi şi vor da tonul unui nou curent pentru femei. Bonetele noastre vor fi pline de aripi de fluturi.

— Şi soţul tău le va urî, pentru că îl fac să strănute.

— O să mă mărit cu cineva care e atât de bărbat, încât nici măcar nu va strănuta.

Buna ei dispoziţie mai ţinu vreo oră, dar când începu să se gândească la ce avea să se întâmple când ajungeau acolo, Cay se simţi tot mai posomorâtă. Urma să stea într-o pensiune câteva săptămâni după plecarea lui Alex, după care avea să pornească spre casă, aşa cum îşi spusese de nenumărate ori. Multe lucruri puteau merge prost. Chiar dacă îi spusese lui Alex că era sigură că familia ei avea să o reabiliteze, îşi făcea griji privind timpul. Dacă poliţia din Charleston îşi dăduse seama că evadatul o luase spre sud? Mulţi ştiau de explorările lui T.C., aşa că trebuiau să ştie şi de următoarea sa expediţie.

Aşa cum se întâmpla adesea, Alex păru să-i citească gândurile.

— Înainte să pleci spre casă, să-i întrebi pe oameni dacă au mai aflat ceva şi dacă tot mai eşti căutată. Dar sunt sigur că T.C. s-a ocupat deja de asta.

— Cum ar fi putut face asta?

— Sunt multe moduri. Ar fi putut să le spună că te întâlneai cu cineva şi ai fost prinsă în nebunia provocată de evadare. Când familia ta va ajunge la Charleston, vor afla că n-ai fost acolo când eu eram cu Lilith. De fapt, că nu m-ai cunoscut niciodată.

— Deci, vor crede că a fost o coincidenţă că unchiul T.C. te-a vizitat în închisoare şi că eu, fina lui, eram cu tine când ai evadat?

— Poate ar putea spune că te duceai să te întâlneşti în secret cu unul dintre numeroşii tăi pretendenţi. Sunt sigur că T.C. ar putea găsi o sută de poveşti.

Alex trebui să respire adânc ca să se liniştească, fiindcă în vocea lui se simţea îngrijorarea.

— Ştiu sigur că trebuie să fi aranjat totul şi vei putea să te întorci acasă. Dacă n-aş fi fost sigur, nu te-aş fi lăsat să pleci.

— Dar tu nu eşti în siguranţă.

— Oricum, nu am o casă, spuse el încet, dar izbuti să-i zâmbească. Priveşte partea bună a lucrurilor. O să-ţi revezi familia şi bărbaţii pe care îi iubeşti.

— Ah, ei, zise ea fără prea mult interes. M-am gândit mai bine şi cred că ar trebui să privesc în jur mai mult. Poate ar trebui să caut în afara oraşului Editean.

— O idee bună, zise Alex. Poate chiar dincolo de Williamsburg.

— Ce-o să mă fac eu fără glumele tale?

— O să afli curând, zise el vesel, dar ea îl privi furioasă.

— Abia aştepţi să călătoreşti prin junglă, nu?

Era frumos în jurul lor, palmieri, tufe încărcate de flori şi păsări mari, cum nu mai văzuse niciodată.

— Cred că da, spuse el. Când T.C. mi-a vorbit prima oară despre asta, eram într-o celulă de închisoare şi nu-mi închipuiam cum ar fi să mă aflu pe un vapor, plutind prin ceea ce el spunea că ar fi un paradis. Dar, acum, când văd ţinutul ăsta, cred că mi-ar plăcea să văd mai mult.

— Cine îi va lua locul unchiului T. C?

— Nu ştiu. În mintea ei, începu să se contureze o idee.

— Domnului Grady i s-a spus că unchiul T.C. nu va merge?

— Habar n-am. Bănuiesc că T.C. i-a scris lui Grady că va avea nevoie de altcineva, aşa că, probabil, va veni cu un om deja.

— Dar noi am ajuns prea repede. Dacă domnul Grady venea încoace, scrisoarea nu l-a prins.

— Asta nu e treaba mea. Sunt sigur că poate găsi pe altcineva să deseneze plante şi animale. Cât de greu poate fi?

Cay dădu să-i explice ce însemna să te pregăteşti ca artist, dar nu o făcu. În schimb, începu să se gândească la o altă posibilitate. Era o idee mult prea absurdă pentru a fi posibilă, dar, cu toate astea, îi plăcea.

O oră mai târziu, intrară în orăşel şi Cay privi în jur. Cele câteva case erau tencuite cu ceea ce părea a fi nămol văruit, iar pe acoperişuri erau frunze de palmier uscate. Cay se gândi că erau fermecătoare. În dreapta, era o clădire lungă şi joasă care ea bănui că era pensiunea. Două adolescente erau afară, la umbră, una, curăţând ştiuleţi de porumb şi cealaltă, pisând boabele într-un mojar.

Se opriră şi îi priviră curioase.

— Hai să te instalezi, întâi, spuse Alex.

— Nu! Adică, să vedem unde trebuie să te întâlneşti cu domnul Grady. Poate te aşteaptă şi se întreabă dacă o să apari.

— Am ajuns cu o zi mai devreme, aşa că mă îndoiesc că a angajat deja pe altcineva.

— Dar nu ştim sigur, nu? Alex încercă să-şi ascundă un zâmbet.

— Ce te sperie mai mult? Gândul de a rămâne singură sau teama că o să-ţi fie prea dor de mine?

— Cum o să mă dau jos din pat dimineaţa fără să mă tragi tu de pantaloni? Şi cum o să trăiesc fără parfumul de iasomie în jurul meu, noaptea?

Vrusese să sune ca o glumă, dar chiar aveau să-i lipsească acele lucruri. Alex zâmbi înţelegător.

— Bine, hai să vedem unde mă întâlnesc cu Grady, zise el şi o luă în stânga, iar Cay îl urmă bucuroasă. Nu voia să se închidă într-o pensiune. Aerul era plăcut şi înmiresmat şi voia să stea afară cât mai mult posibil.

Era uşor să găsească locul de întâlnire, deoarece era un debarcader pe malul râului. Mai erau şi multe cutii de lemn şi doi bărbaţi se uitau prin ele. Unul dintre ei părea să aibă circa patruzeci de ani, era scund şi îndesat, cu păr grizonant.

Celălalt era un băieţandru înalt şi slab, cu părul blond, nas mare şi pistrui. Nu avea să fie niciodată chipeş, dar, într-un fel, era atrăgător. Şi avea un mers legănat, care îi amintea de Tally.

— Eşti prietenul lui T. C? îl întrebă bărbatul mai în vârstă pe

Alex. Cel care ştie să se poarte cu animalele?

— Nu ştiu dacă e chiar aşa, zise Alex descălecând, dar cei doi îl priviră ciudat.

— Fratele meu a vrut să spună că nu e sigur că se poate ridica la înălţimea laudelor lui T.C. Connor, zise Cay întinzând mâna să-i salute. Eu sunt Cay. Eu…

Se opri brusc, însă. De obicei, oamenii credeau că era o prescurtare de la Kesia, un nume de fată. Alex o luă după umeri, frăţeşte.

— E o prescurtare de la Charles Albert… zise el şi apoi adăugă: Yates.

Cay îi aruncă o privire ironică. Nu-i plăcea să i se dea numele celui care îl pusese pe şerif pe urmele lor.

— Iar el e fratele meu… spuse ea ezitând asupra numelui mic, dar „Alex" era destul de comun. Alex Yates. Evident, nici lui Alex nu-i plăcea acel nume, căci îşi încleşta degetele pe umărul ei, însă ea se îndepărtă.

— Toate acestea sunt ale domnului Grady?

— Aşa e, spuse bărbatul în vârstă, strângându-i mâna lui Cay. Eu sunt Elijah Payson şi toată lumea îmi spune Eli. Iar tânărul e Tim Dawson. Unde e T. C?

— A căzut şi şi-a rupt piciorul, zise Alex. N-o să vină.

Pronunţă cuvintele rar ca să-l înţeleagă Eli.

— Domnului Grady n-o să-i placă, zise Eli. Vrea să mergem în locuri unde albii n-au mai fost niciodată şi vrea să se consemneze tot.

— Dacă vedem plante care mănâncă oameni, sigur va vrea să fie desenate, spuse Alex. Eli râse.

— Îmi dau seama că ai auzit de unele din poveştile lui T.C. Dacă vom vedea aşa ceva, îl aruncăm pe Tim înăuntru, aşa că ne trebuie cineva care să deseneze cum va fi mâncat de viu. Lui Tim nu păru să-i placă să se râdă de el şi se înroşi la faţă.

— El e mai mic ca mine, spuse apoi arătând spre Cay.

— Aşa e, spuse Alex, dar fratele meu nu merge cu noi. Va rămâne aici cât voi fi eu plecat. Arată-mi ce e în cutii, îi spuse apoi lui Eli.

— Cu plăcere, zise acesta şi se îndepărtară amândoi. Cay porni de-a lungul pontonului şi admiră frumuseţea râului. Când era mică îşi petrecuse mult timp navigând cu barca pe râul James, împreună cu

fraţii ei. Nu îşi dăduse seama că expediţia va avea loc pe râu, dar era logic. În ultimele zile, drumurile deveniseră tot mai de nepătruns şi, în jurul orăşelului, era numai junglă, parcă.

— Deci, n-o să vii cu noi?

Întorcându-se, îl văzu pe Tim. Era mai înalt decât ea, dar mai tânăr şi foarte slab.

— Nu, spuse ea zâmbindu-i.

— Ţi-e teamă, nu?

— Nu, nu din cauza asta nu merg.

— Sunt aligatori. Ai auzit de ei?

— Am auzit. Ea încă zâmbea, dar atitudinea lui o făcea să-i fie greu. Era aproape certăreţ.

— Ai văzut vreunul?

— Nu. Scuză-mă… El o împiedică să plece.

— O să te plângi fratelui tău că te-am făcut fricos? Cay se îndreptă şi se uită la el.

— Nu am de gând să-i pomenesc de tine nici fratelui meu, nici altcuiva.

Voia să-i dea impresia că nu îl considera suficient de important pentru a vorbi despre el

— Crezi că n-o să mă ţii minte? spuse el şi, brusc, o lovi cu putere pe umăr.

Cay îşi pierdu echilibrul şi, în clipa următoare, căzu în apă printre plante şi gunoaie aruncate de oameni. Văzu câteva cranii de animale, în timp ce se chinui să iasă la suprafaţă. Alex îngenunche şi îi întinse mâna, iar ea îşi dădu seama că era la un pas de a sări după ea.

— Ce naiba ai făcut? întrebă el furios şi cu accent. Ştii că puteai să te îneci?

Ea îi răspunse în acelaşi dialect.

— Nesuferitul ăla m-a lovit.

— Serios? întrebă Alex schiţând un zâmbet.

— A căzut, spuse Tim. S-a împiedicat de o cutie şi a căzut în apă. Am încercat să-l prind, dar n-am putut.

— Chiar aşa, băiete? întrebă Eli, privind-o compătimitor pe Cay. Toţi trei se uitau la ea, aşteptându-i răspunsul, iar Cay fu tentată să spună adevărul-dar ştia că aşa ar fi făcut o femeie. Îşi văzuse fraţii făcându-şi lucruri îngrozitoare unul altuia, dar mai degrabă ar fi murit decât să se pârască. Ascunderea adevărului părea să fie un cod al

onoarei, Trebui să-şi muşte limba, dar spuse:

— Da, am căzut.

— Bine, zise Eli. Măcar n-ai păţit nimic. Alex o luă după umeri protector.

— Hai să-ţi pui nişte haine uscate, zise el şi se uită la Eli. Ne vedem mâine în zori.

— Domnul Grady va fi aici până la prânz, spuse Eli. O să te las pe tine să-i spui că nu avem niciun desenator.

— O să-i spun, zise Alex îndepărtându-se cu Cay. Dar ea se întoarse.

— Mi-am uitat pălăria. Când căzuse în apă, pălăria îi căzuse pe ponton. O ridică şi îl văzu pe Tim rânjind triumfător. Apa îi picura din păr pe nas. Ştia că n-ar fi trebuit să fie atât de copilăroasă şi să se coboare la nivelul lui, dar nu se putu abţine.

Poate că hainele bărbăteşti o transformau în Tally. Îndreptându-se, întinse piciorul pe după glezna lui şi îl făcu să cadă cu faţa într-o cutie de lemn.

Cay îşi puse pălăria pe cap şi trecu pe lângă el cu bărbia sus.

— Mi-a spart nasul! strigă Tim în urma ei. Eli îi aruncă o privire dură.

— A fost vina ta, nu? Aşa cum ai zis că, din vina lui, Cay a căzut în apă, la fel ai păţit şi tu un accident. Nu-i aşa? Cay întoarse capul, ţinându-şi respiraţia.

— Da, m-am împiedicat, zise Tim şovăielnic. Cay se uită la Alex zâmbind.

— Eşti gata să mergem?

— Da, dacă nu mai vrei să faci şi altceva. Poate vrei să treci cu trăsura peste el.

— Nu. Nasul spart e de-ajuns. Crezi că putem să mai cumpărăm nişte haine? Altfel, va trebui să merg în pielea goală până se usucă astea.

— Cay, dragă, după ce i-ai făcut acelui băiat, fac orice spui.

— Măcar de-ar fi aşa, zise ea oftând şi Alex râse.

CAPITOLUL 13

Cay ţinu la distanţă de un braţ hainele ude şi îşi aranja vesta cea nouă.

Proprietarul poştei spusese că o cumpărase de la un tânăr care avea nevoie de bani pentru provizii înainte să plece în sălbăticie.

— Nu s-a mai întors niciodată, adăugă el cu ochii mari, încercând s-o sperie.

L-o fi mâncat ceva.

— Fratele meu nu merge în expediţie, spuse Alex fără urmă de umor în glas.

Nu voia ca ea să se sperie şi mai mult decât era deja.

— Cât costă vesta? Alex se încruntă când văzu cum Cay se tot uita la broderia de pe marginea vestei. După părerea lui, părea extrem de feminină şi ar fi trebuit să ia hainele aproape uzate pe care i le alesese el. Dar nimic nu o putea face să renunţe la vestă.

— Încetează, altfel oamenii o să-şi dea seama că eşti fată, îi şopti el printre dinţi.

— Omul ăla a crezut că sunt băiat. Şi nesuferitul de Tim, la fel. Iar Eli n-a avut nicio îndoială că sunt băiat. Numai ţie ţi se pare că arăt ca o fată.

— Toţi sunt orbi.

— Vrei să spui că, dacă m-ai vedea acum, dacă nu m-ai cunoaşte, adică, ţi-ai da seama că sunt fată?

— Da, spuse Alex. Mergi ca o fată, vorbeşti ca o fată şi eşti cicălitoare ca o fată.

N-am văzut nicio persoană mai feminină ca tine.

— Cred că e un compliment.

— Nu e, spuse el încruntându-se. Dacă te las aici, o să fii descoperită şi, când cineva o să-şi dea seama că îţi ascunzi adevărata identitate, o să se întrebe de ce.

— Atunci, ia-mă cu tine. Avusese ideea aceea în minte toată ziua, dar intenţionase să nu i-o trântească brusc.

— Aş putea… Vrusese să spună că ar fi putut să deseneze, dar el o întrerupse.

— Categoric, nu! Sub nicio formă. Nu, nu şi nu, zise el pornind cu paşi mari spre pensiune.

— Dar, poate ar fi mai bine să merg cu tine decât să rămân aici singură şi neprotejată.

— Nu. Să mergi în locuri care nu există pe hartă, unde pericolele pândesc la fiecare pas, nu e mai bine decât să stai aici, în siguranţă. Şi nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta. Deschizând uşa, îi aruncă o privire care îi dădea de înţeles că nu avea să asculte nimic din ce i-ar fi spus ea.

Cay intră înaintea lui. Ar fi vrut să-i mai răspundă ceva, dar fu brusc copleşită de cele două fete pe care le văzuseră afară când intraseră în oraş.

— Ştiam că tu eşti, spuse una dintre ele, uitându-se la Cay. I-am spus lui Alice că o să stai la noi. Erau gemene, aparent identice, şi nu deosebit de atrăgătoare. Purtau rochii care fuseseră spălate de multe ori şi se decoloraseră. Pe lângă ele, Cay, cu vesta ei frumos brodată, părea strălucitoare.

— Eşti cel mai drăguţ băiat din câţi am văzut vreodată, spuse a doua fată luând-o de braţ. Prima fată o luă de celălalt braţ.

— Vino în sufragerie să-ţi dăm de mâncare. Eşti foarte slab.

— E adevărat că vei sta la noi luni de zile?

Cay se uită la Alex peste umăr, implorându-l din priviri să o salveze, dar el zâmbea într-un fel pe care ea ajunsese să-l cunoască bine. Îi făcea plăcere să o vadă stânjenită şi se bucura că avea să fie ocupată o vreme.

— Am nişte treburi de rezolvat, spuse el amuzat. Ne vedem mai târziu, frăţioare. O seară bună. Cay îi aruncă o privire care parcă spunea că avea să i-o plătească, la un moment dat, dar el zâmbi şi mai larg, închizând uşa în urma lui.

În clipa următoare, cele două fete o bombardară cu întrebări.

— Câţi ani ai?

— Unde locuieşte familia ta?

— Eşti căsătorit? Logodit?

— Care e mâncarea ta preferată? Sunt o bucătăreasă excelentă.

— Te-am văzut călărind. Şi mie îmi plac caii. Putem să călărim împreună în fiecare zi. Doar noi doi. Singuri. O să iau ceva de mâncare şi, dacă ne rătăcim, putem rămâne afară toată noaptea. Când fata care rostise acele cuvinte începu să-i mângâie mâna, Cay şi-o retrase şi se aşeză la masă.

— Afară! se auzi o voce în spatele ei. Ieşiţi imediat amândouă şi lăsaţi-l în pace pe acest tânăr. Întorcându-se, Cay văzu o femeie în prag, cu o farfurie cu mâncare şi o cană în mâini. Era înaltă şi drăguţă, dar era puţin cam în vârstă pentru a fi considerată drăguţă. Cay bănui că avea peste treizeci de ani, dar avea ceva în ochi ce o făcea să pară mai în vârstă, de parcă văzuse şi făcuse prea multe în scurta ei viaţă. Când aşeză mâncarea în faţa lui Cay, le aruncă fetelor o privire ameninţătoare şi ele ieşiră deloc încântate.

— Îmi cer scuze pentru ele, spuse femeia. Nu prea stau mulţi tineri aici şi mă tem că au întrecut măsura. O să fac tot posibilul să le ţin departe de tine cât vei sta aici.

Pe farfurie era o pasăre friptă, care nu semăna cu un pui sau cu nicio altă zburătoare cunoscută de ea şi se întrebă ce vânau în zona aceea. Şovăitoare, luă cuţitul şi furculiţa pe care i le dădu femeia şi începu să mănânce. Era bun.

— Eu sunt Thankfulll, spuse femeia aşezându-se în faţa lui Cay.

Ea fu cât pe ce să întrebe „Recunoscătoare pentru ce?", dar nu o făcu. Stătuse în preajma lui Alex atâta timp, încât glumea aproape pe seama oricărui subiect.

— De unde aţi ştiut că o să stau aici? Thankfulll schiţă un zâmbet.

— Tim a venit aici ca să-i îngrijesc nasul. Bine că nu mergi cu ei, altfel ţi-ar fi făcut probleme.

— Nu m-a plăcut din prima clipă, spuse Cay mâncând o legumă pe care nu o mai văzuse niciodată, însă era delicioasă. Se întrebă dacă ar fi crescut, oare, în Virginia.

— Cred că era invidios, spuse Thankfulll. El urma să fie cel mai tânăr membru al expediţiei şi ai apărut tu, tânăr, chipeş, educat şi…

— Educat? Lui Cay nu-i plăcea faptul că femeia aceea ghicea atât de multe despre ea. Thankfulll zâmbi.

— După spusele lui Tim, vorbeai ca un profesor de engleză. Nu că ar fi cunoscut vreunul, dar avea multe de spus despre atitudinea ta „îngâmfată".

Cay se bucură că femeia părea să-l înţeleagă pe băiat atât de bine şi începea să creadă că o plăcea. Că era un lucru bun că avea să petreacă mult timp cu ea.

— Trăieşti aici de mult?

Thankfulll se duse să ia un castron de lut. Din cât văzuse Cay, casa era sumar mobilată cu lucruri din zonă şi era curată.

— De o viaţă, spuse Thankfulll punând fructe tăiate în castron şi aşezându-l în faţa lui Cay. Nu chiar, dar pare să fi trecut foarte mult.

Cay ştia că n-ar fi trebuit să întrebe mai mult, căci aceea era caracteristica unei femei. Tatăl ei spunea adesea că el putea cunoaşte un bărbat de douăzeci de ani şi să nu afle despre el câte afla soţia lui în douăzeci de minute.

Dar Cay nu se putu abţine. Era într-un loc străin printre străini

şi voia să afle mai multe despre viaţa femeii.

— De ce? întrebă ea.

Thankfulll nu spuse nimic o vreme, dar expresia feţei lui Cay o încuraja.

Femeia nu spuse acest lucru, dar aproape toţi cei din pensiune erau bărbaţi în vârstă, care nu vorbeau decât despre afacerile lor. Nu îşi pierdeau timpul discutând cu o femeie care conducea o pensiune.

— Mama a murit la naşterea mea, aşa că, mulţi ani, am trăit doar cu tata. Lui îi plăcea să umble mult şi, prin urmare, nu apucam să cunosc mulţi oameni, dar a fost un tânăr… zise ea şi dădu din mână ca şi cum nu ar fi fost important.

Oricum, tata a aflat că erau locuri de muncă mai bune în sud şi ne mutam iar şi iar. S-a recăsătorit când eu aveam şaptesprezece ani şi noua lui soţie a născut gemenele, pe Jane şi Alice. Nu era genul de femeie căreia să-i placă să fie mamă şi să aibă grijă de casă.

— Adică a profitat că avea o fiică vitregă mai mare şi te-a lăsat pe tine să ai grijă de copii şi de casă? Thankfulll zâmbi şi, atunci, Cay avu impresia că era mult mai tânără şi mai drăguţă.

— Cam aşa ceva. În definitiv, era doar cu şase luni mai mare decât mine. Voia să se bucure de viaţă.

— Dar tu… Thankfulll ridică din umeri.

— A murit când fetele aveau zece ani şi tata a murit la un an după ea, aşa că a fost bine că eram încă acasă ca să am grijă de ele.

— Ai fost mamă fără să fii soţie.

— Facem ce putem.

— Aşa e, spuse Cay uitându-se la castronul cu fructe. Se gândea la ce se întâmplase cu ea şi Alex. Într-adevăr, făcuse ce trebuia.

— O să stai aici să-l aştepţi pe fratele tău să se întoarcă din expediţie?

— De fapt, fratele meu vrea să stau aici câteva săptămâni şi, apoi, să mă întorc acasă.

— Singur?

— Da, zise Cay. E ceva rău în asta?

— Eşti foarte tânăr să călătoreşti singur.

— Am douăzeci de ani. Thankfulll rămase cu gura căscată.

— Te rog să nu le spui surorilor mele vitrege. Le-am zis că ai doar şaisprezece ani. Dacă ar şti că ai douăzeci, în două săptămâni, ai fi însurat cu una dintre ele.

— Nu prea cred, zise Cay zâmbind.

— Ba da, spuse Thankfull serioasă. N-ai idee cât îşi doresc să plece de-aici. Alice zice c-o să fie actriţă, dar Jane vrea să se mărite şi să aibă copii.

— Dar n-au mai mult de… Cât?

— Paisprezece, aproape cincisprezece ani. Dar au trecut prin multe şi asta le face să se simtă mai mature. Speram că, poate, îţi va plăcea una dintre ele şi… şi…

— Să te scap de ea?

— Da, zise Thankfull zâmbind.

— Şi tu ai vrea să pleci de-aici?

— Mai mult ca orice.

— N-ai găsit niciun bărbat dintre toţi cei care trec pe-aici?

— Am fost cerută în căsătorie, dar n-am întâlnit niciun bărbat cu care să vreau să rămân. Dacă înţelegi ce vreau să spun. Cay dădu să spună că înţelegea perfect, dar se gândi mai bine. Dacă avea să petreacă mai mult timp în compania ei ca bărbat, trebuia să înceapă să joace teatru de acum. Când Thankfull spuse „Am o scrisoare pentru tine, „Cay fu atât de şocată, încât aproape că se înecă.

— De la cine?

— De la domnul Connor. Felul cum rosti numele o făcu pe Cay să o privească intens. De parcă Thankfull ar fi avut o sensibilitate pentru el.

— Da? întrebă ea, în cele din urmă. Eşti sigură că e pentru mine?

Thankfull scoase o hârtie din buzunar şi o ţinu o clipă, de parcă ar fi şovăit să i-o dea.

— Scrie „Pentru Cay" şi să o ţin eu. A adus-o ieri un călăreţ.

Cred că a călătorit zi şi noapte ca să ajungă înainte să plece fratele tău.

— Probabil, zise Cay luând scrisoarea. Ar fi vrut să rupă sigiliul imediat ca să vadă ce scrisese unchiul T.C., dar îi aruncă o privire lui Thankfull şi îşi dădu seama că nu putea face asta. Era evident că femeia ar fi vrut să audă ce scria şi Cay n-ar fi putut să-i spună nimic.

— Ai terminat de mâncat? întrebă una dintre fete din prag. Thankfull oftă.

— A terminat. Dar poate vrea să se odihnească acum.

— Dar vreau să-i arăt multe lucruri, spuse o fată.

— Şi eu la fel, zise cealaltă. Te rugăm, vino afară cu noi! Avem

multe lucruri să-ţi arătăm. Cay era împărţită între dorinţa de a fugi de fete şi cea de a-şi păstra deghizarea.

— O să-mi arătaţi câteva din ciudăţeniile acestor locuri? întrebă ea ridicându-se.

— O să-ţi arătăm orice vei vrea să vezi, spuse una dintre ele chicotind.

Cay le zâmbi şi se gândi că, atunci când avea să-şi vadă mama, trebuia să-i ceară iertare. De multe ori crezuse că mama ei era prea severă şi de modă veche, dar acum vedea ce se întâmpla cu fetele care nu aveau o mamă care să le îndrume în fiecare clipă.

— Nu eşti obligat să te duci, spuse Thankfull, aruncându-le surorilor ei o privire aspră.

— E în regulă, spuse Cay lăsându-le pe fete să o ia de mâini şi să o tragă afară. Mă interesează acest ţinut.

CAPITOLUL 14

— Au încercat să mă sărute! îi spuse Cay îngrozită lui Alex.

Afară era întuneric, iar ei erau în grajd şi Alex peria ambii cai.

— Serios?

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine. Dacă o faci, o să… N-o să-ţi arăt scrisoarea unchiului T.C. Asta îl făcu să nu mai zâmbească.

— Ce scrie?

— Nici n-am deschis-o încă.

— N-ai citit-o?

— Am fost ocupată din clipa în care m-ai lăsat în mijlocul rechinilor ălora. Ştii ce voiau fetele alea de la mine? Mă pipăiau peste tot. De fiecare dată când făceam un pas, încercau să mă sărute. Una dintre ele mi-a pus piedică şi am căzut pe cealaltă.

— Deci, sunt ca toate femeile de pe pământ. Unde e scrisoarea?

— Nu sunt ca alte femei. Eu, niciodată…

— De unde să ştie un bărbat când vrea o femeie să fie sărutată dacă ea nu-i spune?

zise el nerăbdător. Acum dă-mi scrisoarea.

— Aşa o fi, dar trebuie să fii subtil. Nici lipitorile nu se prind de un om aşa cum s-au prins fetele alea de mine. Nu puteam să fac un pas…

Privirea pe care i-o aruncă Alex o făcu să nu mai vorbească despre gemene şi să scoată scrisoarea din buzunar, gândindu-se, în acelaşi timp, că ar fi trebuit s-o citească singură. În definitiv, îi era

adresată ei. Dar, în ultimele zile, se obişnuise atât de mult să împartă totul cu Alex, încât nici nu se gândise să ţină scrisoarea pentru ea. Îi dădu scrisoarea, dar el nu o luă. În schimb, se apucă să perie iapa.

— Citeşte-mi-o. Cay rupse sigiliul. La vederea scrisului unchiului ei îi veni să plângă, dar respiră adânc şi se adună.

— E datată la cinci zile după… după ce te-am cunoscut. Păru cel mai politicos mod de a se referi la evadare. Începu să citească.

„Dragă Cay, nu am cum să-mi cer iertare pentru tot ce s-a întâmplat. A fost numai vina mea şi n-o să mi-o iert niciodată. Dar oricât aş vrea să-ţi povestesc totul pe îndelete, Adam e aici şi ştii ce înseamnă asta. Trebuie să trec la subiect.

În primul rând, părinţii tăi nu ştiu nimic. În seara pe care nu o pot numi decât Marea Greşeală, Hope a luat o trăsură micuţă şi rapidă şi pe Cuddy, servitorul credincios al mamei tale şi s-a dus în Editean să-i ia pe Nate şi pe care mai putea dintre fraţii tăi. Au avut noroc că Adam era acasă şi el a aranjat totul. Ştia că, dacă i-ar fi spus tatălui tău, ar fi izbucnit un război. Angus s-ar fi temut îngrozitor pentru siguranţa ta-şi dacă ar fi aflat că eu am fost de vină, m-ar fi omorât şi, pe bună dreptate. Nate mi-a spus că Adam poate fi un mincinos admirabil când e nevoie şi, de data asta, s-a întrecut pe sine. Le-a spus o poveste teribilă părinţilor tăi pentru a explica de ce trebuiau să plece imediat, iar el şi Nate au fost aici în timp record. Cred că Adam a pus şaua pe un şoim şi a zburat până aici. I-a luat o zi ca să stea de vorbă cu oamenii de-aici şi să pună întrebări şi, imediat cum voi termina această scrisoare, are de gând să plece, dar nu vrea să-mi spună unde. Nate va rămâne în Charleston şi va încerca să afle cum a fost ucisă soţia lui Alex într-o odaie încuiată. Cay, numele tău a fost reabilitat. A fost destul de uşor, dar dacă citeşti scrisoarea asta, eşti deja în Florida. Mă întreb dacă Alex…”

Cay se opri din citit, parcurgând cu privirea restul scrisorii. Apoi, se uită din nou la Alex.

— Ai avut dreptate când ai zis că unchiul T.C. va găsi o modalitate de a mă reabilita.

— Citeşte în continuare, spuse Alex.

— Nu e important. Ai mâncat ceva? Thankfull-ea e proprietara pensiunii-a fript o pasăre cum n-am mai văzut niciodată. A împănat-o cu orez şi nişte mirodenii. E foarte bună şi…

— Citeşte scrisoarea şi să nu sari niciun cuvânt. Din tonul lui, îşi dădu seama că nu putea să nu-l asculte. Ridică scrisoarea din nou.

„Mă întreb dacă Alex e tot cu tine. Când l-am vizitat la închisoare, era un om foarte furios şi durerea provocată de pierderea soţiei sale aproape că mi-a sfâşiat inima. A fost o companie plăcută pentru tine în această călătorie? Mi-e groază când mă gândesc la ce ai pătimit cu el, probabil.

Adam mi-a spus să-ţi scriu să stai în Florida şi să aştepţi până când unul dintre fraţii tăi va veni după tine. Să nu cumva să pleci de-acolo. Să rămâi până când cineva, probabil Tally, va veni după tine. Adam a zis asta de multe ori. Pare să creadă că nu eşti o tânără prea ascultătoare. I-am spus că eşti exact invers, că ai acceptat să-l ajuţi pe bietul Alex la nevoie. Cay, scumpo, fratele tău mai mare mi-a spus nişte cuvinte pe care nu le-am auzit în toate voiajele mele printre marinari şi oameni ai munţilor! Te implor, să nu te mişti de-acolo! Thankfull va avea grijă de tine şi poţi să foloseşti trusa mea de pictură cât aştepţi. Thankfull îţi va arăta unde este. E o femeie foarte cumsecade şi m-a ajutat să instalez totul.

Spune-i… Cay, scumpo, mă întreb dacă l-ai făcut pe Alex să vorbească. Cât era închis, abia dacă vorbea. Am jurat să nu spun nimic, dar ştie mai multe decât am crezut. Nu-i spune lui Alex, dar scrisoarea aceea lungă pe care a scris-o în închisoare n-a ajuns la destinatar. Nate zice că, dacă Alex mai e acolo, să-i spui că el, Nate, a jurat că va descoperi cine a ucis-o pe soţia lui Alex.

Acum trebuie să plec. Adam îmi aruncă nişte priviri care mă înspăimântă.

Seamănă atât de mult cu tatăl tău!

Îţi trimit toată dragostea mea şi îmi pare nespus de rău pentru toate necazurile pe care vi le-am pricinuit ţie şi familiei tale. Când o să ne revedem, să nu uiţi că-ţi datorez o ciocolată.

Cu multă dragoste, T.C. Connor

Cay împături din nou scrisoarea şi se uită la Alex, însă el rămase cu faţa întoarsă şi concentrat asupra calului. Dar ea îl cunoştea destul de bine ca să ştie că se gândea la ce scrisese unchiul T.C.

— Ce-a vrut să spună că ştii mai multe decât credea el? Alex tăcu şi perie spinarea iepei.

— Mă bucur să aud că ţi-au reabilitat numele, spuse el, în cele din urmă. Şi sunt de acord cu fraţii tăi că trebuie să stai aici să aştepţi să vină după tine. Nu-mi plăcea ideea de a călători singură. Chiar dacă eşti îmbrăcată băieţeşte.

— Tally, spuse ea apăsat. O să râdă de mine.

Alex scoase un sunet de parcă ar fi fost normal să se râdă de ea.

— Gândeşte-te cum o să-i povesteşti despre aventura ta. Ai călărit noaptea cu un criminal evadat. Poţi să-i spui că ţi-a fost teamă şi ai trăit într-un pericol constant.

Cay îl privi ridicând o sprânceană.

— Am fost în pericol când am dansat în magazin? Sau când ţi-am ţinut capul pe genunchi şi ţi-am dat pe păr cu ulei de iasomie? Alex se întoarse ca să nu-i vadă faţa.

— Nu ştiu, fetiţo, spuse el încet. În prima noapte ţi-a fost frică de mine.

— Aşa e. Era să-ţi tai gâtul.

— Ştii că încă mă doare acolo unde m-ai zgâriat?

— Nu-i adevărat!

— Ba da. Când am ieşit din grajd şi mi-ai tăiat pantalonii. Am crezut c-o să mă înjunghii pe loc.

— Nu mi-a fost uşor să aleg între tine şi proprietarul grajdului.

— Te bucuri că m-ai ales pe mine? o întrebă el râzând, dar, privind-o, chipul îi deveni serios.

— Da. Urmă un moment stânjenitor când se priviră şi faptul că era ultima lor noapte împreună plutea în aer. Alex rupse tăcerea.

— Şi le-ai sărutat?

— Pe cine?

— Le-ai sărutat pe fete?

— Eşti nebun. Eşti mai rău decât un criminal, ai probleme mintale. Ar trebui să fii închis la nebuni.

— Dar tânărul Tim? Te place mult. Te-ai furişat înapoi şi l-ai sărutat?

— O să-i spun lui Adam că nu te-ai purtat frumos cu mine şi o să te bată. Alex râse.

— Ah, cât o să-ţi duc dorul. M-ai făcut să râd când credeam că nici n-o să mai zâmbesc vreodată.

— Dacă nu eram eu, nu mai erai acum în viaţă, zise ea serioasă, privindu-l în ochi.

Alex se întoarse la cai.

— Nu, n-o să mergi cu mine şi nu începe din nou. Mai spune-mi despre mâncarea de-aici. După seara asta, s-ar putea să mănânc aligatori la cină. Oare ce gust o avea carnea?

— Sper să aibă gust de hoit de măgar, zise ea aruncând fulgere din priviri. Şi să nu îndrăzneşti să-mi ceri să dorm cu tine în pat în noaptea asta, pentru că n-o s-o fac. Alexander… Yates, eşti un prostovan nerecunoscător, rău şi irascibil. Aş vrea să ştiu şi eu unele din cuvintele pe care le ştie fratele meu ca să ţi le spun.

Imediat după ce rosti aceste cuvinte, ieşi din grajd şi trânti uşa în urma ei.

Alex se întoarse şi se uită la uşă, oftând. Avea să-i lipsească foarte, foarte mult.

Mai târziu, în noaptea aceea, când era în pat-singură-Cay trebui să se forţeze să-şi reţină lacrimile. După ce se despărţise de Alex, dăduse peste gemene, care o aşteptau cu mai multe întrebări şi mai multe tentative de a o atinge. Erau atât de insistente, încât ea fu tentată să le spună adevărul, că era fată. Dar nu putea face asta. Gândul că trebuia să le suporte pe amândouă o zi întreagă era de-ajuns ca s-o facă să vrea să încalece şi s-o pornească spre nord. Nu îşi putea închipui cum ar fi fost o săptămână – sau mai mult în preajma lor.

Şi, mai rău era că, la capătul acelui coşmar, avea să-l vadă tocmai pe Tally. Tally! Fratele ei, căruia nimic nu-i plăcea mai mult decât s-o facă să se simtă incompetentă în tot ce făcea. Parcă îl şi auzea. „Erai în rochie de bal când te-ai dus, în toiul nopţii, să salvezi un criminal evadat? Nu ţi-era teamă că-ţi murdăreşti rochia? Sau că ţi se desface părul?”

Avea să continue tot aşa, în timp ce ea trebuia să-l asculte.

Dar, poate, putea să-l împuşte, se gândi ea. Un glonţ în umăr. Sau în pulpă. Avea să-şi revină, dar, până atunci, avea să tacă.

Mintea îi era ocupată cu acele gânduri plăcute, când auzi un ciocănit în uşă. Din moment ce o auzise pe Thankfull ameninţându-le pe fete în caz că o mai deranjau pe Cay din nou, fu sigură că era Alex, care venea să-şi ceară scuze. Îşi răsfiră pe pernă ce îi mai rămăsese din păr.

— Intră. Când Thankfull vârî capul pe uşă, Cay începu să-şi ascundă părul repede.

— Nu vreau să te deranjez, dar mă întrebam dacă, în scrisoarea domnului Connor, era ceva rău.

— Nu, spuse Cay. Doar veşti de acasă.

— N-am putut să nu observ că, atunci când ai ieşit din grajd, erai puţin supărat, aşa că m-am gândit că, poate… Cay îşi spuse că, pe viitor,

trebuia să fie mai atentă. Era obişnuită să fie numai cu Alex pe drum, unde nu întâlneau niciodată aceiaşi oameni de două ori.

— Nu, mă certasem puţin cu fratele meu.

— Ah, spuse Thankfull şi păru să mai vrea să adauge ceva, dar nu ştia cum. E bine, atunci. În legătură cu scrisoarea… Sper că domnul Connor e bine. Când Cay făcu abstracţie de supărarea ei cu Alex, îşi dădu seama ce voia Thankfull: să afle veşti despre unchiul T.C.

— Are o părere foarte bună despre tine.

— Da? întrebă ea ridicând capul. Şi eu am o părere foarte bună despre el.

Ţi-a povestit cum am făcut să plutească acel cufăr cu lucruri pentru pictură?

— Mi-a povestit, minţi Cay politicos. T.C. nu povestea nimic despre femei, decât dacă erau din vreun trib indian vizitat de el.

— Dar nu ştiu amănunte.

— Te superi? întrebă Thankfull arătând din cap spre un scaun de lângă pat.

— Nu, sigur că nu, spuse Cay. Îşi scosese vesta, dar încă mai avea cămaşa pe ea.

Pantalonii erau pe tăblia patului şi se gândi că, dacă ar fi fost cu adevărat băiat, întâlnirea aceea ar fi fost absolut nepotrivită.

— Domnul Connor a fost aici astă-primăvară cu domnul Grady şi au făcut planuri pentru acum.

— Şi au stat aici?

— Da, spuse Thankfull, privindu-şi mâinile din nou. Domnul Grady a fost ocupat tot timpul, dar domnul Connor… Bănuiesc că ştii că e un artist nemaipomenit. Chiar şi domnul Grady a spus asta. Cay se forţă să nu răspundă. După părerea ei, unchiul T.C. era un botanist strălucit, dar nu era în stare să deseneze sau să picteze ceva.

Thankfull se ridică şi se duse la fereastră, privind luna, după care se întoarse spre Cay.

— De obicei, nu le dau atenţie bărbaţilor care vin aici, dar domnul Connor era altfel. Era amabil, educat şi am purtat nişte conversaţii minunate.

— E foarte de treabă.

— Nu-i aşa? spuse Thankfull cu entuziasm, aşezându-se din nou pe scaun. A adus cu el cutii pline cu lucruri pentru pictură. Teancuri mari de coli făcute în Italia, creioane colorate franţuzeşti şi acuarele

englezeşti. Erau superbe.

Cay o privi cu ochii mari, căci era limpede că femeia era îndrăgostită lulea de T.C. Connor. Se întrebă dacă sentimentul era reciproc. După mama ei, unchiul T.C., nu mai putea să iubească pe nimeni în afară de Bathsheba, care murise.

— Unchiul T.C. a scris că ştii unde sunt lucrurile pentru pictură şi că aş putea să le folosesc până când va veni unul din fraţii mei după mine.

— Aşa a spus? Ce drăguţ că şi-a amintit. Da, sunt în odaia mea.

Cay ar fi vrut s-o întrebe dacă dormea cu ele, dar se abţinu.

— Ai zis ceva de un cufăr?

— Da, avea un cufăr de metal în care ţinea toate acele lucruri şi desenele făcute. Era atât de bine construit, încât nu se uda. Eu şi domnul Connor ne-am dus la râu şi am aruncat cufărul ca să fim siguri că plutea şi nu lua apă. Sigur că era legat cu o frânghie, ca să nu ajungă în Cowford, dar totul a mers perfect, aşa cum plănuise el. Când l-am scos, după câteva ore, hârtiile pe care le puseserăm înăuntru erau la fel de uscate ca la început.

— Ore? întrebă Cay şi, când Thankfull roşi, păru cu câţiva ani mai tânără.

Uimitor ce poate face dragostea dintr-un om, se gândi ea.

— Ne-a luat aproape toată ziua ca să ne asigurăm că acel cufăr nu lua apă.

— Trebuie să fi fost o activitate foarte plăcută pentru tine, zise Cay.

— Într-adevăr, spuse Thankfull ridicându-se din nou. Cufărul e încuiat, dar domnul Connor mi-a lăsat cheia. Dacă scrie că poţi folosi acele lucruri, ţi le dau bucuroasă. Dar voi avea nevoie de dovezi, desigur.

— Da, dovezi, spuse Cay abţinându-se să nu se încrunte. Se părea că Thankfull găsise o scuză pentru a vedea scrisoarea lui T.C. Dar sigur că ea nu i-o putea arăta, din moment ce conţinea multe lucruri personale. Asta însemna că nu avea să i se permită să folosească lucrurile unchiului T.C. cât avea să stea acolo.

— Te las să dormi acum, zise Thankfull ridicându-se. Să-mi arăţi ce a scris domnul Connor şi îţi dau cufărul bucuroasă. Dintr-un impuls, Cay o întrebă:

— Cum e domnul Grady? Thankfull făcu ochii mari.

— Nu cred că aş putea să-l descriu. Tim zice că vine mâine, aşa că o să-l vezi cu ochii tăi.

— Crezi că e un om cumsecade?

— Este… James Grady face parte dintr-o clasă aparte. Mai bine plec, altfel fetele o să-şi facă o impresie greşită despre noi, zise ea şi ieşi repede.

După un minut, Cay începu să lovească perna cu pumnul. Era din ce în ce mai rău. O aşteptau săptămâni întregi de tortură în preajma a trei femei bolnave de dragoste. Două dintre ele păreau hotărâte să se mărite cu ea, în timp ce a treia voia s-o facă să-i arate o scrisoare pentru a intra în posesia unui creion colorat măcar. Ce ar fi trebuit să facă în acele săptămâni?

Dacă asta nu era de-ajuns, la sfârşitul acelor săptămâni, Tally venea după ea.

Cay se gândi iarăşi să sară pe fereastră şi să încalece pe cal. Şi mai bine, ar fi trebuit să sară în râu şi să înoate până acasă. Se întrebă dacă St. John's se întâlnea cu râul James pe undeva. Poate, dacă avea o barcă, ar fi putut să vâslească spre nord. Nu putu să nu zâmbească atunci când se gândi cum s-ar fi îngrijorat Alex dacă ar fi aflat de dispariţia ei. Aşa i-ar fi trebuit! se gândi ea. Merita să moară de spaimă după ce o condamnase la aşa ceva. Şi după ce ea îi salvase viaţa!

Începând să adoarmă, se întrebă unde dormea el în noaptea aceea şi speră că era un loc incomod şi urât mirositor.

CAPITOLUL 15

Cay împinse ouăle prin farfurie. Era atât de abătută, încât nici nu îi păsa de la ce fel de pasăre proveneau. Deja văzuse atâtea creaturi ciudate zburând şi alergând în jur, încât nu le mai ţinea socoteala. Cu o zi în urmă, încercase să le întrebe pe fete ce era pasărea uriaşă care zbura pe deasupra, dar pe ele nu le interesau păsările, ci doar Cay. Nu voiau decât s-o atingă, să stea lângă ea, să o facă să se uite la ele.

— Nu are dreptate, murmură ea, amintindu-şi cum Alex spusese că toate fetele se purtau aşa. Cay nu se purtase aşa cu niciunul dintre pretendenţii ei. Întotdeauna se purtase respectuos.

— Ai spus ceva? întrebă Thankfull din prag, punând un alt castron cu mâncare pe masă. Cay era singurul oaspete al pensiunii şi, dacă ar fi mâncat chiar şi jumătate din ce i se dădea de mâncare, s-ar fi îngrăşat. Se întrebă dacă fetele i-ar mai fi dat atenţie dacă era grasă.

— Fratele tău n-a venit în dimineaţa asta, spuse Thankfull. Crezi

că o să vrea micul dejun?

— Nu ştiu unde a dormit azi-noapte şi nu ştiu nici dacă sau când a mâncat.

— Înţeleg, spuse Thankfull.

— Am dormit sub cerul liber, spuse Alex din prag. Cay se întoarse când îl auzi şi trebui să se abţină să nu fugă la el. Era minunat să vadă pe cineva cunoscut. Chiar dacă îşi opri zâmbetul înainte să-i cuprindă toată faţa, el îl văzu.

— Domnule Yates, spuse Thankfull, vă rog, luaţi loc şi mâncaţi. O să vă fac nişte ouă. Ieşi din încăpere şi Alex se aşeză în faţa lui Cay.

— Ţi-a fost dor de mine? o întrebă el luând o bucată de pâine prăjită de pe farfuria din mijlocul mesei.

— Deloc. Sper că ai îngheţat azi-noapte.

— Mi-aş dori ca verile în Scoţia să fie la fel de calde ca iernile de-aici. Cât ai de gând să fii supărată pe mine, fetiţo?

— Nu-mi mai spune aşa, că te aude Thankfull.

— Pentru ce crezi că au fost recunoscători părinţii ei când s-a născut?

Era aproape aceeaşi glumă la care se gândise Cay când ea se prezentase, dar nu avea de gând să-i dea lui satisfacţia de a o auzi spunând asta. Îl privi furioasă şi continuă să plimbe ouăle prin farfurie.

— Grady o să sosească azi.

— Sper să nu vină, zise Cay furioasă. Sper că va trebui să stai şi tu aici.

— Vrei chiar aşa mult să fiu lângă tine, nu?

— Nu vreau deloc să fii lângă mine. Dar nu vreau să stau aici şi să-l aştept pe fratele meu să vină să râdă de mine.

— Fetiţo, spuse el răbdător, au un oficiu poştal aici, aşa că poţi să le scrii celorlalţi fraţi ai tăi şi să-i rogi să vină după tine. Cum îl chema pe cel drăguţ?

— Ethan. Nu. Dacă Adam a spus că Tally o să vină după mine, atunci, Tally o să vină. Nimeni nu-l contrazice pe Adam. Alex se încruntă, dar se stăpâni.

— O să vii să mă conduci mâine?

— Credeam c-o să pleci azi. Speram să pleci azi.

— Grady o să aducă un şlep cu provizii şi vom porni mâine dimineaţă devreme. O să plângi când o să-mi faci cu mâna?

— O să dau o petrecere.

— Vor veni şi fetele? O să le trimiţi sărutări? Ea luă furculiţa şi se repezi peste masă spre el, dar Alex se feri râzând, exact când se întoarse Thankfull.

— Sper că vor fi pe placul dumneavoastră, zise ea uitându-se curioasă de la Cay la Alex şi înapoi.

— Excelente, spuse el aruncându-i un zâmbet cald. Ea îi întoarse zâmbetul şi se duse înapoi la bucătărie.

— Flirtai cu ea, spuse Cay cu o voce şuierătoare.

— E o femeie atrăgătoare, zise Alex.

— Iar tu eşti un bărbat însurat.

— Nu, fetiţo, nu sunt, zise el încet.

— N-am vrut să spun… începu ea, dar se opri. Nu se pricepea să fie furioasă. Nici atunci când era mică şi Tally îi făcea lucruri oribile, nu putea să ţină supărarea prea mult. Îşi propti capul în mâini şi coatele pe masă.

— Nu vreau să stau aici singură.

— Thankfull pare o persoană simpatică, poate o să-ţi fie prietenă.

— E îndrăgostită de T.C.

— Serios? Cine ar fi zis? El e îndrăgostit de ea?

— De unde să ştiu? Eu sunt fina lui. Nu-mi vorbeşte mie despre viaţa lui amoroasă.

— Poate ar trebui. Ar fi fost mai bine decât să-ţi spună despre criminalii din viaţa lui. Cay nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Sunt de acord cu tine. El se întinse peste masă şi îi luă mâna.

— Îmi pare rău, fetiţo. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea. Şi nici T.C.

n-a vrut. Dacă n-ar fi fost atât de prost încât să se urce pe scara aia, el ar fi fost acum aici, nu tu.

— Şi ar fi mers cu tine, zise Cay. Alex îşi retrase mâna şi luă o înghiţitură de ou.

— Nu începe din nou. Nu poţi să mergi şi gata.

— E aici! strigă una dintre gemene dând buzna în încăpere. Oooh, zise ea aşezându-se lângă Cay, dar ea se ridică.

— Cine-i aici? întrebă Alex. Fata nici nu se uită la el; privirea îi era aţintită asupra lui Cay.

— Domnul Grady.

— Ah, spuse Cay, uitându-se la Alex. El mai luă repede trei

înghiţituri de mâncare, îşi puse pălăria şi spuse că trebuia să plece. Cay îl urmă imediat. La uşă, el se opri.

— Cred că ar trebui să stai aici. Nu ştiu unde a fost Grady şi poate a auzit veşti din Charleston. Ai putea da de bănuit.

— Numele meu a fost reabilitat, ai uitat? Tu eşti în pericol, nu eu. Alex se strâmbă.

— Am încercat, zise ea. Zău, era să te cred. Alex râse.

— Atunci, a meritat, spuse el, şi o luă după umeri. Haide, frăţioare, să mergem să vedem ce mă aşteaptă.

— Pe tine, nu pe mine, spuse Cay posomorâtă. Ai văzut în sufragerie ce mă aşteaptă pe mine.

— Fetele alea nu sunt rele, frăţioare. Poate, când mă întorc, mă inviţi la nuntă.

— Nu eşti deloc amuzant. Râzând, Alex îi strânse umerii mai tare, dar ea se răsuci.

— Sper ca un aligator să-ţi mănânce un picior.

— Nu vorbeşti serios, fetiţo.

— Ba da. Eu… Se întrerupse, căci ajunseseră la ponton şi, acolo, printre numeroase cutii şi lăzi, era un bărbat înalt cu o cămaşă albă ca neaua, cu o vestă de un verde închis şi pantaloni cafenii. Purta o pălărie mare cu boruri largi. Era cu spatele la ei, dar ea observă că era tânăr şi avea coapse musculoase.

— El e? Când Alex se uită la ea, se încruntă văzându-i expresia.

— Cred că da. De ce?

— Îmi aminteşte de cineva cunoscut.

— Cred că ar trebui să te întorci la pensiune. Dacă Grady te recunoaşte, suntem pierduţi. Promit să trec să-mi iau rămas-bun după-amiază. Ea se feri când Alex încercă din nou să o ia după umeri.

— Nu mă întorc acolo decât când va fi nevoie. Aş vrea să se întoarcă să-i văd faţa.

Alex trecu în faţa ei ca să-i acopere vederea.

— Nu-mi place asta. Dacă ţi se pare cunoscut, atunci şi el te cunoaşte. N-o să creadă că eşti băiat.

— Dacă e cine cred eu că e, n-o să mă recunoască, fiindcă l-am văzut o singură dată şi, atunci, aveam opt ani.

— Eu tot cred… începu Alex.

— Tu eşti Yates? se auzi o voce în spatele lor. Şovăitor, Alex se întoarse şi, când o auzi ţinându-şi răsuflarea, îşi dădu seama că era

bărbatul pe care îl cunoştea ea.

James Grady era un bărbat foarte chipeş. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, era la fel de înalt ca Alex, dar mai solid, din moment ce el nu petrecuse săptămâni întregi făcând foamea aproape. Avea părul brunet şi ochii cenuşii.

Imediat cum îl văzu, Alex îşi dădu seama de multe lucruri. Ca şi Cay, Grady dădea impresia unui om cu bani. Când te uitai la el, vedeai un salon cu vin de Porto în pahare de cristal şi fum de trabuc. Vedeai femei în rochii atât de elegante încât păreau să fi fost create pe Muntele Olimp.

Fără îndoială, Alex ştia că James Grady era o variantă mai în vârstă a tinerilor proprietari de plantaţii pe care el îi învinsese la cursele de cai din Charleston. Cu alte cuvinte, era din aceeaşi clasă cu Cay. Era de acelaşi nivel social cu ea. Egalul ei. Alex îşi spuse că nu avea niciun motiv să-l urască, dar simţi ceva de acest gen prin vine.

— Tu eşti Yates? întrebă bărbatul din nou.

— Da, spuse Alex, în sfârşit. Sunt Alex Yates.

— Tu eşti prietenul despre care mi-a scris T.C., cel care poate să se descurce cu orice animal?

— Nu ştiu asta, dar o să-mi dau toată silinţa.

— Poftim? În acest timp, Alex reuşise să o ţină pe Cay în spatele lui. În cele din urmă, ea izbutise să se elibereze din strânsoarea lui. Trecu în faţa lui şi îl privi pe domnul Grady cu ochii mari.

— Eu sunt Charles Albert Yates. El e fratele meu şi eu sunt translatorul lui.

Alex îşi dădu seama că iarăşi, vorbise cu accentul său şi Grady nu-l înţelesese.

— Fratele meu a zis că îi mulţumeşte domnului Connor pentru complimentul său şi că-şi va da toată silinţa să se ridice la nivelul aşteptărilor.

— Adevărat? spuse domnul Grady zâmbind amuzat. A spus atâtea lucruri în atât de puţine cuvinte?

— Da, zise Cay pălind să nu-şi dea seama că domnul Grady o tachina. Vorbeşte engleză, dar nu se pricepe foarte bine.

— Cum se face că fratele tău vorbeşte cu accent şi tu, nu?

— Ba pot şi eu, zise ea în dialect. Domnul Grady râse.

— Bine, băiete, văd că o să fii un membru folositor al grupului nostru…

— El nu merge, spuse Alex tare.

— Îmi cer scuze, zise domnul Grady. Credeam că merge cu noi.

— Trebuie să stea aici să-l aştepte pe fratele lui-fratele nostru să vină să-l ia.

— Un tânăr ca el nu poate călători singur? câţi ani ai, băiete?

Cay dădu să spună că avea douăzeci de ani, dar Alex o împinse cu cotul şi fu gata să cadă. Cât ea încercă să-şi recapete echilibrul, Alex spuse:

— Şaisprezece. Grady se uită la Cay şi zise:

— Pare mai mare. Se uită la ea ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva, aşa că Alex se aşeză între ei.

— O să am grijă de cai, vânez, orice altceva aveţi nevoie, spuse el.

— Am nevoie de cineva care poate să deseneze şi să picteze minunăţiile pe care le vom vedea. Domnul Grady porni înapoi spre ponton, alături de Alex, şi Cay îi urmă îndeaproape.

— Dacă ştiam de accidentul lui T.C., aduceam pe cineva de acasă. E un băiat acolo care desenează binişor. Nu e la fel de bun ca T.C., dar puţini sunt. Acum sunt aici, gata de plecare, şi nu am pe nimeni care să deseneze ce vedem. Ai fost vreodată în adâncurile Floridei, domnule Yates?

Alex se uită la Cay şi o văzu privindu-l fascinată pe domnul Grady. Trebuia să o trimită imediat înapoi la pensiune.

— Tatăl meu a venit din Scoţia când era copil, nu mai mare decât Charlie…

— Cay, spuse ea, şi, apoi, adăugă mai tare: mi se spune aşa după iniţialele mele.

— Cay? întrebă domnul Grady şi se întoarse spre Alex. Voi aţi venit din Charleston?

— Da.

— Ce am auzit despre un criminal evadat? Un văr al meu locuieşte acolo şi nu scrie despre altceva. Numele de Alex mi-a amintit de asta. Se pare că omul şi-a ucis soţia în noaptea nunţii. Alex deschise gura să spună ceva, dar nu ieşi niciun sunet.

— A fost groaznic, spuse Cay repede. Dar au fost zvonuri cum că omul era nevinovat, că a fost victima unui complot atât de groaznic că nici n-au putut să scrie despre asta în ziare.

— Chiar aşa? întrebă Grady. Cred că vărul meu nu ştia despre

asta, fiindcă nu mi-a scris nimic.

— Unchiul T.C. ne-a spus.

— Unchiul?

— Da, domnule, spuse Cay. E naşul meu.

— Interesant, zise domnul Grady. Îl ştiu pe T.C. de vreo zece ani, dar nu l-am auzit niciodată spunând că ar avea vreun fin.

— Poate că, fiindcă locuiam în Scoţia, a uitat de noi, spuse Cay, având grijă să nu se uite spre Alex, care îi arunca priviri ca pentru a-i spune să-şi ţină gura.

Minciunile pe care le născocea se adunau una după alta. Cay îl ignoră, însă.

— Deci, nu aveţi un artist pentru expediţie?

— N-o să-mi spui că ştii să desenezi, nu?

— Nu ştie! spuse Alex tare. Abia dacă ştie să ţină un creion, cu atât mai puţin o pensulă. Nu-i aşa, frăţioare?

— În şcoală, eram bun la desen. Sigur, mai bun decât unii, zise ea uitându-se la

Alex. Tu erai plecat mai tot timpul, aşa că nu-ţi aminteşti.

— Atunci, hai să vedem, zise domnul Grady. Întotdeauna am un birou portabil cu mine. Crezi că găseşti nişte hârtie şi un creion?

— Pot să încerc, spuse Cay cu toată modestia de care era în stare.

— Nu cred… începu Alex, dar când se întoarseră amândoi, se opri. Trebuie să vorbesc cu fratele meu între patru ochi.

— Ne întâlnim aici când eşti gata? spuse domnul Grady. Te aştept cu hârtie şi creion. Alex o luă de braţ pe Cay şi o trase lângă colţul unei clădiri.

— Ce naiba crezi că faci?

— Vreau să merg cu tine.

— Am discutat despre asta. Expediţia asta e prea periculoasă, aşa că nu poţi să mergi şi gata.

— Să merg până la gura Hadesului ar fi mai bine decât să stau aici şi să-l aştept pe Tally să vină să râdă de mine. Alex îşi trecu mâna peste faţă şi încercă să numere până la zece, dar ştia că n-ar fi contat nici dacă număra până la o sută.

— Nu poţi să mergi cu noi, spuse el cât putu de calm. Şi fratele tău ţi-a spus să stai aici.

— Adam nu ştie care e situaţia. Dacă ar şti cu cine am călătorit,

mi-ar spune să plec.

Alex se rezemă de zidul clădirii şi respiră adânc.

— Dă-i drumul, spune-mi. Cine e?

— Cine? El o privi cu ochii mici.

— Se pare că ţi-ai pierdut tot simţul umorului. Gata! Nu mă mai privi aşa. Numele adevărat al domnului Grady e James Armitage şi… Alex scoase un geamăt.

— Deci, ai auzit de familia asta.

— Am auzit despre ei de cum am coborât de pe vapor din Scoţia. Tatăl lui a vrut să-mi cumpere caii.

— King.

— Ce?

— Tatăl lui Jamie e King Armitage.

— Jamie?

— Aşa i se spune în familie. Bănuiesc că numele lui mijlociu e Grady. Poate a fost numele de fată al mamei lui. Ştii de ce i se spune King tatălui lui Jamie?

— Cred că toată Georgia e a lui, nu?

— Doar o mare parte din ea. Are şi cea mai mare parte din Carolina de Sud. Jamie e al treilea fiu al lui şi îmi dau seama de ce călătoreşte sub alt nume. Doar aşa ar putea fi tratat ca o persoană obişnuită. Şi a fost foarte drăguţ, nu?

— Spune-mi, te rog, că nu mai încerci să-ţi găseşti un soţ.

Ea se rezemă de zid lângă Alex şi spuse visătoare:

— Când aveam opt ani, am fost cu părinţii mei în Gracewell, Carolina de Sud, în vizită la familia Armitage. Tatăl meu a lucrat cu domnul Armitage în timpul Războiului de Independenţă şi sunt prieteni. Tata nu-i spune King, ci Billy, şi vorbesc mult despre Scoţia. Când eram noi acolo, venise şi Jamie. Asta e…

— Ştiu ce e şi, mă crezi sau nu, ştiu şi să citesc printre rânduri.

Cay îl privi ca şi cum nu înţelegea la ce se referise, dar continuă să povestească.

— Eu aveam opt ani şi el, douăzeci şi doi, şi m-a dat în leagăn.

Alex aşteptă puţin, dar ea nu mai spuse nimic.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Atât. M-a dat în leagăn jumătate de oră, după care a intrat în casă şi a doua zi dimineaţă a plecat înainte să mă trezesc eu. De atunci nu l-am mai văzut.

Alex se desprinse de perete ca să se uite la ea.

— Îmi scapă ceva aici? Ai vorbit ca şi cum ar fi fost important.

— A fost. În seara aceea, i-am spus mamei că o să mă mărit cu Jamie Armitage şi ea a zis că e o alegere bună. Alex clipi de câteva ori.

— Întotdeauna ai fost atât de obsedată de ideea căsătoriei?

— Vreau să fie bine. Ce-i atât de rău în asta? Am văzut căsnicii nefericite şi nu vreau să trăiesc aşa.

— Cu numai câteva zile în urmă, îmi vorbeai despre cei trei bărbaţi asupra cărora încercai să te decizi şi, acum, îl vrei pe omul ăsta. Ea se întoarse să-l privească.

— Nu vreau pe nimeni. Am spus doar că-l cunosc. Îi cunosc familia, casa şi câteva dintre oraşele care sunt proprietatea tatălui său.

— Vrei să mergi cu mine ca să poţi să fii cu el, aşa cum fac gemenele cu tine?

— Eşti dezgustător. Alex respiră adânc de câteva ori ca să se calmeze şi încercă altă abordare.

— Fratele tău Adam a zis să stai aici şi să aştepţi şi cred că asta trebuie să faci.

— Cred că Adam ar vrea să petrec cât mai mult timp posibil cu un fiu al lui Armitage. Lui Adam nu-i plăcea… Se întrerupse, însă, şi se uită la Alex.

— Ce nu-i plăcea? Ea nu vru să răspundă, dar Alex continuă să o privească.

— Bărbaţii.

— Vrei să spui că fratele tău cel mare, pe care îl adori, nu îi agrea pe cei trei pretendenţi ai tăi?

— Da. Te bucuri? Alex nu se putu abţine să nu râdă.

— Ce zicea Adam despre ei?

— Nu-ţi spun.

— Era chiar aşa rău? Sau eşti prea laşă ca să repeţi cuvintele lui?

— Adam a zis că cei trei nu sunt suficient de buni nici să-mi sărute tălpile pantofilor. Poftim! Acum eşti fericit?

— Destul, zise el zâmbind. Tot ce mi-ai spus despre Adam m-a făcut să-l displac profund, dar acum încep să cred că s-ar putea să ne plăcem reciproc.

— Ba nu. Semănaţi prea mult.

— Semănăm? îţi schimbi povestea şi spui că semăn cu fratele tău mai mare?

— Toate astea îţi plac prea mult, aşa că n-o să-ţi mai spun nimic, în afară de faptul că o să merg cu Jamie, fie că-ţi place sau nu.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da. Alex încleşta pumnii. Îi venea să o pună pe umăr şi s-o lege de un copac.

Ar fi plătit pe cineva să o dezlege la patru ore după ce ar fi ridicat ancora-sau, poate, la şase ore. Se putea mişca repede.

— Nu-mi place cum te uiţi la mine. Plec şi gata.

— Şi ce-o să faci? O să le aranjezi părul bărbaţilor? O să le cârpeşti hainele? Am auzit că ai ceva experienţă în a spăla rufe. Ştiu! Ce-ar fi să găteşti?

Cay ar fi vrut să-i spună despre pregătirea ei artistică, dar se abţinu. Remarca lui despre spălatul rufelor îi amintea faptul că ştia lucruri despre familia ei care trebuiau să vină de la cineva care îi cunoştea. O persoană ar fi putut fi unchiul T.C., dar ştia că el nu vorbea decât despre plante. Oricare ar fi fost sursa, Alex ştia lucruri personale şi intime despre familia ei. Totuşi, era ciudat că nu ştia şi că ea desena şi picta. De obicei, avea un carneţel şi creioane la ea. Rareori pleca undeva fără instrumentele necesare pentru a desena ceea ce vedea, dar în noaptea în care îl cunoscuse pe Alex, urrtia să se ducă la bal, aşa că lăsase acele instrumente acasă. De atunci, totul fusese atât de nou şi ciudat, încât nu prea se mai gândise la artă. Acum, se părea că faptul că el nu ştia acest lucru despre ea era foarte bun.

— Ai zis că oricine poate desena. Dacă îmi amintesc corect, ai spus „Cât de greu poate fi?" Tu poţi să desenezi?

— Puţin, spuse el. Mă crezi sau nu, am avut un profesor de desen care s-a pregătit la Londra.

— Voiai să iei tu slujba de desenator, nu?

— M-am gândit la asta, zise el zâmbind. Îi venea să-l bată! Ce altceva îi mai ascunsese?

— Ce-ai zice să facem amândoi nişte desene şi să-l lăsăm pe Jamie să decidă care dintre noi va fi desenatorul expediţiei?

— Fetiţo, ar trebui să te previn că am fost cel mai bun din clasă la desen.

— Serios? întrebă ea încercând să pară impresionată.

— Da. Îmi plăcea să ies şi să desenez animalele pe care le

vedeam. Dacă n-aş fi fost crescător de cai, aş fi… zise el, dar apoi ridică din umeri. Tu ce pregătire ai?

— Academia pentru Domnişoare a doamnei Cooper, spuse ea repede. Obişnuiam să pictăm cești de porţelan. Era adevărat, dar nu îi mai spuse şi că acest lucru se întâmplase când avea patru ani şi că pictase portretele celor din familia ei pe cești-ceea ce o făcuse pe mama ei să-i angajeze primii profesori personali de desen.

— Adevărat? întrebă el zâmbind.

Alex era convins că avea să câştige întrecerea. Dacă sora lui se pricepea la desen, Alex era sigur că Nate i-ar fi spus şi, din moment ce nu o făcuse, îşi închipui că avea o pregătire slabă. Cești! Habar nu avea ce presupunea o asemenea expediţie. Trebuia să poată desena repede şi cu precizie.

— O facem? întrebă ea. Ne întrecem şi îl lăsăm pe Jamie să decidă. Dacă el zice că nu sunt bună, mă întorc la pensiune şi îl aştept pe Tally să vină după mine. Ne-am înţeles? Alex se încruntă. O spunea cu atâta încredere în sine, încât se gândi că era un truc.

— Ce ai de gând?

— Nimic. Vreau să merg cu tine şi o să fac tot posibilul să te întrec. Dacă ai sugera să ne duelăm cu pistoalele în zori, probabil că aş încerca şi asta.

— Doar ca să mergi cu acest Armitage?

— Printre altele.

— Spune-mi, pe el îl vrei sau banii lui? Pentru o clipă, ea se forţă să nu-l pălmuiască, dar refuză să se coboare la nivelul lui.

— Banii lui, bineînţeles, din moment ce tu crezi că vreau să mă mărit chiar şi dacă nu iubesc persoana respectivă. Poate mă crezi incapabilă să iubesc. Asta crezi? Că sunt prea rece ca să iubesc pe cineva? Alex clipi nedumerit.

— Cum ai ajuns, de la desen, la răceală?

— Eşti un idiot şi, mai rău, eşti bărbat, zise ea dezgustată şi trecu pe lângă el cu un gest de parcă şi-ar fi ţinut fustele ca să nu se atingă de un gunoi ca el.

Alex se rezemă din nou de perete. Nu era sigur, dar se gândi că, poate, tocmai acceptase să o lase să meargă într-o expediţie foarte periculoasă în inima junglei.

Şi, mai rău era că nici nu ştia cum se întâmplase acest lucru.

CAPITOLUL 16

Alex o privi pe Cay îndreptându-se spre ponton. Cu capul sus, mergea cu hotărârea unui om care se pregătea să participe la o luptă. Fără să vrea, nu putu să nu se simtă mândru de ea. Era imposibil de crezut că era aceeaşi fată pe care o cunoscuse el. Dar faptul că era mândru de ea nu îi diminua cu nimic decizia de a o împiedica să meargă în expediţie. Nu putea să-i spună că, de fapt, nu voia să o lase să meargă, pentru că ştia că, dacă mai petreceau mult timp împreună, nu se mai putea abţine să nu o atingă. Nu putea să o mai vadă mergând în pantalonii aceia strâmţi şi să nu o atingă. Din moment ce se presupunea că erau fraţi, fără îndoială că aveau să doarmă în acelaşi cort. Cum putea să facă asta?

Când începuseră să călătorească împreună, Alex fusese atât de furios, încât ar fi putut să doarmă lângă o duzină de femei goale, că nu l-ar fi interesat.

Dar Cay, cu convingerea ei că orice era posibil, schimbase totul. Însă Charleston şi tot ce păţise el acolo păreau ireale. O văzu zâmbindu-i lui Grady şi spunându-i că ea şi fratele ei aveau să se întreacă pentru a vedea dacă mergea sau nu. Lui Alex nu-i plăcea să se împăuneze, dar era convins că el avea să câştige.

Întotdeauna se pricepuse să redea pe hârtie tot ce vedea. Nu îi spusese ei, dar tatăl lui îi adusese acuarele dintr-o călătorie în Edinburgh şi Alex pictase multe peisaje. Ştia că ar fi fost bun la ceea ce voia Grady, aşa că avea să-i fie uşor să câştige. Greu avea să-i fie s-o consoleze pe Cay pentru faptul că nu mergea cu ei. Îşi închipui o scenă în care ea plângea şi el o consola. Avea să fie ferm, dar înţelegător, spunându-i că era spre binele ei. Era convins că, până la urmă, avea să priceapă că el avea dreptate.

A doua zi dimineaţă aveau să se despartă şi aveau să fie lacrimi în ochii ei frumoşi, iar el avea să şi-i amintească pe tot parcursul călătoriei. Spera ca, în absenţa lui, Nate să poată afla nişte răspunsuri şi, la întoarcere, poate avea să-şi poată reabilita numele. Când nu avea să mai fie urmărit, avea să-şi recupereze caii şi să se ducă în Virginia să o caute pe Cay. Dacă nu era deja măritată cu vreun tânăr rece, care nu avea să afle niciodată cum era ea cu adevărat, avea să… îi plăcea să lase acel gând pentru viitor. Cay îi făcea semn cu mâna. Se părea că întrecerea stătea să înceapă. El se apropie de ponton zâmbind.

— E totul în regulă? întrebă domnul Grady, arătând spre locurile pe care le pregătiseră Eli şi Tim. Două suporturi mari fuseseră

sprijinite de lăzi şi, pe ele, erau nişte foi mari, albe, cu creioane şi cerneală alături.

— Tânărul Cay a vrut şi apă, îi spuse Grady lui Alex. Vrei şi tu?

Alex habar nu avea pentru ce voia ea apă la cerneală, dar refuză şi se aşeză pe o cutie şi îşi luă şevaletul improvizat.

— După cum ştiţi, vom călători, spuse domnul Grady, şi, uneori, va fi nevoie să surprindem unele lucruri repede. Veţi avea trei minute ca să desenaţi ceea ce vedeţi. Fie că e pontonul, o persoană sau o pasăre, depinde de voi.

Vreau să văd doar ce puteţi face într-un timp scurt.

Cay se aşeză pe ponton, cu picioarele încrucişate, şi se uită la foaia albă. Tot ce îi spusese profesorul ei, Russell John's, îi veni în minte acum. Când ajunsese în America din Anglia, cu doi ani în urmă, era sărac lipit. Nu cunoştea pe nimeni şi mama ei zicea că avea inima frântă, dar nici măcar ea nu putuse să-l facă să-i spună ce păţise. Mama ei îl angajase pe domnul John's să o pregătească pe fiica ei, dar Cay nu credea că îl mulţumise vreodată. El voia pe cineva care să-şi închine viaţa artei, dar Cay nu voia să facă asta. Acum, parcă îi auzea vocea când o învăţa să deseneze obiecte în mişcare. „Mai repede!" striga el. „Crezi că fraţii tăi o să stea locului şi o să te aştepte?" Cay învăţase să-şi deseneze fraţii în timp ce se jucau cu mingea sau călăreau. Cu cerneală, trebuia să traseze liniile cu mişcări sigure, fără nicio ezitare, fiindcă eventualele greşeli nu mai puteau fi corectate. După trei luni de lucru astfel, domnul John's mormăise, în sfârşit. Nu o felicitase, dar nici nu se plânsese. Pentru Cay, fusese ceva echivalent cu o laudă.

Domnul Grady scoase ceasul din buzunar şi spuse:

— Începeţi! Cay lucra cu ambele mâini. În dreapta, avea condeiul, pe care îl înmuia frecvent în cerneală, în timp ce îşi umezea cu apă buricele degetelor mâinii stângi. În vreme ce desena cu mişcări rapide şi îndrăzneţe, dilua cerneala cu apă pentru a crea umbre. Când domnul Grady le spuse să se oprească, Cay se ridică.

Tim, tânărul slăbănog care rânjea la ea, de parcă abia aştepta să dea greş, veni să vadă ce făcuse. Eli se duse întâi la desenul lui Alex.

— Pe cinstea mea, e bun. Credeam că T.C. poate să deseneze, dar tu eşti mult mai bun ca el. Se uită la domnul Grady, care privea tăcut opera lui Cay.

— Va trebui să-l angajaţi pe el. Domnul Grady nu spuse nimic, ci doar stătea lângă Tim şi se uita la desenul lui Cay. Eli se apropie de ei

curios. Alex se uită la Cay şi încercă să-şi reţină un zâmbet. După ceea ce spusese Eli, Alex era sigur că totul se sfârşise.

— Haide, fe… zise el, dar se opri. Cay, nu te supăra. Nu putem avea toţi… Dar tăcu imediat când văzu desenul. În numai trei minute, ea surprinsese, pontonul, râul, cerul şi pe Eli cu o plasă de pescuit în poală. Erau linii şi umbre, unele groase, altele subţiri, unele luminoase, altele întunecate. După părerea lui, desenul ar fi trebuit înrămat şi dus la un muzeu. Tim, Eli, Grady şi Alex se întoarseră să se uite la ea.

— Ştiu că e cam stângaci, dar n-am mai desenat de mult, spuse ea. Promit că o să mă descurc mai bine la drum. Alex fu primul care îşi reveni şi, fără un cuvânt, porni spre pensiune.

— Cred că fratele meu e supărat pe mine, spuse ea, şi o rupse la fugă după el.

— Ai primit slujba, îi strigă Grady, continuând să privească desenul.

— În viaţa mea n-am văzut aşa ceva, spuse Eli.

— A ratat pasărea aia urâtă de pe stâlp, spuse Tim şi ceilalţi doi îi aruncară o privire furioasă.

— Pelicanul nu era acolo acum un minut, spuse Eli.

— Tim, cred că eşti un pic cam invidios, spuse domnul Grady luând desenul şi examinându-l. Cred că o să i-l trimit mamei. Mereu vrea să ştie despre călătoriile mele în necunoscut. Acum pot să-i arăt. Cay îl ajunse din urmă pe Alex în faţa pensiunii şi se bucură că nici Thankfull, nici surorile ei nu erau în preajmă.

— Te-ai distrat? o întrebă el încet. Te-ai simţit bine râzând de mine?

— Tu te-ai lăudat, nu eu, spuse Cay uimită de atitudinea lui. Nu s-ar fi gândit niciodată că nu ştia să piardă.

— Eşti furios pentru că pictez mai frumos ca tine?

O privi într-un fel de parcă i s-ar fi părut o idee absurdă.

— Atunci, de ce eşti aşa furios? întrebă ea, dar imediat îşi dădu seama. Eşti furios pentru că nu vrei să merg cu voi.

— N-am spus asta destul de clar?

— Erai atât de sigur că vei câştiga, încât ai pus prinsoare cu mine, dar nu aveai de gând s-o onorezi, nu-i aşa? Eşti un om vanitos, care nu poate recunoaşte că a greşit.

— Ia mâinile din şold! Niciun bărbat nu stă aşa. Cay era atât de furioasă, că abia putea vorbi.

— Obligă-mă. Alex o apucă de braţ şi o trase pe după clădire, pe o potecă ce trecea printre palmieri şi tufe. În câteva minute, ajunseră într-un luminiş şi, atunci se întoarse spre ea.

— Nu-ţi dai seama cât de periculoasă e călătoria asta. În Florida există făpturi pe care oamenii nu le-au văzut niciodată. Ai putea muri în multe feluri. Ai putea…

Cay se îndepărtă puţin de el, făcând ochii mari.

— Nu te temi pentru mine. E vorba de altceva. Am călătorit cu un criminal evadat, cu oameni pe urmele mele, vânându-mă oriunde mergeam, dar nu te temeai pentru siguranţa mea atunci. Am făcut focul amândoi, am intrat cu forţa într-un magazin şi, totuşi, ai dansat cu mine. Există un alt motiv pentru care nu vrei să merg cu tine, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu, spuse el repede, dar îşi feri privirea. Ea se apropie de el şi lăsă capul în jos ca să-l poată privi în ochi. Uneori, din cauza bărbii, îi era greu să-i vadă expresia feţei.

— Aş vrea să cred că, în aceste ultime săptămâni, spuse ea încet, am devenit apropiaţi. Am trecut prin multe împreună, asta nu înseamnă că suntem prieteni?

Alex dădu să-i răspundă, dar se aflau într-un loc liniştit, înconjuraţi de verdeaţă, de ciripit de păsări şi de miresme de flori. Nu se putu abţine şi o strânse în braţe, sărutând-o. La început, fu un sărut uşor, dar Cay se dădu în spate şi îl privi uluită. Clipi de câteva ori, după care îi înlănţui gâtul cu braţele şi îl sărută şi ea.

El ştia că, în ciuda spuselor ei, nu avea prea multă experienţă, aşa că fu blând cu ea, dar îi lipi trupul de al său şi o sărută şi mai adânc. Ea desfăcu buzele, invitându-i limba înăuntru. El avu nevoie de toată puterea voinţei ca s-o dea la o parte.

— A fost complet greşit! spuse el, în timp ce inima îi bătea cu putere şi răsuflarea i se înteţise. Şi inima ei bătea cu putere.

— Ceilalţi bărbaţi pe care i-am sărutat nu erau ca tine.

— O să mă treci pe lista pretendenţilor tăi? o întrebă el cu mai multă furie în glas decât vrusese, însă nu-i plăcea gândul că ea ar fi putut săruta alţi bărbaţi.

— O să te trec în capul tuturor listelor mele. Spusese acest lucru cu atâta entuziasm, încât el începu să râdă. Întotdeauna părea capabilă să-i alunge indispoziţia.

— Acum înţelegi de ce nu pot să te iau cu mine? întrebă el.

— Vrei să spui că mă dorești mai mult decât orice și îți fac sângele să clocotească?

— Mai mult sau mai puțin, zise el. Măcar acum vezi că noi doi nu putem călători împreună și, sigur, nu putem să stăm în același cort.

— Chiar ai o problemă, zise ea și îi întoarse spatele o clipă, după care îl privi din nou. Ești îndrăgostit de mine?

— O să fiu sincer cu tine, fetițo, nu cred că voi mai putea iubi vreodată. Poate că un om are o singură iubire adevărată în viață și eu m-am însurat cu a mea.

Cay încercă să nu-și arate dezamăgirea. Nici ea nu era îndrăgostită de el, dar unei fete îi plăcea să creadă că, cel puțin, o jumătate de duzină de bărbați oftau după ea.

— Deci, doar natura ne împiedică să călătorim împreună.

— Așa e.

— Faptul că port haine bărbătești nu-ți potolește sentimentele?

— Dimpotrivă, e și mai rău, Dacă toate femeile ar începe să poarte pantaloni bărbătești care să le arate forma picioarelor, nu știu cum am suporta noi, bărbații.

— Pentru că n-ai văzut atâtea picioare de femei ca mine, spuse ea. Sunt mai multe urâte decât frumoase.

— Chiar așa?

— Râzi de mine deja?

— Mă tem că da, fetițo. Se pare că a devenit un obicei. Ea își puse mâinile pe pieptul lui.

— Ce-ai zice dacă aș promite să nu fac nimic ca să… ca să-ți stârnesc sângele?

Făcu încă un pas spre el.

— Dacă aș jura că o să fiu cuminte pe tot parcursul călătoriei?

Alex îi puse mâinile pe umeri și o împinse ușor.

— Un sărut și te transformi în Eva. Treci acolo și nu mă atinge.

Cay se îndepărtă de el, dar nu putu să-și ascundă zâmbetul. Alex o făcea să se simtă femeie. Era minunat să se simtă dorită.

— Te rog, lasă-mă să merg cu tine, Alex. Îmi pare rău pentru dorințele tale masculine, dar promit să fac totul ca să nu le mai ai. O să mă port urât cu tine tot timpul, o să te lovesc dacă te apropii prea mult de mine. Nu vreau să-ți amintesc, dar ți-am salvat viața. Când ai avut nevoie de ajutor, ți l-am dat. În seara aceea, când nici unchiul T.C., nici Hope nu puteau veni, eu am venit. Eram îngrozită, dar tot am vemt. Și,

în afară de momentul când am vrut să-ţi tai gâtul, cred că, în general, am fost drăguţă cu tine.

— Cu alte cuvinte, îţi sunt dator, zise Alex.

— Cam aşa.

— Spune-mi, chiar vrei să mergi sau ţi-e chiar atât de teamă de fratele tău?

— Tally? Nu mi-e teamă de el, dar va râde de mine şi mă va face să mă simt groaznic. Nu înţelegi ce înseamnă asta pentru mine? Dacă ar fi să mă întorc acasă acum, tata nu m-ar mai lăsa să ies niciodată. S-ar teme atât de tare că aş putea păţi ceva îngrozitor, încât m-ar încuia în odaie şi ar arunca cheia în fântână. Camerista ar trebui să-mi trimită mâncare cu frânghia pe fereastră.

— Ca să nu mai vorbim de oala de noapte.

— Doamnele nu vorbesc despre asemenea lucruri şi poţi să râzi cât vrei, dar dacă trebuie să-l aştept aici pe Tally să mă ia şi pe Adam şi Nate să elucideze misterul crimei, tata mă va vedea ca pe o persoană care trebuie păzită în permanenţă, spuse ea oftând frustrată. Până la urmă, probabil că mă va mărita cu vreun văr scoţian, care poate ucide trei dragoni înainte de micul dejun.

— Să te măriţi cu un scoţian ar fi mai groaznic decât moartea?

— Poţi să râzi de mine cât vrei, dar vorbesc serios. Dacă eu pot să iau în serios pasiunea ta exagerată pentru mine, cred că şi tu poţi să iei în serios problemele mele.

— Exagerată… Bine, spune-mi cum te-ar ajuta plecarea în junglă.

— Poate, dacă realizez ceva, familia mea va trece cu vederea faptul că am traversat câteva state când indivizi înarmaţi mă urmăreau.

— Şi desenatul te va ajuta?

— Dacă e pentru o cauză bună, aş vrea ca tatăl meu să fie mândru de mine. Aş vrea ca viitorul meu soţ să aibă ce le povesti copiilor noştri.

— Aşa cum povesteşti tu despre compania de fructe a mamei tale?

— Exact. Câteva dintre femeile care au lucrat pentru ea locuiesc acum în Editean şi s-au măritat cu bărbaţi pe care tatăl meu îi cunoştea.

Alex se întoarse cu spatele. Chiar îi era dator, se gândi el. Glumă,

glumă, dar dacă nu era ea, el nu ar mai fi fost în viaţă acum. În ciuda celor transmise de fratele ei Adam, lui Alex nu-i plăcuse niciodată ideea de a o lăsa acolo singură. Se gândi la toate lucrurile rele care i se puteau întâmpla. Poate că nu toacă lumea auzise că numele ei fusese reabilitat. Dacă cineva îşi dădea seama că nu e băiat, ci o fată cu părul roşu? Ar fi vrut să ştie de ce se deghiza şi nu i-ar fi luat mult să facă legătura cu veştile care ajunseseră acolo din Charleston. Alex nu voia nici să se gândească la ce ar fi putut păţi Cay dacă s-ar fi confruntat cu cineva care nu auzise ultimele noutăţi. Apoi, mai era şi partea personală. Îi plăcea compania ei. Ea îl făcea să râdă, să se simtă bine. În ziua în care se însurase cu Lilith, stătuse cu un pahar de şampanie şi se uitase la frumoasa lui soţie, care se plimba printre invitaţi şi vorbea cu toată lumea, şi se gândise că era cel mai norocos om din lume. După numărul de invitaţi şi toate urările lor de bine, crezuse că îşi făcuse mulţi prieteni de când venise în America. Zâmbea când ei râdeau şi închinau în cinstea lui, urându-i numai fericire. În ziua aceea, Alex simţise că făcea parte din lumea celor bogaţi şi fericiţi. Nu mai era omul în zdrenţe, care abia debarcase cu trei cai. Fusese cineva, un tânăr în ascensiune.

Dar a doua zi, trupul lui Lilith fusese găsit lângă Alex şi, după aceea, totul se schimbase. Furia celor din oraş grăbise procesul. Şi, cât Alex se aflase în acea închisoare mizerabilă, niciunul din aşa-zişii săi prieteni nu îl vizitase. Numai T.C. venise. Imediat, Alex ceruse un condei, cerneală şi hârtie şi T.C. i le adusese.

Alex le spusese tuturor celor pe care îi considerase prieteni că era nevinovat, că n-ar fi ucis-o niciodată pe Lilith. O iubea prea mult. Îşi pusese tot sufletul în acele scrisori şi T.C. le dusese personal. Nimeni nu i-a răspuns. Alex îl obligase pe T.C. să-i spună adevărul, toate scrisorile se întorseseră nedeschise. Nimeni nu mai vrusese să aibă de-a face cu Alex McDowell după ce fusese arestat. Se părea că nimănui nici nu-i trecea prin cap că Alex ar fi putut fi nevinovat.

După trei săptămâni în care le scrisese disperat tuturor celor pe care îi cunoscuse de când venise în America, i-a scris lui Nate. Poate pentru că fuseseră prieteni din copilărie şi încercaseră din răsputeri să se impresioneze reciproc, dar nu voia să recunoască în faţa acestuia că dăduse greş – căci aşa vedea Alex lucrurile. Venise în America sigur că putea face orice. Tatăl său îi spusese mereu despre oportunităţile din acea ţară. În definitiv, acolo îşi câştigase banii tatăl său. Cu mulţi ani în

urmă.

Mac primise o mie de hectare de pământ prin Compania Ohio, dar tatăl lui Nate, Angus, îl convinsese să vândă terenul unui anume Căpitan Austin, care încerca să-şi extindă pământurile pentru femeia iubită. Până la urmă, se dovedi a fi fost cel mai bun lucru pe care Mac îl făcuse vreodată, fiindcă regele Angliei nu a semnat niciodată hârtiile. Niciunul din terenuri nu li s-a dat oamenilor care aveau certificate de proprietate pentru ele. Căpitanul Austin pierduse tot.

Pentru Alex, noua ţară păruse un tărâm al bunăstării – până în dimineaţa de după nuntă, când i se luase tot, inclusiv, se părea, prietenia tuturor celor pe care îi cunoscuse. Abia după ce acei noi „prieteni" îşi dăduseră arama pe faţă, Alex se hotărâse să-i scrie lui Nate. Îi trebuiseră câteva săptămâni ca să scrie scrisoarea.

T.C. avea voie să stea doar câteva minute de fiecare dată şi, uneori, nu era lăsat să intre deloc. Strecura condeiul şi cerneala în cizmă şi îşi căptuşea haina cu hârtie. Alex scria cât putea de mult, cât mai repede. Îi spusese lui Nate tot ce se întâmplase, cât mai amănunţit, sperând să fie un indiciu undeva. Ştia că mintea lui Nate avea să fie plină de întrebări. Fusese vreo persoană misterioasă care îi pusese întrebări lui Lilith? Alex nu observase. Dar fusese atât de îndrăgostit încât nu o vedea decât pe ea. Dar trebuia să fi fost cineva, pentru că o persoană o ura atât de mult încât s-o ucidă nu pe Alex, ci pe ea.

— Eşti aici? întrebă Cay. Alex avu nevoie de câteva clipe ca să revină la realitate.

Mintea îi fusese atât de cufundată în trecut, încât parcă simţea mirosul celulei în care stătuse atâtea săptămâni. Mai mult ca orice, Alex ar fi vrut să o strângă pe Cay în braţe, să-i simtă trupul tânăr şi sănătos lipit de al său, să-şi ascundă faţa în părul ei.

— Ai privirea „de soţie".

— Ce anume?

— Când te gândeşti la ea, corpul tău pare să se pleoştească. Dacă asta face dragostea din om, nu vreau să am legătură cu aşa ceva.

— Nu dragostea a făcut asta, ci… Se întrerupse, pentru că ştia că ea încerca să-l facă să-şi plângă de milă.

— Adică Abraham al tău nu te face să simţi aşa?

— Ephraim. Dar fiul lui, da, zise ea şi plecă înapoi spre pensiune.

Alex rămase pe loc, dar zâmbea.

— Să fii la vapor la cinci dimineaţă şi să ai cufărul lui T.C., îi

strigă el.

Când ea dădu din cap, fără să se întoarcă să se uite la el, Alex zâmbi şi mai larg. Da, adevărul era că voia ca ea să-i însoţească fiindcă, pur şi simplu, îi plăcea compania ei. Şi pentru că… Ce spusese ea? Că o dorea? Cam aşa ceva. Da, şi asta conta, dar ştia că poate controla acest lucru. Mai târziu, după ce se termina tot şi numele lui era reabilitat, poate… Nu putea să se gândească la viitor. Acum, doar prezentul conta.

CAPITOLUL 17

A doua zi dimineaţă, Alex făcu un efort să-şi ascundă amuzamentul când, la 4: 30, înainte de ivirea zorilor, o văzu pe Cay venind spre ei plină de entuziasm. În spatele ei, veneau gemenele cu cufărul lui T.C. şi, în spatele lor, era Thankfull cu un săculeţ de piele şi un coş mare care el spera să conţină mâncare.

Alex se uită la Eli şi văzu că şi el stătea să izbucnească în râs la vederea paradei, însă Grady era încruntat.

— Yates! spuse el cu o voce ca un ordin, dar Alex nu ştia la care dintre ei se referea. Spune-i fratelui tău că, de-acum încolo, îşi va cără singur lucrurile. Nu avem nevoie de paraziţi în călătorie şi, dacă nu-i plac regulile, va rămâne aici.

Cay nu ştia ce să spună.

— Au vrut să mă ajute, murmură ea. Aşa că eu… Alex dădu drumul frânghiilor pe care le legase şi se duse repede la ea.

— Nu spune nimic, şopti el cu accent. Un băiat n-ar da explicaţii.

— Bine. Să nu dau explicaţii. O să adaug regula asta pe listă, zise ea şi adăugă în şoaptă. Pe lângă sărutat.

— Ia cufărul şi apucă-te de treabă.

— Ce să fac?

— Uită-te în jur. Vezi ce e nevoie să faci şi fă.

Dacă ar fi fost, într-adevăr, un puşti de şaisprezece ani, i-ar fi pus cufărul în braţe. Faptul că Grady fusese şocat să vadă că un băiat lăsa femeile să-i care lucrurile îi arătă lui Alex că era nevoie ca ea să devină mai dură. Apoi se duse la fete, luă cufărul de metal şi i-l dădu lui Cay. Când ea nu se mişcă, el zise:

— Ia-l! Ea îl luă, dar nu era pregătită pentru cele aproape douăzeci şi cinci de kilograme. Se clătină puţin, dar reuşi să-l ţină, chiar dacă se lovi de zidul clădirii.

Când Tim începu să râdă, de parcă nu mai văzuse niciodată ceva atât de amuzant, lui Alex îi veni să-l lovească, în schimb, îi spuse lui

Cay:

— Va trebui să faci ceva muşchi dacă vrei să mergi în călătoria asta.

Ştiu că abia îl auzise din cauza râsului lui Tim, dar înţelese şi dădu din cap. El o văzu punând cufărul pe punte şi Eli îi arătă cum să-l lege bine.

Alex îşi făcu de lucru punând lucrurile în siguranţă la bord, în timp ce Cay îşi luă rămas-bun de la cele trei femei. Se bucură când îl văzu pe Tim mormăind când Cay se sărută pe obraz cu cele trei. La cinci, erau gata de plecare. Alex îi dăduse instrucţiuni lui Thankfull despre cum să aibă grijă de cei doi cai pe care trebuiau să-i lase acolo. La vreo sută de mile în josul râului, era un alt punct comercial, unde aveau să lase vaporaşul şi să ia câţiva cai cu care să continue drumul pe uscat. Deocamdată, aveau să călătorească pe apă în timpul zilei şi să-şi petreacă nopţile pe uscat. Dacă era prea periculos din cauza animalelor sau indienilor, aveau să stea în cabina de pe vapor. Grady îl lăsă pe Tim să dezlege parâma şi toţi patru statură acolo, în timp ce femeile le făceau cu mâna. Cay dădu să facă şi ea la fel, dar Alex o înghionti uşor şi clătină din cap.

— Ce plictisitoare sunt vieţile bărbaţilor! şopti ea. Trebuie să vă abţineţi să faceţi şi cele mai simple lucruri.

— Ba nu, şopti şi el. Nu vrem să ne facem de râs făcându-le cu mâna fetelor.

— Nu…

— Tinere Yates! strigă domnul Grady. Ce e pasărea aia?

— Habar nu am, domnule, zise ea uitându-se după o pasăre cu o anvergură a aripilor care părea suficientă pentru a umbri curtea unei şcoli.

— Ce scrie în cărţile tale?

— Cărţile mele?

— În cufăr, băiete! Nu sunt cărţile cu cercetările lui T.C. în cufăr?

— Nu m-am uitat înăuntru, domnule, dar e destul de greu ca să conţină biblioteca domnului Jefferson, strigă şi ea. Eli râse, dar imediat duse mâna la gură. Domnul Grady rămase încruntat.

— Sunt convins că mamei tale i se pare amuzantă lipsa ta de respect dar mie, nu. Uită-te în săculeţul ăla şi o să vezi nişte plante pe care le-am cules, pentru că nu le-am mai văzut niciodată. Am dreptate când bănuiesc că, din moment ce nu cunoşti păsările, nu cunoşti nici

plantele?

— Nu, domnule. Adică, da, domnule, nu ştiu nimic nici despre trandafirii din grădina mamei. Ah! Scuze, domnule, am vrut să fie o glumă. O să scot cărţile şi o să mă uit la plante şi păsări. Fu rândul lui Alex să-şi reţină râsul. Schimbă o privire cu Eli şi amândoi clătinară din cap. Dacă Grady şi Cay aveau să se certe în săptămânile care urmau, avea să fie o călătorie foarte interesantă. Alex se gândi că, dacă Grady se înfuria aşa mult încât s-o trimită pe Cay înapoi, şi el trebuia să plece cu ea.

Când porniră pe râu, Alex avu impresia că i se ia o mare povară de pe umeri şi, când se uită la Cay, care stătea pe jos şi cu carneţelul de desen în faţă, cu o duzină de plante în poală şi în jurul ei, zâmbi. Se bucură că nu o lăsase acolo.

— Vrei să ţi le ţin eu?

Ea se chinuia să ţină o plantă nemişcată în adierea vântului pentru a vedea cum erau prinse frunzele de tulpină. Ştia că, în cele mai bune desene, se putea vedea puful de pe frunze şi, cel mai important, planta putea fi identificată după denumirea sa latină – sau se putea vedea dacă nu i se dăduse încă un nume. Cay se strâmbă.

— Dacă mă ajuţi, probabil o să spună că nu muncesc, spuse ea arătând din cap spre domnul Grady, care stătea la cârmă şi privea apa liniştită.

Despre St. John's se spunea că este un râu „leneş". Era lat, uneori având chiar şi trei mile lăţime, iar cursul său nu era rapid. Alex se uită la ea.

— Sarcina mea e să procur cina, ceea ce înseamnă păsări şi peşte. Ce-ai zice să te las să desenezi orice împuşc sau prind înainte ca Eli să-l pregătească pentru mâncare?

— Ar fi minunat. Recunoştinţa din privirea ei îl făcu să clatine din cap. Se uita la el de sub borul pălăriei şi se gândi că niciodată nu văzuse o fată mai drăguţă-sau pe care să-şi dorească s-o sărute mai mult. Cum puteau ceilalţi să nu-şi dea seama că e fată?

— Te superi dacă-l ajut pe fratele meu cu plantele şi animalele? îi strigă el lui Grady.

— Fă ce vrei, dar să nu-ţi neglijezi sarcinile, spuse acesta studiind hărţile şi fără să se uite, măcar, la Alex.

— Ţi-am spus c-o să fie în regulă.

— Aşa faci tu de obicei, zise ea revenind asupra desenului.

Cuvintele ei îl făcură să se simtă bine.

Şase ore mai târziu, el începu să-şi dorească să nu se fi oferit pentru treaba aceea. La insistenţele lui Cay, dar spre dezgustul lui Eli, fiecare pasăre pe care o împuşcase el era altfel şi i le dăduse ei să le deseneze.

La început, ea nu ştia cum să le aşeze. Pe prima o rezemă de o cutie şi, aşa cum fusese învăţată, desenă exact ce vedea. Când termină, desenul înfăţişa o pasăre moartă rezemată de o cutie. Nu era frumos.

Domnul Grady se uită la desen şi o întrebă dacă avea de gând să deseneze şi oala de lângă ea. Eli se uită la ea de parcă s-ar fi întrebat cum avea să primească acea critică, dar nemulţumirile constante ale domnului John's o pregătiseră pentru orice ar fi spus domnul Grady.

— Imaginaţie! murmură ea şi desenă repede pasărea ca şi cum ar fi fost vie şi mânca. Faptul că nu ştia ce mănâncă pasărea era un obstacol. Oare trebuia să includă şi o insectă, un peşte sau o sămânţă de plantă?

— Ce mănâncă pasărea asta? îl întrebă ea pe Alex.

— Corla sau becaţa? întrebă el. După ce se uită la el câteva clipe, ea folosi dialectul scoţian pentru a-i spune în detaliu ce credea despre el, pentru că îi ascunsese faptul că ştia să deosebească un animal exotic de altul.

— Un bărbat trebuie să aibă câteva secrete, spuse el aducându-i încă o pasăre ca să o deseneze.

— De ce spun oamenii că eşti un magician cu animalele?

Una era să-i vorbească unui animal care era pe cale de a câştiga o cursă, dar aceea era o pasăre înspăimântată de moarte. Având o copilărie singuratică, fusese nevoit să recurgă la compania animalelor.

Se uită la pasărea pe care o ţinea în braţe şi îi acordă întreaga lui atenţie. Cu mult timp în urmă, descoperise că, dacă separa lumea exterioară de mintea lui, acelaşi lucru se întâmpla şi pentru animalul pe care îl atingea. Îi simţi inima începând să se liniştească şi îi atinse capul uşor. Penele erau calde şi moi şi el făcu un efort de a-i transmite linişte. Mama lui spunea adesea că darul moştenit de el de la familia ei se extindea la ceea ce le făcea pe animale să simtă.

Încet, pasărea începu să se liniştească şi să nu se mai zbată.

Când rămase nemişcată, Alex observă că şi ceilalţi pasageri îl priveau.

— Cum ai reuşit asta? şopti Cay. Alex ridică din umeri şi

continuă să-i mângâie aripile păsării. Ea se uită la cea mai apropiată persoană, care se întâmpla să fie Tim, însă acesta se întoarse cu spatele. Când îi surprinse privirea lui Eli, acesta spuse:

— Cred că n-o să mâncăm pasărea asta acum.

— Nu, cred c-o să se însoare cu ea, spuse Cay oftând, iar Eli şi domnul Grady râseră.

— Vrei s-o desenezi odată, până vine tovarăşul ei şi o trezeşte? spuse Alex.

Cay începu să o deseneze cât putu de repede.

— De unde ştii că nu e mascul?

— Mă insulţi? întrebă el atât de ofensat, încât ea începu să râdă.

— Ar trebui să vorbiţi engleză, spuse Tim.

— Ca să poţi trage cu urechea? zise Cay.

— Ca să ştie căpitanul ce să-ţi spună să nu faci, spuse el, şi râse, evident, crezând că spusese ceva amuzant. Cay spuse un cuvânt de argou scoţian, care îl făcu pe Alex să-i zică să tacă.

— Vreau să fac ce făcea unchiul T.C. şi să prezint păsările în starea lor naturală.

Când mi le dai moarte, le desenez ca fiind lipsite de viaţă, dar dacă aş pune o insectă sau o plantă alături, ar părea mai vii.

— Ce-ar fi să laşi condeiul jos şi să te uiţi în jur?

— Nu pot. Domnul Grady va…

— Când va vedea desenele va avea numai cuvinte de laudă, zise Alex, dar nu era sigur că aşa avea să fie. Din clipa în care porniseră, Grady fusese comandantul navei. Ai fi crezut că sunt membrii unui echipaj de fregată. Grady voia să se înregistreze tot ce vedeau şi Cay dorea să-i facă pe plac. Alex se gândi că era de mirare că Grady nu adusese o jumătate de duzină de artişti.

— Şi-ar fi putut permite, spuse el printre dinţi şi îşi dădu seama că o parte din înverşunarea faţă de bogătaşii pe care îi crezuse prieteni se îndreptase asupra lui Grady.

— Ce ai zis?

— Nimic, fetiţo, doar… Ea îi aruncă o privire tăioasă. Evident, auzise ce spusese şi ştia la cine se referise.

— Scuze, mi-a scăpat. Promit să nu mai fac dacă vii cu mine şi priveşti în jur. E superb. Ea îi aruncă o privire domnului Grady, dar acesta părea absorbit de hârtiile întinse pe o măsuţă şi îi ignora pe toţi. Când încercă să se ridice, descoperi că picioarele îi amorţiseră şi se

sprijini de Alex. Îşi propti mâinile pe pieptul lui, simţindu-i muşchii sub cămaşă.

— Ai pus ceva pe tine de când te-am cunoscut. El o împinse uşor.

— Nu e momentul pentru asta, zise apoi şi se uită repede în jur, ca să vadă dacă observase cineva, însă toţi erau ocupaţi cu alte lucruri.

— Îmi făceam griji pentru sănătatea ta. Ce ai mâncat de te-ai îngrăşat?

— Am încercat să ţin pasul cu apetitul tău. Şi Thankfull mi-a făcut câteva mâncăruri

— Thankfull ţi-a gătit?

— Da. Ce e rău în asta? Şi ţie ţi-a gătit, nu?

— Da, dar eu stăteam acolo şi plăteam pentru serviciile ei. Tu i-ai plătit?

El îi zâmbi.

— Dacă n-aş şti, aş zice că eşti geloasă. Nu, nu i-am dat bani, dar i-am plătit cu nenumărate poveşti despre T.C. Voia să-i spun tot, chiar şi ce mănâncă el dimineaţa.

— Dar tu nu ştiai, fiindcă erai… Se întrerupse înainte de a spune cuvântul „închisoare".

— Vrei să nu mai vorbeşti şi să priveşti în jurul tău? Nu poţi să te uiţi tot timpul la păsări moarte.

— Eu… zise ea, dar se întrerupse, căci privi în jur.

În faţa lor se întindea râul liniştit, a cărui suprafaţă abia se tulbura în calea lor. Alex îi spuse că navigau în amonte, împotriva curentului, îndreptându-se spre sud.

— E la fel ca Nilul, curge spre nord, zise ea, după care îl întrebă cum de ştia atâtea lucruri despre acel loc.

— Când tu te furişai prin tufişuri şi te pupai cu fetele, eu puneam întrebări. Dacă îi cumperi unui om o bere îţi spune poveşti toată noaptea.

— Aşa ai aflat denumirile păsărilor?

— Nu. Mi-am petrecut nopţile citind cărţile din cufărul lui T.C. Thankfull mi le-a împrumutat. Cay se gândi că era interesant că Thankfull refuzase să deschidă cufărul pentru ea, dar îi împrumutase cărţile lui Alex. Gelozia era un sentiment nou pentru ea, dar, dintr-odată, ştiu ce înseamnă. Se uită din nou la apă. Pe maluri erau pomi ale căror crengi ajungeau până deasupra apei. Văzu nişte păsări

albe cu gâturi lungi.

— Vreau să le desenez, spuse ea.

— O să ai ocazia. Un vultur zboară pe deasupra şi, apoi, o pasăre care Alex spuse că se numea egretă.

— Da, ştiu. Vrei s-o desenezi.

Peştii săreau în apă şi ea se aşeză în patru labe ca să vadă mai bine. Alex nu pescuise încă nimic. Ea văzu ceva sub apă şi îi spuse lui Alex:

— Poate pescuieşti ceva pentru diseară, ca să pot… Deodată, Alex o apucă de subsuori şi o trase în spate. În faţa lor, capul unei creaturi cu aspect preistoric ieşi din apă şi închise gura lungă şi urâtă exact în locul unde fusese până atunci mâna lui Cay. Pentru o clipă, ea rămase încremenită în braţele lui Alex. Când el îi dădu drumul, ea căzu în şezut pe punte.

— Era să te înghită, nu? zise Tim din spatele lor, încântat de ceea ce văzuse. Dacă eşti atât de prost încât să scoţi mâna peste bord, cred că ar trebui să ţi-o muşte.

Dacă era mâna cu care desenezi, trebuia să te aruncăm peste bord, fiindcă nu ne-ai mai fi de folos. N-ai putea ridica nici cel mai uşor lucru.

— Eu pot să ridic multe lucruri, spuse Alex privindu-l furios pe tânărul care, deşi era înalt, tot mai avea câţiva centimetri ca să-l ajungă pe Alex, şi cu multe kilograme mai uşor.

— Râdeam şi eu puţin cu el, zise Tim. Mereu e înfricoşător când vezi prima oară un aligator.

— Tu câţi ai văzut, băiete? întrebă Eli.

— Mai mulţi decât el, mormăi Tim uitându-se la cei doi bărbaţi care păreau să se fi aliat contra lui. Cay era încă îngrozită, privind spre locul unde aligatorul ieşise din apă. Alex îi şopti la ureche.

— Vine Grady, aşa că revino-ţi şi, în niciun caz, să nu plângi. Mă auzi?

Ea izbuti să încuviinţeze.

— Te-a ciupit? întrebă domnul Grady cu îngrijorare în glas.

Cay respiră adânc şi dădu să se ridice. Alex reuşi să mascheze faptul că îşi ţinea mâna pe spatele ei şi o ajuta să se ridice.

— Dacă m-a prins? întrebă ea. Nu cred, domnule. Mai bine mă întrebaţi dacă i-am luat gâtul cu cuţitul.

— Cu cuţitul din mâna ta? Cay se uită şi văzu că nu dăduse

drumul condeiului; spaima o făcuse să-l ţină şi mai strâns. Nu era chiar o armă contra unui aligator.

— Cerneala în nas îi îneacă, spuse ea. Domnul Grady nu râse, ci se uită încruntat la Alex.

— Mai bine ai avea mai multă grijă de fratele tău, ca să nu mai fie situaţii din astea.

— Sunt perfect de acord, zise Alex.

CAPITOLUL 18

După episodul cu aligatorul, Cay deveni mai potolită. Adam spusese odată că ea fusese protejată toată viaţa şi habar nu avea cum era lumea cu adevărat. Atunci, ei nu i se păruse prea frumos din partea lui să spună asta, dar acum începea să înţeleagă. Nu toată lumea era ca acasă la ea, cu fraţi şi un tată care să aibă grijă de ea şi o mamă care îi era mereu alături ca s-o ajute să rezolve orice problemă.

Într-un fel, acel semiatac o făcuse să aibă impresia că i se dăduse o a doua şansă în viaţă. Dacă Alex n-ar fi fost acolo, dacă n-ar fi reacţionat aşa repede, ea ar fi fost muşcată de aligator şi trasă în apă. N-ar fi reuşit să supravieţuiască.

Tot restul zilei, fu mai atentă la tot ce era în jurul ei, de la tovarăşii ei de călătorie la păsările de deasupra capului. Pe măsură ce înaintau spre sud, începu să audă zgomote pe care nu le mai remarcase înainte. Semănau cu cel făcut de o piatră imensă rostogolită pe stâncă. Era ciudat şi fascinant, în acelaşi timp.

Ridică privirea în timp ce desena una dintre plantele pe care i le dăduse domnul Grady. Eli jumulea păsări pentru cina din seara aceea, pe care toţi o aşteptau cu nerăbdare, căci mâncaseră doar pâine cu brânză toată ziua.

— Ce e sunetul ăsta?

— Cel ca un tunet? Ea încuviinţă.

— Aligatorii. Se pregătesc pentru noapte. Cay reuşi să-şi stăpânească teama care creştea înăuntrul ei.

— Trebuie să fie foarte mulţi, de fac zgomotul ăsta.

— Sute, zise Eli. Mii. Se caţără unii peste alţii. O să vezi. Dar nu-ţi face griji.

Noi o să ne facem tabăra departe de ei.

Cay nu putu decât să dea din cap, căci nu-i venea niciun cuvânt.

Domnul Grady hotărî să se oprească înainte de apus şi traseră şlepul la ţărm. Cay văzu rămăşiţele unui vechi foc de tabără puţin mai

departe de ţărm.

— A mai fost cineva aici, îi spuse ea lui Alex, care alergă în jurul şlepului pentru a-l ancora.

— Au mai fost oameni aici, spuse el, dar mai târziu o să ajungem în locuri unde n-a mai călcat nimeni. Aştepţi momentul acela cu nerăbdare?

Tot ce îşi amintea Cay era capul urât al aligatorului ieşind din apă şi repezindu-se la ea. Dinţii i se puteau vedea foarte bine şi păreau foarte ascuţiţi.

Alex îi văzu teama.

— Haide, nu sta acolo, ia cutiile alea şi du-le pe ţărm. Crezi că poţi să călătoreşti pe gratis doar pentru că ştii să desenezi?

— O să te anunţ… Începu Cay, dar se opri când văzu că domnul Grady se uita la ea.

Luă cutia cea grea pe care i-o dădu Alex şi o duse în locul unde instalaseră tabăra. În următoarea oră, fu prea ocupată ca să mai gândească. Ea şi Alex montară unul dintre cele trei corturi, unul pentru ei, unul pentru Eli şi Tim şi ultimul, pentru domnul Grady. Ea cără cutie după cutie până când începură să o doară picioarele şi braţele îi tremurau.

— O să te obişnuieşti, spuse Alex bătând-o pe umăr atât de tare, încât aproape că o dărâmă.

— Sau o să mor, zise ea, dar când îl văzu pe Tim rânjind, luă cea mai grea cutie pe care Eli o pregătise pentru ei şi o duse în tabără. Când toate cutiile şi corturile fură la locul lor, ea ar fi vrut să se întindă şi să mănânce mult, dar nu, mai era treabă de făcut. Alex îi spuse că trebuiau, să-l ajute pe Eli să pregătească cina.

— Dar are păsările. Le curăţă de ore întregi.

— Vezi pomii ăia de colo? Obosită, cu o mână pe şale, ea privi în direcţia indicată de Alex şi văzu nişte copaci micuţi cu fructe portocalii.

— Portocale! spuse ea uimită. Mâncase doar două în viaţa ei, din moment ce se găseau foarte greu şi erau oferite, de obicei, cadou de Crăciun.

— Sunt adevărate?

— Foarte. Dacă nu erai atât de ocupată să te pupi cu fetele în spatele pensiunii, ţi-aş fi arătat portocalii de-acolo.

— Dacă nu-ţi petreceai atâta timp umblând prin cărţile lui Thankfull şi flirtând cu ea, aş fi mers cu tine. Alex râse.

— Vii sau nu?

— Unde?

— Să culegem portocale. Eli vrea să gătească păsările alea în sucul lor.

— Sună minunat. Cred că o să le mănânc pe toate. Când erau destui copaci între ei şi cei din tabără, Alex îi întinse mâna.

— Haide, mototolule, să mergem la cules de portocale.

— Miros minunat, spuse ea dând drumul mâinii lui şi învârtindu-se.

— Mai bine ca uleiul de iasomie? întrebă el rupând fructele şi punându-le în sacul pe care îl aduseseră cu ei.

— Nu cred că ceva miroase atât de bine, zise ea ducând portocala la nas şi inhalând aroma.

— Ce ţi-a plăcut atât de mult, iasomia sau părul meu?

— Faptul că erai curat era o încântare pentru nas.

— Spune-i asta lui Tim. Probabil că te-ar arunca peste bord.

— De ce mă urăşte băieţelul ăla atât de mult?

— Din cauza asta.

— Care?

— Pentru ce ai zis. Îl consideri un băieţel şi îl tratezi ca atare.

Rezemându-se de trunchiul copacului, Cay se uită la fructele superbe.

— Nu-l tratez nicicum. Abia dacă mă uit la el.

— Exact. El crede că e mai mare ca tine şi, prin urmare, că are mai multă experienţă şi că ar trebui să-l priveşti ca fiind mai înţelept.

— Nu e mai înţelept nici decât păpuşile mele de acasă.

— Nu, spuse el când ea se întinse după o portocală. Nu alea. Eli a zis că cele care cresc în partea sudică a pomului sunt mai dulci. Ştiai că portocalele nu sunt de origine din Florida, ci au fost aduse aici de un explorator spaniol?

— Stai să ghicesc: Ponce de Leon.

— Exact. Acum, că ţi-ai învăţat lecţia de istorie pe ziua de azi, ce ai zice să ne aşezăm şi să nu facem nimic o vreme? Nu ştiu ce părere ai tu, dar a fost o zi lungă. Cay nu putu să nu zâmbească, fiindcă ştia că face acest lucru pentru ea. Nu văzu că el ar fi fost obosit, dar ea cărase în ziua aceea mai mult decât toată viaţa. Alex alese un loc cu iarbă moale la umbra unui copac de unde vedeau o pajişte plină de flori.

— Frumos, zise ea când el îi dădu o portocală pe care o găurise

în partea de sus. Ce să fac cu ea? El îi arătă cum să strângă fructul şi să sugă sucul prin gaură.

— Delicios, spuse ea, şi mă simt extraordinar mâncând singură o portocală întreagă.

Aş vrea să pot duce o căruţă plină cu astea acasă cu mine. Le-aş dărui tuturor copiilor şi chiar şi adulţilor.

— Dar Michael şi Abraham? Şi celălalt? Cay se gândi o clipă.

— Benjamin. Zeama i se prelingea pe bărbie şi portocala ei secătuise.

Alex îi dădu o alta pe care o găurise.

— Cartoforul?

— Aşa e, nu? Ea şi Alex stăteau unul lângă celălalt şi, când ea se întinse după a treia portocală, îi atinse pieptul cu braţul. Nu se gândise la sărutul lor, dar când se uită în ochii lui, îi dispăru orice urmă de oboseală. Acum stătea acolo şi privea peisajul şi, în clipa următoare, era în braţele lui şi îl săruta. Barba de pe faţa lui o enerva, pentru că nu putea să-i atingă toată pielea, dar îi simţi gura pe a ei.

El desfăcu buzele mai mult şi, când vârful limbii lui o atinse pe a ei, Cay aproape că sări pe el, gata să-l trântească la pământ. El fu cel care se retrase.

— Nu, fetiţo, spuse el încet. Nu suport prea mult. Un sărut e ceva plăcut, dar poate duce la lucruri pe care ştiu că nu le vrei. Cay se rezemă de copac şi inima îi bătea cu putere.

— De unde ştii tu ce vreau eu?

El nu spuse nimic, ci doar stătu pe loc încercând să-şi potolească bătăile inimii.

— Alex, miroşi atât de bine. Respiraţia îţi miroase a portocale şi jur că încă mai simt parfumul de iasomie în părul tău. Tu… El scoase un geamăt mai tare decât cel al aligatorilor şi se ridică.

— O să mă înnebuneşti, fetiţo. Mai bine nu aduceam păcatul între noi. Dar recunosc că te pricepi.

— Nu asta spune pastorul în fiecare duminică? Faptul că toţi cădem uşor în păcat dacă ni se oferă ocazia?

— Te-ai adaptat mai bine decât multe altele. Nu te mai uita aşa la mine. Cum aş mai putea să dau ochii cu T.C. dacă te duc înapoi cu inima frântă şi pângărită?

Ea stătea lângă el, cu mâna pe pieptul lui, şi ridică privirea.

— Mi-ai frânge inima, Alex?

— Pentru alte părţi ale corpului mă tem. Acum haide! Trebuie să-i ducem fructele lui Eli. Zâmbind, Cay o luă înaintea lui pe potecă pentru a se întoarce în tabără.

Alex spusese că îi părea rău că adusese păcatul în vieţile lor, dar ea se bucura pentru sărutările lui. Ar fi vrut doar să o lase să ducă la capăt una din ele.

În tabără ceilalţi îi aşteptau şi Tim avea multe de spus despre faptul că le luase atâta timp să culeagă portocalele. Cât despre Eli şi domnul Grady, aceştia nu spuseră nimic, dar Cay îi surprinse privind-o într-un fel ciudat. Se aşeză lângă foc şi îl privi pe Eli cum tăie portocalele în sferturi, punându-le la un loc cu carnea păsărilor. Cay era atât de obosită încât ar fi putut să adoarmă înainte să fie gata mâncarea, dar ştia că Alex ar fi trezit-o. Când începu să moţăie se gândi că Alex avusese întotdeauna grijă de ea. Dar se trezi după cinci minute, când o pişcă un ţânţar. Acesta fu urmat de altul, şi apoi de altul. Se plesni peste mâini şi peste gât, şi începu să sară pe loc ca să scape de ei. Eli gătea liniştit, părând să nu observe insectele.

— Pe mine nu mă deranjează, spuse el.

— Încearcă asta, spuse domnul Grady dându-i o cutie de metal cu o soluţie groasă.

Dă-te pe faţă şi pe gât. O să te ajute. Ea puse puţin în palme, le frecă una de alta şi se dădu pe faţă, pe gât şi pe dosul mâinilor. Mirosul fu de-ajuns ca să o relaxeze.

— Ce este?

— Mama o face, spuse domnul Grady ridicând din umeri. E un fel de ulei cu lavandă şi încă ceva. Dacă funcţionează, o să-ţi dau reţeta.

— Mulţu… începu ea, dar Alex o întrerupse.

— Mamei noastre i-ar plăcea, nu-i aşa, frăţioare?

— Foarte mult, spuse Cay uitându-se la domnul Grady. Era un bărbat foarte chipeş şi ea nu putu să nu se gândească la familia lui. Era un Armitage.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă Alex morocănos.

— Sigur, zise ea luându-şi privirea cu greu de la ochii lui Jamie.

— Un păcat pe zi nu e de-ajuns pentru tine? o întrebă Alex la ureche când Grady se îndepărtă. Ce ar spune mama ta?

— Mama e o femeie foarte practică. Ar zice să mă furişez în cortul lui, dacă asta m-ar face să mă mărit cu un Armitage. Cu criminalul n-ar fi de acord să mă sărut.

Regretă imediat ce rosti acele cuvinte. Nu vedea decât ochii lui Alex şi aceia erau plini de durere.

— Bine, atunci, zise el îndepărtându-se de ea, ai binecuvântarea mea.

Cay îl privi îndreptându-se spre pâlcul de copaci fructiferi. Se uită cu poftă la păsările fripte în sos de portocale şi, apoi, din nou spre potecă. Era obosită şi înfometată, dar îi rănise sentimentele lui Alex şi trebuia să-şi repare greşeala.

Eli rezolvă problema dându-i o farfurie de metal cu două păsări fripte pe ea.

— Du-i astea, spuse el încet. Cay se abţinu la timp să nu-l sărute pe obraz în semn de recunoştinţă. Luă farfuria din mâna lui şi se duse după Alex.

— De ce primeşte el primele bucăţi? îl auzi ea pe Tim în spatele ei. N-ar trebui să vină aici să mănânce?

— Stai jos, băiete, spuse Eli, şi vezi-ţi de treaba ta. Cay îl găsi pe Alex foarte uşor.

Era lângă copacul unde stătuseră puţin mai devreme.

— Ţi-am adus ceva de mâncare.

— Cred că ar trebui să împarţi mâncarea cu Armitage. Cay se aşeză pe jos, lângă picioarele lui, rupse un picior de pasăre şi începu să mănânce.

— E delicios. Câtă extravaganţă, să mănânci câte portocale vrei. Crezi că o să ne saturăm de ele până la sfârşitul călătoriei? Când Alex nu răspunse, ea îl întrebă:

— Ce te deranjează la el atât de mult?

— Nimic nu mă deranjează la el, ci la tine.

— Ce am făcut? Alex se aşeză în faţa ei şi începu să mănânce.

— E vorba de bani.

— Că îi are.

— Nu, că tu eşti dispusă să te măriţi pentru bani.

— Tu ai făcut-o, zise ea şi se pregăti pentru furia lui, dar aceasta nu veni.

— Nu am făcut-o. Lilith nu era bogată, aşa cum credeau toţi.

— Povesteşte-mi, te rog.

— Lilith era însoţitoarea plătită a unei bogătaşe bătrâne şi plină de ură pe nume Annia Underwood, care îndepărtase până şi cea mai lacomă rudă, aşa că nu mai avea pe nimeni. Însă, nu voia să ştie tot

oraşul şi a angajat-o pe Lilith să lucreze pentru ea, spunându-le tuturor că era nepoata ei.

— Se purta frumos cu soţia ta?

— Deloc, dar Lilith a suportat până când m-a cunoscut pe mine. I-am spus câteva lucruri bătrânei şi am pus-o puţin la punct. Era furioasă că Lilith avea s-o lase şi să stea cu mine după nuntă, pe care, apropo, eu am plătit-o.

— Cât de furioasă? Cât să facă o crimă?

— Dacă ar fi omorât pe cineva, acela aş fi fost eu, nu Lilith. Cay se uită la el în întuneric.

— Nu sunt avocat, dar dacă Lilith nu era bogată, aşa cum credeau toţi, nu însemna că tu nu aveai de ce s-o omori? Dacă i-ai fi spus avocatului…

— Crezi că nu i-am spus? aproape că strigă el. Crezi că nu i-am spus avocatului meu toate astea? S-a dus la bătrâna Underwood şi ea a repetat aceeaşi minciună.

A zis că Lilith era nepoata ei şi unica moştenitoare şi că de-asta mă însurasem cu ea. A spus că am omorât-o pe biata fată ca să-i iau moştenirea. A zis chiar că a prevenit-o pe Lilith în privinţa mea-dar măcar asta era adevărat.

Respiră adânc ca să se calmeze.

— Adevărul era că-i purta pică lui Lilith pentru fiecare bucăţică de pâine pe care i-o dădea. Hainele scumpe pe care le purta Lilith erau de ochii lumii, nu pentru că femeia ar fi fost generoasă. Cay se gândi la tot ce îi spusese el.

— De aceea ai fugit când am pomenit de averea lui Jamie Armitage?

Era întuneric, dar ea îl simţi relaxându-se.

— Da, fetiţo, asta e.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că eu vorbesc aşa despre Jamie ca să te fac gelos?

El se opri înainte să muşte dintr-o aripă.

— Nu, nu mi-a trecut prin cap.

— Uneori, zise ea ştergându-se la gură, ar trebui să ne uităm la ce-şi cine-e lângă noi în momentul ăsta, în loc să ne tot gândim la trecut. Apoi se uită la farfuria plină de oase.

— Mă simt mult mai bine şi mă duc la culcare. Vrei să aduci tu farfuriile când vii?

Abia făcu câţiva paşi, când el îi puse mâna pe umăr şi o întoarse cu faţa.

— Întotdeauna mă faci să mă simt mai bine, zise apoi ascunzându-şi faţa în gâtul ei. Iei lucrurile cele mai rele din viaţa mea şi le transformi în ceva suportabil.

— Alex, şopti ea, fă dragoste cu mine.

— Nu pot să fac asta.

— Azi am fost la un pas de moarte. Când te-am cunoscut, mai aveai o zi şi erai spânzurat. Lilith a ta n-a apucat să aibă o noapte a nunţii. El îi acoperi buzele cu degetele.

— Nu mai sunt întreg. Ceea ce mi s-a-ntâmplat m-a pustiit pe dinăuntru. Nu pot fi bărbatul pe care-l vrei.

— Nici eu nu voi fi femeia pe care ai pierdut-o, aşa că suntem chit. Făcu un pas spre tabără, dar el o prinse din urmă. O îmbrăţişă şi ea se ridică pe vârfuri ca să-l sărute. Pentru o clipă, el o privi în ochi ca să vadă dacă, într-adevăr, era sigură. În clipa următoare, gura lui puse stăpânire pe a ei într-un fel cum ea nu mai simţise niciodată. Se sărutase cast cu fiecare dintre peţitorii ei şi de două ori cu Alex, dar niciodată nu se simţise ca acum. Mâinile lui îi alunecară pe spate, pe tot corpul, atingându-i braţele, ceafa, părul.

— Ştii cât m-ai înnebunit din ziua când te-am cunoscut? murmură el sărutându-i gâtul. Ea dădu capul pe spate.

— Mă urai.

— Păreai un înger în rochia aia. Nu eram sigur că nu murisem şi tu erai acolo ca să mă conduci în Rai.

— Alex, e atât de bine. El îi acoperi gâtul cu muşcături uşoare şi, când simţi că ei i se înmuiară genunchii, o luă în braţe şi o aşeză cu grijă pe iarbă, după care începu să-i descheie cămaşa. Dedesubt, avea pânza care îi strângea pieptul, dar în scurt timp, el îi scoase şi cămaşa şi pânza. Când buzele lui îi atinseră sânul, ea icni.

— Habar n-aveam… murmură apoi. Mâinile şi gura lui păreau să fie peste tot. Când fu complet goală, Cay încercă să-l tragă spre ea, dar el se opuse.

— Vreau să te privesc, să văd carnea după care tânjesc de atâta vreme. Era micuţă, iar trupul îi era ferm. El îşi plimbă mâinile peste coapsele şi abdomenul ei şi, apoi, din nou pe gât.

— Niciodată n-am văzut o femeie atât de frumoasă, zise el.

— Nu arăt ca un băiat? întrebă ea cu mâinile împreunate pe

ceafa lui, dar Alex râse uşor drept răspuns. Şovăitoare, ea îşi plimbă mâna pe pieptul lui.

— Pot să te ating?

— Da, zise el cu o voce răguşită. Atinge-mă cât vrei, unde vrei.

Zâmbind, ea începu să-i descheie cămaşa şi îşi strecură mâna înăuntru. Era mai musculos decât crezuse şi se gândi că îşi schimbase părerea pe care şi-o făcuse în prima seară, îl crezuse un bătrân slăbănog şi, de atunci, fuseseră prea ocupaţi ca să observe că se împlinise destul. Îi dădu cămaşa jos şi îşi plimbă mâinile pe părul de pe pieptul lui, coborând apoi spre mijloc.

— Ah, fetiţo, şopti el, eşti superbă! Ea zâmbi doar şi îi descheie nasturii din părţi ai pantalonilor. Când el fu complet gol, lângă ea, îl ţintui cu privirea şi îi mângâie barba.

— Ai cicatrici pe faţă?

— Numai inima mea e plină de cicatrici, zise el sărutând-o din nou.

Îi muşcă uşor urechile şi coborî din nou pe gât. Îi simţi buzele atât de moi şi de fierbinţi pe piele, încât se arcui spre el.

— Te rog, zise ea. Te rog, fă dragoste cu mine. Mâna lui coborî şi mai mult şi ea scoase Un geamăt când o atinse între picioare. Încet, el se aşeză deasupra ei şi îi desfăcu coapsele. Când intră în ea, Cay avu o reţinere şi el dădu să se retragă, dar ea îl trase înapoi.

— Mi-e teamă că o să te doară.

— Cum rămâne cu pasiunea? zise ea.

— Vrei pasiune?

— Oh, da.

— Atunci, n-o să mă mai abţin. Într-o clipă, Alex trecu de la bărbatul blând şi atent la unul care era aproape copleşit de dorinţă pentru femeia de sub el. Sărutările lui deveniră apăsate, luând de la ea ceea ce îi trebuia şi ea îi răspunse pe măsură.

Când limba lui o căută pe a ei, ea i se oferi de parcă ceva ar fi fost închis în ea toată viaţa, iar mâinile şi buzele lui Alex îi aduceau eliberarea. Undeva, în mintea ei, era gândul „Deci, asta a vrut să spună prin pasiune”. Şi ştiu că niciunul dintre bărbaţii pe care îi cunoscuse nu ar fi putut să o facă să simtă ceea ce îi trimitea Alex prin vine. Parcă sângele îi clocotea cu adevărat.

Când o penetra, îi opri ţipătul de durere cu buzele sale, iar curând, în locul durerii, apăru un sentiment plăcut. Plăcut se

transformă în ceva diferit, când trupul ei începu să simtă ca şi cum ar fi avut nevoie de ceva. Nu ştia ce, dar avea senzaţia că va muri dacă nu-l avea.

— Alex, şopti ea. Alex, Alex, Alex. El avea faţa lipită de gâtul ei. Mişcările lui se înteţiră din ce în ce, până când ea aproape că ţipă de dorinţă. Când el se eliberă.

Cay îşi încleştă picioarele în jurul lui şi îşi simţi trupul pulsând, de parcă nişte valuri puternice puseseră stăpânire pe ea. În clipa în care el se dădu la o parte, ea nu suportă gândul de a-i da drumul. Ea îşi puse capul pe umărul lui şi rămaseră locului, înlănţuiţi şi asudaţi. Simţeau parfumul portocalelor şi auzeau sunetele animalelor. Mult prea curând, Alex spuse:

— Trebuie să ne întoarcem.

— Imediat. Acum, vreau doar să stau aici.

— Vrei o lună de miere, spuse el. Asta merită o femeie. Ridicându-se într-un cot, ea îl privi furioasă.

— Alex McDowell, dacă-mi spui că regreţi, o să…

— Ce-o să faci?

— O să te fac să-ţi pară rău. Zâmbind, el se aplecă să o sărute şi îi puse capul înapoi pe umărul lui.

— Nu, fetiţo, nu regret absolut nimic. Asta era ceea ce îmi trebuia. A fost…

— Cel mai frumos moment din viaţa ta? El ştia că îl tachina, dar nu putea să-i răspundă la fel.

— Da, spuse el sincer. Ai fost cea mai bună. Acum, vreau să-mi promiţi ceva.

— Ce anume? întrebă ea visătoare, gândindu-se că avea să-i ceară să-i promită dragoste veşnică.

— Că n-o să mă înnebuneşti întrebându-mă de celelalte femei din viaţa mea.

Acum, haide, îmbracă-te şi să ne întoarcem, până nu-l trimit pe Tim după noi.

N-aş vrea să te vadă aşa. Cay îi ignoră cuvintele şi începu să se îmbrace.

— Alte femei? Cu câte femei ai mai făcut asta? Alex scoase un geamăt.

— Nu cu atâtea cu câte insinuezi prin tonul tău.

— Ce înseamnă asta?

— Fetiţo, să nu uiţi că, în faţa celorlalţi, sunt fratele tău, aşa că, mâine, te rog să nu faci greşeala să mă întrebi de celelalte femei. Şi să nu mă săruţi!

— Crezi că eu o să tânjesc după tine? Eu zic c-o să fie invers.

— Nu-ţi cer decât să faci un efort.

— O să vedem cine are nevoie de o lecţie de comportament, zise ea punându-şi cămaşa peste pânza de pe piept.

— Ce păcat, zise Alex oftând când o privi încheindu-şi cămaşa. Să acoperi aşa frumuseţe e un mare păcat. Cay făcu tot posibilul să-şi reţină furia, dar nu reuşi.

Uitându-se la el, se gândi la ceea ce tocmai făcuseră şi, în clipa următoare, fu în braţele lui şi se sărutau.

— Nu va fi uşor pentru niciunul dintre noi să ne prefacem, dar trebuie. Acum, mai dă-mi două sărutări şi apoi plecăm.

— Trei. După alte şase sărutări, Alex o luă de mână şi porniră înapoi spre tabără.

— Şi nimic nu se poate întâmpla în cort, şopti el. Nu putem risca să fim auziţi.

— Promit să nu te ating, zise Cay. Dar nu pot spune la fel despre tine, fiindcă ai nişte mâini ucigător de umblăreţe.

— Serios?

— Da, spuse ea serioasă. Alex se aplecă, de parcă ar fi vrut să o sărute din nou, dar auziră o voce şi el se îndreptă. Îi dădu drumul mâinii şi intrară în tabără.

CAPITOLUL 19

Trecuseră trei zile de când făcuseră dragoste prima oară şi Cay stătea pe marginea unui iaz, cu picioarele goale atârnând. Avea doar cămaşa, care era descheiată în faţă. Alex era la câţiva paşi doar, ţinând două burdufuri de piele pentru a le umple cu apă proaspătă ce curgea dintr-o stâncă. Avea pe el doar izmenele, astfel că ea îi privi spatele şi ar fi vrut să-l atingă, să-l sărute, să facă toate lucrurile pe care le făcuseră în ultimele zile. În dimineaţa de după prima noapte petrecută împreună, el adusese în discuţie subiectul concepţiei.

— Atunci, va trebui să te însori cu mine, spuse ea. Singura lui reacţie fu un licăr al ochilor.

— Dar dacă nu mi se va reabilita numele? Nu poţi trăi cu un criminal toată viaţa.

S-ar putea să fiu nevoit să mă întorc în Scoţia. Cay hotărî să

arate cât mai puţină emoţie, aşa că nu comentă asupra faptului că tocmai căzuseră de acord să se căsătorească.

— Ai suporta să trăieşti cu clanul McTern al tatălui meu? El zâmbi.

— Te-ai îndrăgostit de mine, fetiţo? Ea nu vru să spună ce simţea pentru el, dar, în realitate, nu era sigură de sentimentele ei. Toată viaţa ştiuse ce vrea şi ce fel de bărbat i-ar fi împlinit visurile, iar Alex era foarte departe de imaginea acelui bărbat. Pe de altă parte, îi plăcea foarte mult compania lui.

Dar mai era Lilith. Alex părea să o considere perfectă. Nu avusese defecte, nici măcar cele de personalitate pe care le au oamenii normali. Faptul că nu ştia prea multe despre ea nu părea să-l deranjeze. Cay ştia că, dacă ea şi Alex reuşeau să treacă peste toate acele lucruri, chiar dacă se căsătoreau şi aveau o duzină de copii, ea nu avea să se ridice la înălţimea amintirilor legate de prima lui soţie.

Superba şi perfecta Lilith avea să fie mereu între ei. Femeia pe care el o pierduse.

Iubirea vieţii lui. Femeia de care se îndrăgostise la prima vedere. Cay scrise în noroi numele Lilith cu un băţ, după care îl şterse făcând găuri adânci.

— Sunt pline, spuse Alex, cu câte un burduf de apă în fiecare mână.

Ea ridică privirea şi izbucni în râs. Trupul lui frumos era aproape gol, dar faţa încă îi era acoperită de o barbă deasă, neîngrijită.

— Ce te amuză aşa tare? o întrebă el lăsând burdufurile jos şi începând să se îmbrace. În jurul lor, aligatorii scoteau sunetele lor groase şi păsările se cuibăreau în copaci pentru seară. Până la lăsarea nopţii, toţi copacii aveau să fie atât de plini de păsări, că abia se mai vedeau frunzele. În tabără, corturile erau instalate, iar Eli, domnul Grady şi Tim îi aşteptau.

— Barba asta. Nu crezi că ar fi timpul să ţi-o dai jos? Când el se aşeză lângă ea, Cay îşi puse mâna pe ceafa lui şi îi sărută pleoapele.

— Sau ascunzi ceva acolo? Poate nu vrei să văd cât de urât eşti. Asta e?

— Cum aş putea concura cu Grady? Gemând, Cay se îndepărtă de el.

— N-o să începi cu asta din nou, nu?

— Cum aş putea să n-o fac? Toată ziua pe şlep spui „domnule

Grady în sus"".

domnule Grady în jos". Şi cum îl priveşti! Jur că azi era să-l arunc peste bord.

— Serios? spuse ea zâmbind. N-ai de ce să fii gelos. E şeful meu şi trebuie să-i fac pe plac.

— Pe plac?

— Cu desenele mele. Îi place ce fac, nu crezi?

— Cred că-i plac prea multe la tine, mormăi el.

— Dacă mă place crezând că sunt băiat, asta nu spune prea multe despre bărbăţia lui.

— Cât despre asta, nu prea sunt sigur.

— De ce anume? Alex se ridică pentru a continua să se îmbrace.

— Că ei cred că eşti băiat.

— Doar nu crezi că ei ştiu că…

— Nu sunt sigur. Nu pare să-i deranjeze când noi doi dispărem ore întregi în fiecare seară când eu îmi dau toată silinţa să-ţi satisfac dorinţele nemăsurate.

Ea dădu să se apere, în schimb râse şi îşi întinse picioarele goale.

— În privinţa asta, cred că ar trebui să munceşti mai mult. Şi mai des. Da, mult mai des.

— Nu cred că pot, zise Alex uitându-se la picioarele ei. Adevărul e că m-ai epuizat.

Dimineaţa, când ne furişăm în timpul zilei şi, apoi, seara, nu pot mai mult de-atât.

— Nu poţi? întrebă ea lăsându-şi mâna să lunece în sus pe piciorul lui.

Când îşi strecură mâna între picioarele lui, el se lăsă în genunchi şi o sărută.

— Parcă ziceai că nu mai poţi.

— Poate doar de data asta, zise el şi Cay râse.

Trei săptămâni, se gândi Cay uitându-se la Alex de la desenul pe care îl făcea. El era la cârmă. Ea nu vedea altceva în afară de el.

În ultimele trei săptămâni, făcuseră multe lucruri şi multe se schimbaseră. În primul rând, trupul ei devenise mai vânjos. Nici domnul Grady, nici Alex şi nici Eli nu o menajau din punct de vedere fizic. La început, îi fusese greu să care lăzile, dar acum, aproape că alerga cu ele în braţe când poposeau undeva.

Seara, când ea şi Alex stăteau în cortul lor, el îi ridica braţele şi îi admira muşchii.

— Peste puţin chiar o să fii băiat.

— Îţi arăt eu cine e băiat, zise ea urcându-se pe el. Cu zgomotele făcute de aligatorii, de păsările şi broaştele din jur, ei nu se osteneau să ascundă sunetele pe care le scoteau. De câteva ori, Alex îi acoperise buzele cu ale sale pentru a o reduce la tăcere, dar de cele mai multe ori, vorbeau şi râdeau fără să se teamă că puteau fi auziţi. La sfârşitul celei de a doua săptămâni, se opriseră la o plantaţie, iar ea şi Alex se duseseră să exploreze. Casa era pe un deal de unde se vedea râul şi domnul Grady îşi petrecu ceva timp cu proprietarul.

— Crezi că pământul e al tatălui său? întrebă Alex.

— Probabil, zise ea şi îi aruncă o privire piezişă. Când o să audă mama că am fost singură cu un Armitage şi n-am profitat, o să mă jupoaie de vie.

— Da? La pielea asta te referi? Asta pe care o ai acum? Ea îi scoase mâna din cămaşă, dar ochii ei îi spuneau că, mai târziu, ar fi fost încântată ca el să facă orice îi trecea prin minte. Proprietarul plantaţiei curăţase de buruieni o livadă de portocali. Era o grădină mare lângă bucătărie, plină de flori, chiar dacă era iarnă.

— Căldura şi insectele distrug totul vara, le spuse grădinarul.

În jurul lor erau câmpuri întinse de lavandă lucrate de sclavi.

— Tata e de acord cu preşedintele Adams, spuse Cay. N-ar trebui să existe sclavie în noua noastră ţară. Alex privi spre câmpuri.

— Cred că, aici, e vorba mai degrabă de economie decât de umanitate.

După un mic-dejun copios, a doua zi dimineaţă, plecară devreme şi Cay se bucură să se afle din nou pe şlep. Ajunsese să-i placă micul lor grup-cu excepţia lui Tim. Băiatul îşi dădea toată silinţa să o facă pe Cay să se simtă groaznic. De fiecare dată când domnul Grady îi lăuda un desen, ea ştia că avea să fie ţinta geloziei lui Tim. În prima săptămână, trebuise să-şi verifice locul de culcare în fiecare seară, ca să fie sigură că băiatul nu-i pusese ceva neplăcut. Găsise trei plante care ar fi putut să-i provoace mâncărimi, doi şerpi (neveninoşi) şi şase feluri de gândaci dezgustători. Cay vrusese ca Alex să facă ceva să-l înveţe minte, dar el ridicase din umeri.

— Aşa fac băieţii între ei.

— Cred că ar fi timpul ca voi, bărbaţii, să încetaţi cu asta. Chiar

acum. Dacă un bărbat ar face un efort să împiedice băieţii să se mai tortureze reciproc, poate vor începe s-o facă mai mulţi. Alex o privi ca pe o nebună.

— Şi fetele sunt mai bune? Când se înfurie, ele nu se lovesc, ci nu-şi mai vorbesc.

— Da, bine… E mai bine decât să pui gândaci în patul cuiva.

— Da? Cay nu voia să se certe cu el. Voia doar ca oribilul Tim să nu-i mai facă răutăţi. Se hotărî să-i vorbească domnului Grady despre asta, dar acesta refuză să asculte.

— Nu mă amestec în disputele dintre băieţi, spusese el îndepărtându-se.

Frustrată, Cay hotărî să se descurce singură. Avea să-l trateze pe Tim ca pe unul dintre fraţii ei, şi anume Tally. Prima oară când văzuse un şarpe intrând în cort, îşi dusese pumnul la gură ca să nu ţipe-iar Alex rezolvase situaţia. Pusese piciorul pe şarpe, îl apucase de cap şi îl azvârlise în jos, pe deal. Şi a doua oară se întâmplase la fel. Dar a treia oară, Cay nu îl mai deranja. Făcu exact ca el, îl ţinu cu cizma, îl apucă de cap şi îl duse la râu, unde îl aruncă. Abia când se întoarse în tabără, văzu că cei trei se holbau la ea.

— Ce e? întrebă ea.

— Era un mocasin de apă, spuse domnul Grady. Până şi ea ştia că erau extrem de veninoşi.

— Data viitoare, cheamă-l pe unul dintre noi, spuse domnul Grady.

Dar Cay nu chemă pe nimeni la următorul şarpe şi nici la cel care urmă. În schimb, consultă cărţile din cufărul lui T.C., desenă cei mai veninoşi şerpi şi îi memoră. La sfârşitul celei de a doua săptămâni, împrumută un borcan de la Eli şi îl umplu cu şerpi mici, neveninoşi, iar într-o seară le dădu drumul lângă pătura pe care dormea Tim. El nu era obişnuit ca ea să riposteze, aşa că nu-i văzu decât când începură să i se urce pe picioare. Când îi auzi ţipetele din cort, unde stătea lângă Alex, zâmbi şi el o întrebă ce îi făcuse „bietului Tim”.

— Am jucat propriul lui joc, zise ea şi începu să-l sărute înainte să apuce să mai pună alte întrebări. După aceea fu ca şi cum se declarase un război. Când văzu un cap de aligator în apă, fără trup, ea îl ascunse în tufişuri şi a doua zi dimineaţă, înainte de ivirea zorilor, îl strecură puţin sub cortul pe care Tim îl împărţea cu Eli. Când Alex fu trezit de ţipetele lui Tim se uită la Cay, care stătea liniştită lângă el.

— Ce i-ai mai făcut sărmanului băiat? Ea doar zâmbi. Tim începu să fie mai prudent în festele pe care i le juca. Învăţase că i se plătea tot ce făcea.

Pentru Cay, antipatia faţă de Tim era compensată de afecţiunea tot mai mare pe care o simţea faţă de Eli. Îşi dădu seama că făcuse presupuneri în privinţa lui care erau foarte departe de adevăr. Crezuse că toată viaţa gătise pentru oameni, dar nu, în tinereţe, studiase pentru a fi avocat.

— Când eram avocat, mă confruntam cu prea multă ură, îi spuse el într-o seară.

Toată lumea ţipa şi era plină de ură, aşa că atunci când un client al meu, domnul Grady, a zis că vrea să meargă să exploreze, mi-am închis biroul de avocatură şi am plecat cu el. Nu m-am uitat înapoi. Cay ştia că, dacă Eli lucrase pentru familia Armitage, trebuia să fie un avocat foarte bun.

— N-ai vrut să ai casa ta şi o familie? îl mai întrebă ea, dar văzu cum o lumină se stinse în ochii lui şi nu mai spuse nimic. Mai târziu, Cay îl întrebă pe domnul Grady despre ce era vorba.

— Să nu afle că ţi-am spus eu, dar a avut o soţie şi un copil, însă au murit de vărsat. Nu s-a mai căsătorit. După asta, Cay îl privi pe Eli cu alţi ochi şi, când îl văzu citindu-l pe Cicero, zâmbi. Ştia pe cineva care voia un soţ.

În a treia săptămână, traseră şlepul pe jumătate afară din apă şi porniră pe uscat pentru a vedea nişte ruine despre care auzise domnul Grady. El şi Alex cărau echipamentul de cercetare, iar Cay puse coli de desen şi creioane într-o geantă, în timp ce Tim şi Eli cărau vasele de gătit. Alex îşi făcea mereu datoria de a face rost de hrană, aşa că Tim trebuia să care curcanul pe care Alex îl împuşcase.

Cay nu se putu abţine să nu-i spună lui Tim că, din pene, ar fi putut să-şi facă o pălărie frumoasă, insinuând că ar fi fost o pălărie de damă.

Când ajunseră la vechiul fort pe care domnul Grady voia să-l treacă pe hartă.

Cay se aşeză şi începu să deseneze. Fortăreaţa fusese construită de spanioli şi, chiar dacă, acum, erau numai ruine, un turn încă mai avea ziduri înalte de nouă metri. După ce făcu câteva schiţe, Cay merse cu Alex să vadă ruinele.

— Aş vrea să fac dragoste cu tine aici şi acum, şopti el, dar când

se aplecă să o sărute, o piatră mare căzu de pe unul din ziduri şi ateriza la câţiva centimetri de ea. Alex se uită în sus la timp ca să vadă ceva alb, care ştia că nu putea fi decât cămaşa lui Tim. O rupse la fugă şi, după câteva minute, pădurea răsună de strigătele lui Alex.

— Una e să faci farse cuiva, alta e să încerci să-l omori, îl auziră ei spunându-i băiatului. Întorcându-se la desen, Cay se uită la domnul Grady, însă acesta nu se uita la ea. Era responsabilitatea lui să-l certe pe Tim pentru că făcuse un lucru atât de periculos, dar el lăsa acest lucru în seama lui Alex.

Timp de trei zile după aceea, Tim fu pus să spele vase şi să adune lemne de foc.

Seara, la cină, Eli, care fusese în acele locuri de multe ori, le spunea poveşti din celelalte expediţii ale sale sau auzite de la alţii. Una era despre un trib de indieni care avea femei extrem de frumoase.

— Cum nu s-au mai văzut vreodată, spuse el. Părul, ochii, trupurile lor erau cele mai frumoase din câte existau pe pământ. Şi femeile erau pe cât de frumoase, pe atât de blânde şi bune la suflet.

Apoi le spuse despre primii exploratori care le văzuseră. Oamenii plecaseră la vânătoare, se rătăciseră şi erau la un pas de moarte, când le-au văzut pe ele. Le-au numit Fiicele Soarelui. Femeile le-au dat vânătorilor provizii şi i-au lăsat să se odihnească, dar la apusul soarelui, le-au spus că trebuiau să plece. Soţii lor erau războinici de temut şi i-ar fi ucis dacă îi găseau acolo. Oamenii, însă, nu au vrut să plece şi le-au urmat pe femei spre satul acestora, care se vedea în depărtare.

Dar, oricât au încercat, vânătorii n-au putut ajunge în sat. Când credeau că s-au apropiat, acesta reapărea în depărtare. În cele din urmă, vânătorii s-au întors în tabăra lor şi şi-au spus povestea.

— De-a lungul anilor, spuse Eli, mulţi au încercat să găsească satul Fiicelor Soarelui, dar nimeni nu a reuşit. Când Eli termină de povestit, Cay îi dădu un desen care înfăţişa o femeie incredibil de frumoasă.

— Crezi că aşa arătau femeile? Eli se uită la desen cu ochii mari.

— Cred că da. E cineva cunoscut sau ai desenat-o din imaginaţie?

— E mama mea, zise Cay cu nostalgie în glas.

Îi plăcea unde se afla, dar îi era dor de casă şi de familie.

A doua zi, se opriră devreme şi domnul Grady îi duse într-un

mic sat indian. Cay nu ştia la ce se aşteptase, dar în niciun caz la acea aşezare curată şi ordonată.

Copiii dădură fuga spre ei şi Cay ar fi vrut să aibă nişte dulciuri la ea. Într-un capăt, era o casă mare, unde locuiau şeful satului şi familia acestuia şi unde se ţineau adunările. Alex, domnul Grady şi Eli fură primiţi înăuntru, dar ei şi lui Tim li se spuse să rămână afară. Imediat, Cay îşi dădu seama că indienii ştiau că e fată. Nu aveau idei preconcepute despre felul cum se îmbrăcau albii, aşa că nu se lăsau păcăliţi de hainele ei. Râzând, femeile o traseră într-o căsuţă, dar pe Tim nu îl lăsară să intre. Îi dădură turte de mălai şi lapte proaspăt. O bătrână care vorbea puţin engleză o întrebă cine era soţul ei. Cay spuse „Alex" fără să se gândească măcar. Ele dădură din cap aprobator, dar alta spuse ceva şi făcu un gest care imita barba lui Alex. Prima femeie spuse:

— Ea crede că e un bărbat urât şi că ţi-ar sta mai bine cu celălalt. E mai chipeş.

Cay nu se putu abţine să nu râdă şi dădu din cap aprobator, dar îi spuse femeii că părul lui Alex mirosea foarte frumos şi de aceea îl plăcea. Acest lucru le făcu pe femei să râdă şi când ei plecară din sat, femeile se ţinură după Alex, adulmecându-i părul.

Alex suportă totul bine dispus, dar îi aruncă lui Cay priviri ucigătoare.

Eli şi domnul Grady nu spuseră nimic, dar când ajunseră la bord izbucniră în hohote de râs.

— Ce se întâmplă? întrebă Alex uitându-se la Cay. Râd pentru că femeile te-au luat în casa lor? Şi mie mi s-a părut cam ciudat. Cred că au văzut că nici nu te razi, zise el frecându-şi perii răzleţi din bărbie. Eli şi domnul Grady râseră şi mai tare, dar Alex se încruntă puţin. În seara aceea, când erau singuri în cort, Cay încercă să-l facă pe Alex să fie mai bine dispus, dar nu reuşi.

— Ce te-a deranjat aşa mult? întrebă ea frustrată. Faptul că te tachinau? Orgoliul tău e atât de inflexibil, încât nu poţi să râzi de tine? Femeilor le plăcea cum îţi miroase părul. Ce-i atât de rău în asta?

— Nu m-aş supăra niciodată pentru că femeilor le place ceva la mine, doar că…

Nu termină fraza, pentru că nu voia s-o alarmeze, dar cu fiecare zi era tot mai sigur că Eli şi Grady ştiau că e fată. Ba mai mult, avea senzaţia că Grady ştia şi cine e Cay. Erau lucruri mărunte pe care Cay

nu le observa, dar Alex, da. În aparenţă, Grady o trata pe Cay la fel ca pe idiotul de Tim, dar erau lucruri pe care Alex le remarcase. În timp ce, dacă Tim scăpa lingura în noroi şi o ştergea puţin înainte să mănânce, Grady avea mereu grijă ca farfuriile şi tacâmurile lui Cay să fie curate. De câteva ori, Alex îi văzuse pe Eli şi pe Grady alungind câte o insectă care se căţăra pe ea, în timp ce desena.

Alex mai observase şi alte lucruri. Grady îi vorbea lui Cay într-un fel cum nu o făcea cu ceilalţi. Era o chestiune de ton şi chiar de vocabular. Ceea ce ştia Alex, din experienţa sa cu bogătaşii din Charleston, era faptul că Grady o trata pe Cay ca pe o persoană din clasa lui socială. Alex văzuse că nu se putea pătrunde în acea clasă; trebuia să te naşti în ea. Oricât le plăcea americanilor să se laude că, în ţara lor, nu existau clase sociale, Alex văzuse că nu era aşa.

Se întrebă cât de mult ştia Grady. După părerea lui, nu putea să-i fi fost greu lui Grady să-şi dea seama că era fată. Mergea, vorbea, chiar reacţiona ca o femeie.

Până şi farsele pe care i le făcea lui Tim erau în stil feminin. Dacă ar fi fost băiat, până acum, i-ar fi tras un pumn în faţă.

Alex se temea că Grady nu ghicise adevărul, ci i-l spusese cineva. Părea să nu ştie doar că era fată, ci şi faptul că era din aceeaşi clasă cu el, ceea ce îl făcea pe Alex să se întrebe dacă nu cumva primise vreo scrisoare de la familia ei sau că T.C. îi povestise împrejurările. Şi, dacă lui Grady i se spusese despre Cay, însemna că ştia şi că Alex era un evadat. După vizita în satul indienilor, Alex deveni mai prudent şi fu mai atent la Grady şi Eli. Din cât îşi dădea seama Alex, Eli ştia despre Cay doar că e fată, dar Grady părea să ştie mult mai mult. După părerea lui Alex, mai rău era faptul că Grady juca teatru pentru Cay, dar se gândi că era mai bine ca ea să nu ştie toate acele lucruri. Ar fi râs şi ar fi zis că e gelos, însă Alex vedea lucruri care îl tulburau. Seara, Eli spunea poveşti tot mai lungi pentru ca el şi Cay să aibă mai puţin timp pentru a se furişa. De patru ori, Grady îi spusese lui Alex să se ducă pe ţărm să mai aducă vânat şi plante neobişnuite pe care să le deseneze Cay. Nu putea să protesteze împotriva faptului că ea rămânea singură pe vas cu ei cât el era pe ţărm fără să spună adevărul. Fusese extrem de greu să meargă pe jos prin sălbăticie, să vâneze o căprioară şi să o care pe umeri până la ei.

— Credeam că n-o să reuşeşti, spusese Eli când Alex ajunse în tabără seara târziu.

Alex trânti căprioara şi se uită la Grady, dar acesta îşi feri privirea.

Se întrebă ce voia Grady de la Cay. Părea evident că voia să rupă legătura dintre ei, adică să-i împiedice să mai facă dragoste. Dar de ce? Pentru că îi cunoştea familia şi se simţea răspunzător pentru ea? Sau îl interesa o alianţă cu familia ei?

— Arăţi de parcă ai mâncat ceva acru, şopti Cay când intrară în cort. S-a întâmplat ceva între tine şi domnul Grady?

— De ce întrebi?

— Nu ştiu. Poate pentru că te uiţi încruntat la el de două zile încoace şi, de fiecare dată când îmi vorbeşte, am senzaţia că eşti gata să-l loveşti cu o vâslă. E măgulitor că eşti gelos, dar cred că ceea ce facem noi doi e o dovadă că n-ai dreptul să-l displaci.

— Nu am? întrebă el mai tare. Când vom pleca de-aici, cu cine o să stai? Cu mine sau cu Armitage?

— Taci, că o să te audă. Domnul Grady nu vrea ca oamenii să ştie cine e.

— Crezi că Eli nu ştie? Practic, îi sărută inelul.

— Jamie nu poartă inele.

— Ce? mormăi Alex încruntat.

— Nimic. Era o glumă. Încercam să te înveselesc. Ce s-a-ntâmplat de te-ai înfuriat deodată? Credeam că te simţi bine, zise ea punându-i mâna pe piept şi coborând vocea. Eu m-am simţit minunat. El îi luă mâinile în ale lui şi i le ţinu strâns.

— Şi când totul se va termina, asta va fi tot.

— Ce înseamnă asta?

— Când o să ne întoarcem în oraş, o să-i spui lui Grady cine eşti şi ce veţi face atunci? Vă veţi mărturisi că vă iubiţi reciproc şi vă veţi anunţa căsătoria?

Cay îl privi grav.

— În fiecare seară, după ce facem dragoste, imediat după ce adormi, mă furişez în cortul domnului Grady şi facem sex sălbatic toată noaptea şi, apropo, e mult mai bun ca tine.

— Tu… tu… zise el negăsindu-şi cuvintele.

— Şi Eli e cel mai bun dintre toţi, zise ea fără urmă de zâmbet. Tim nu e bun de nimic, dar l-am învăţat ce am învăţat şi eu de la voi trei. În special de la Eli. Ţi-am spus că…

— Nu mai vorbi, zise el luând-o în braţe şi sărutând-o. Cay ştia

că ceva îl frământa, dar nu voia să-i spună. Era firesc. Fusese acuzat pe nedrept de crimă şi habar nu aveau ce îi aştepta când ieşeau din regiunea aceea sălbatică a Floridei. În cele din urmă adormi, dar era neliniştită, ca şi Alex.

CAPITOLUL 20

Alex se bărbieri.

A doua zi dimineaţă, Cay avea nevoie de singurul lighean pe care îl aveau şi, când văzu că Alex îl folosea, fu prea nerăbdătoare ca să bage de seamă ce făcuse.

— Îmi trebuie, spuse ea. Totul era încărcat la bord şi ea încă nu se spălase pe faţă şi pe mâini. Ca întotdeauna, Eli îi păstrase puţină apă caldă, dar ea nu avusese timp să o folosească, fiindcă Tim îi făcuse o altă farsă, de data aceasta cu ace din porcul spinos pe care Alex îl adusese cu o zi înainte. Tim rânjise toată dimineaţa când Cay îşi scosese acele din haine.

— De când te speli tu? se răsti ea la Alex.

— Poţi să-l iei, zise el, dar de abia îl auzi, căci avea un prosop pe faţă.

Când luă ligheanul, ea văzu apa cu săpun şi firele de păr, dar nici atunci nu realiză ce făcuse. Eli şi domnul Grady se bărbiereau în fiecare dimineaţă, aşa că era obişnuită să vadă apă cu fire de păr în ea. Luă ligheanul, dar după doi paşi se opri şi se întoarse să se uite la el. Alex încă mai ţinea prosopul pe faţă şi o privea timid, de parcă s-ar fi temut să o lase să vadă acea parte din el goală.

— Să văd cum arăţi. El nu se mişcă, ci doar se uită la ea, ţinând în continuare prosopul pe faţă. Cay zâmbi liniştitor.

— Nu-ţi face griji, n-o să fiu şocată, zise ea şi se apropie de el. Chiar dacă ai cicatrici, n-o să mă deranjeze. Te rog, dă prosopul la o parte, adăugă ea încet, pregătindu-se pentru orice. El dădu prosopul la o parte şovăitor şi se uită la ea.

Nimic nu ar fi putut să o pregătească pe Cay pentru ceea ce văzu. Era frumos. Nu doar chipeş, dar la fel de frumos şi de perfect ca un înger. Ochii lui albaştri, atât de familiari ei, erau poziţionaţi deasupra unui nas perfect format. Buzele, pe care le sărutase de atâtea ori, dar nu le văzuse niciodată bine, erau pline şi frumos conturate ca acelea din tablourile clasice. Ba mai mult, Alex era tânăr, avea, probabil, mai puţin de treizeci de ani, şi nu avea nicio cută pe faţă.

În comparaţie cu Alex, domnul Grady era un bătrân şters.

Îl privi tăcută o clipă, neputând să vorbească de uimire, după care îşi aminti de câte ori îl făcuse bătrân şi tot ce mai spusese despre frumuseţea altor bărbaţi şi o cuprinse furia. O minţise nespunându-i tot adevărul. Îşi aminti cum râsese de ea de atâtea ori în legătură cu multe lucruri, dar se părea că nu fusese suficient pentru el. Cât trebuia să-i fi plăcut gândul umilirii ei în clipa în care avea să afle adevărul! mai rău era că râsese de ea chiar şi atunci când făcuseră dragoste.

Fără să se gândească, îi aruncă apa murdară în faţă, trânti ligheanul şi ieşi furioasă. Nu ştia unde avea să se ducă, dar nu voia să-l mai vadă pe Alexander McDowell vreodată. El o prinse din urmă când ajunse la râu şi o apucă de braţ.

Ea se smuci, refuzând să-l privească. Stătea cu braţele încrucişate şi privea spre apă.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă el.

— Ştii foarte bine, zise ea strângând maxilarul atât de tare, încât abia putea vorbi.

— Sunt prea urât ca să poţi să te uiţi la mine? Dădu să-i atingă umărul, dar ea se feri.

— Eşti frumos! spuse ea tot fără să se uite la el şi cuvintele ei sunară a acuzaţie.

O clipă el rămase tăcut, după care întrebă:

— Sunt mai bun decât Adam? Iarăşi râdea de ea, o ridiculiza chiar şi acum, o făcea să vrea să-l lovească sau cel puţin să ţipe la el, dar nu avea să-i dea satisfacţie.

Dacă el putea să glumească, putea şi ea.

— Sigur că nu. Şi nu eşti nici mai frumos ca tata.

— Dar Ethan?

— Nici măcar pe aproape.

— Nate?

— Da.

— Arăt mai bine ca Nate?

— Da. Maxilarul ei era încleştat şi nu suporta că el se distra atât de mult.

— Dar Tally?

— Tally are coarne şi coadă bifurcată.

— Mai bine mă uit.

— La ce? zise ea şi făcu greşeala să se uite la el. I se păru că arăta mai bine decât când îl văzuse prima oară. Se uită din nou spre râu.

— Nu! Nu-mi spune. Vrei să vezi dacă ai coadă. Să ştii că ţi-am văzut dosul şi e absolut obişnuit.

— Serios?

— Nu mai râde de mine!

— Îmi pare rău, dar e cea mai tare conversaţie pe care am avut-o în viaţa mea. Când aveam nouă ani şi un băiat mi-a spus cum se fac copiii, mi-a plăcut conversaţia, dar acum e şi mai tare.

— Ei bine, mie nu-mi place! Mă simt ca… ca Eva în Grădina Raiului.

— Adică te simţi goală?

— Nu! Vreau să spun că acum îmi dau seama de adevăr. Te credeam mai bătrân.

Mă gândeam că eşti cam de vârsta unchiului T.C.

— Sunt fiul prietenului lui.

— Acum îmi dau seama. Dar când indivizii ăia trăgeau în mine şi când eram lângă un criminal, gândurile mele erau cam confuze. Alex veni mai aproape de ea, dar nu o atinse.

— Trebuia să-ţi dai seama că nu sunt bătrân. Un bătrân nu poate…

— Ce nu poate? îmi pare rău că nu am văzut atâtea trupuri goale de bărbaţi ca să pot face comparaţie.

— Dar Eli? Cay nu zâmbi.

— Te urăsc, zise ea întorcându-i spatele.

— Serios?

— Da! Şi nu te mai uita aşa la mine.

— Din moment ce nu te uiţi la mine, de unde ştii că mă uit la tine?

— Simt. Te uiţi la mine aşa cum se uită Ethan la fete.

— Sunt onorat de comparaţie.

— Fratele meu e un om bun. Tu, Alexander Lachlan McDowell, nu eşti.

Fără să-i mai arunce vreo privire, ea se întoarse în tabără.

CAPITOLUL 21

Când avea paisprezece ani, Alex suspinase după o fată care locuia la câteva mile de ei, dar care nici măcar nu se uita la el. Într-o zi, el se ascunsese în tufişuri şi îi sărise în faţă. Când tot nu a vrut să-i vorbească, el a întrebat-o de ce. Ea i-a spus că era prea frumos şi nu i-ar fi fost niciodată fidel unei femei, aşa că nu voia să aibă de-a face cu

el. Furios din cauza acelei acuzaţii nedrepte, Alex se dusese acasă şi îi spusese totul tatălui său. Mac ascultă şi, apoi, îi spuse că femeile aveau modalităţi de a răni bărbaţii care erau mai rele decât o sabie sau un pistol. Pe atunci, lui Alex i se păruse absurd, dar în ultimele trei zile petrecute cu Cay, înţelesese vorbele tatălui său. De câteva zile, Cay nu îi mai vorbise şi nu îl mai atinsese. În ziua când se bărbierise, Alex fusese trimis să vâneze, aşa că nu o mai văzuse până seara. În tot acel timp, îşi imaginase diverse conversaţii cu ea.

Uneori, erau furioase. Se gândi să-i spună cât de nedreaptă fusese cu el.

Ea ar fi fost de acord şi i-ar fi alergat în braţe. Alteori, se gândea să-i ceară scuze pentru că nu-i spusese adevărul. Acolo se bloca. Pentru ce îi părea rău?

Să-i fi spus în grajdul lui Yates că, sub claia aceea de păr, nu era urât, de fapt? Sau când dansaseră în magazin? Sau în seara când făcuseră dragoste pentru prima oară? Adevărul era că, intenţionat, o lăsase să creadă că era urât şi bătrân. De mai multe ori îi spusese că ochii ei tineri vedeau mai bine decât ai lui. Sau „Eşti mai tânără, fă-o tu".

Apoi mai era şi Grady. Dacă era să fie sincer, Alex fusese gelos pe toate lucrurile pe care Cay le spusese despre acesta. După cum vorbea ea, până şi îngerii erau geloşi pe frumuseţea lui Grady. Sau după cum spunea ea, „frumuseţea lui Jamie". La cinci minute după ce îl cunoscuseră pe Grady, Alex vrusese să se bărbierească. Ştia că arată mai bine ca el şi că era mai tânăr, dar ceva îl reţinuse.

Ştia şi de ce. Voia să fie sigur că ea îl plăcea chiar şi aşa. De când era mic, oamenii comentau pe seama înfăţişării lui. Când se făcuse mai mare, din această cauză avusese probleme cu fetele. Ori i se aruncau în braţe, aşa cum făcuse şi cea pe care o plăcea el, ori nu voiau să aibă de-a face cu el.

În America, înfăţişarea sa îi adusese noroc. Întotdeauna fusese de părere că aspectul său combinat cu priceperea în a lucra cu caii îl ajutaseră să pătrundă în rândul bogătaşilor din Charleston. Aşa o cunoscuse pe Lilith. Ştia că ea nici nu s-ar fi uitat la el dacă era urât. Mereu îl şocase gândul că o femeie de o asemenea frumuseţe putea fi atrasă de unul ca el. Mai târziu, când erau îndrăgostiţi şi puteau petrece timp împreună, ea îi mărturisise că era săracă şi un fel de servitoare a unei bătrâne bogate. Îi mai explicase şi că nu putea să

accepte cererea în căsătorie a unui proprietar de plantaţie, pentru că familia lui s-ar fi aşteptat ca ea să aibă avere, ceea ce nu era cazul. Şi recunoscuse că frumuseţea lui Alex o atrăsese în primul rând la el. Alex fusese atât de ameţit de frumuseţea ei, încât spusese că înţelegea. Pe atunci, aşa credea. Abia după ce o cunoscuse pe Cay şi îşi dăduse seama că ea îl considera bătrân şi urât şi, poate, criminal, s-a gândit că era mai bine să rămână aşa pentru ea. Voia să-l placă pe el ca om, nu pentru felul cum arăta. Faptul că ajunsese să-l… placă, dacă nu să-l iubească, fără să-i vadă faţa, fusese minunat. Aşa era pentru el, dar problema era că ea nu avea aceeaşi părere. Aşa că, poate, era adevărat că zâmbise în sinea lui când ea pomenise de vârsta lui. Şi chiar râsese, tot în sinea lui, când ea vorbea la neafârşit despre cât de frumos era Grady. Toată ziua se gândi cum să-i intre din nou în graţii. Îi trecu prin minte chiar să-i spună adevărul, că făcuse o mare greşeală şi o ruga să-l ierte. Dar renunţă la idee. Femeilor le plăceau bărbaţii puternici, nu cei care cereau iertare şi implorau. Deşi îşi amintea că îi mai ceruse iertare şi funcţionase.

Dar acum era mai grav. La sfârşitul zilei, când văzu tabăra, răsuflă uşurat. În curând, avea să fie în cort cu ea, avea să o ţină în braţe şi să facă dragoste cu ea, fără să fie nevoie să scoată un cuvânt. Avea să-i arate cât de rău îi părea pentru tot ce-i făcuse şi asta avea să rezolve totul.

Fără îndoială că şi ea avea să se bucure că se împăcau. El învăţase de mult că aspectul său îl ajuta să le dea gata pe femei. Nu trebuia decât să-i sărute mâna, privind-o cu ochii uşor întredeschişi, şi ea îi ierta totul. Dacă o lăsa să aştepte două ore, cât el era la curse, ce conta? Avea să-l ierte. Dacă nu se ducea la cina cu familia ei, pentru că avea de pregătit cursele de a doua zi, avea să-l ierte. Cel mult trebuia să-i sărute gâtul de câteva ori. Sărutările pe gât întotdeauna făceau o femeie să-i ierte orice.

În afară de Lilith, se gândi el legând frânghia care ţinea căprioara pe care o adusese. Ea nu-i trecea nimic cu vederea. O lăsase să aştepte doar o dată şi, a doua zi, o văzuse la braţul altui bărbat, râzând. Faptul că nu se supărase că el nu ajunsese la întâlnire îl făcuse să nu mai întârzie niciodată.

Acum ştia că şi Cay era furioasă. Dar cu sărutările lui avea să o împace.

Simţindu-se încrezător, îşi scoase cămaşa asudată şi intră în

cort. O văzu pe Cay dormind. Pusese nişte cartoane şi chiar şi o cratiţă între cele două pături, dar Alex le dădu la o parte încet şi se strecură lângă ea. Îi atinse umărul uşor şi îşi apropie faţa de gâtul ei pentru a o săruta. Totul se întâmpla deodată! Alex îşi dădu seama că acel gât păros nu era al lui Cay şi persoana se trezi ţipând. Era Tim, nu Cay.

— Ce naiba faci? ţipă băiatul şi fu cât pe ce să dărâme cortul când ieşi în fugă.

Pe ceilalţi îi trezi gălăgia şi ieşiră din corturi. Grady avea un pistol în mână şi Eli, un cuţit de măcelărie. Când Cay ieşi din cortul lui Eli, îl privi pe Alex amuzată.

— A încercat să mă sărute! strigă Tim uitându-se cu dezgust la Alex.

— Nu-i adevărat, spuse Alex punându-şi cămaşa din nou. Voiam să trag pătura peste mine şi m-am apropiat prea mult de el. Dacă vrea să creadă că-l sărutam, e fantezia lui. Poate a stat prea mult singur. Alex refuză să-i întâlnească privirea lui Cay.

— Tim, ar trebui să te duci înapoi în cort şi să ne laşi să dormim, spuse domnul Grady.

— Nu vreau să dorm cu el, zise băiatul. Şi nu înţeleg de ce trebuie să schimb cortul.

Era bine cu Eli.

— Trebuie să mă laşi şi pe mine să dorm, spuse Eli. Cu sforăitul tău, sperii şi aligatorii. Tânărul Cay doarme ca un prunc. Să-ţi suporte Alex zgomotele câteva nopţi. Dacă Alex avea vreo îndoială că Eli şi Grady ştiau despre Cay că e femeie, vorbele lui Eli i-o spulberară. Se uită la Grady, dar acesta îşi feri privirea. Era evident că ştiau de ceartă – poate nu şi cauza-dar ştiau de furia lui Cay şi Eli îi oferise o scuză ca să scape de Alex. Pentru o clipă, Alex se gândi să spună adevărul. Dacă toţi-cu excepţia lui Tim, bineînţeles-ştiau ce se petrece, de ce să nu o spună cu glas tare? Dar nu putea să-i facă asta lui Cay. Nu putea recunoaşte că fuseseră amanţi. Nu era bine ca oamenii să ştie acest lucru cu certitudine. Şi mai era vorba şi de autoconservare. Dacă ştiau de Cay, trebuiau să ştie şi cine era Alex. Şi nu voia să stea în jurul focului să răspundă la întrebări legate de ceea ce se întâmplase în Charleston.

— Să nu pui mâna pe mine! îi zise Tim, uitându-se de la el la Cay de parcă ar fi vrut să spună că ceva nu era în ordine între ei.

— Cred că ar trebui să mergem la culcare cu toţii, spuse domnul

Grady.

Şi, Tim, dacă vrei să dormi afară cu ţânţarii, n-am nimic împotrivă.

Cay zâmbea. Părea să o bucure furia lui Tim şi consternarea de pe chipul prea frumos al lui Alex. Scoase un căscat exagerat şi se uită la Eli.

— Mergem să dormim şi noi puţin? întrebă ea şi se uită la Alex. Noapte bună, frate. Sper să nu-ţi mănânce vreun gândac faţa aia drăguţă. Ar fi păcat să strice asemenea mândreţe.

— Huh? întrebă Tim când Cay intră în cort. Ce-a zis? Eli râse.

— Nimic pentru tine. Acum du-te la culcare şi încearcă să nu-l ţii treaz pe Alex, adăugă el şi intră în cort după Cay. Când rămaseră singuri, Tim se uită ameninţător la Alex.

— Dacă mă atingi din nou o să… o să… Dar Alex îi aruncă o privire atât de dură încât Tim nici nu termină fraza. Alex fu tentat să rămână afară toată noaptea, dar un ţânţar îl pişcă de gât, aşa că intră în cort. Tim dormea deja şi Alex îşi dădu seama ce vrusese Eli să spună legat de sforăitul lui. Băiatul scotea un sunet ca un fluierat. La început, Alex zâmbi. Îl auzise de la începutul călătoriei, dar crezuse că era o pasăre de noapte. Acum se întrebă cum de îl suportase bietul om atâta timp.

A doua zi dimineaţă, când se trezi mai obosit decât atunci când se culcase, Alex nu mai zâmbea.

— A fost cel mai odihnitor somn de când am pornit în călătoria asta, zise Eli turnând cafea în căni de metal şi dându-le oamenilor. Nu m-am trezit nici măcar o dată, adăugă el şi o bătu pe Cay pe umăr atât de tare încât ea fu cât pe ce să cadă de pe buşteanul pe care stătea. Băiete, ai un somn teribil de liniştit. Dacă aş găsi o femeie aşa, m-aş însura imediat cu ea. Alex stătea în faţa lor şi o privea furios pe Cay, dar ea îl ignora.

— Cauţi o soţie? îl întrebă Cay pe Eli.

— I-am spus domnului Grady că asta e ultima oară când mai merg într-o expediţie.

De fapt, am zis că nu vreau să merg nici în asta, dar m-a rugat. „Nu pot să merg fără tine, Eli", a zis el. „Mai ales în călătoria asta".

Alex se uită la Cay pentru a fi sigur că ea înţelesese sensul vorbelor lui Eli. Era ca şi cum ar fi recunoscut că Grady, într-un fel, ştia despre Cay şi Alex. Peste trei zile, aveau să ajungă la punctul comercial

de unde îşi luau caii şi îşi continuau drumul călare. Alex nu putu să nu se întrebe ce îi aştepta acolo. Un şerif cu cătuşe? Dar Cay nu se uită la el. Era atentă la Eli.

— Cred că ştiu o soţie perfectă pentru tine.

— Adevărat? întrebă Eli interesat.

— Nu cred că e momentul… începu Alex vrând să o întrerupă.

Dacă, dintr-o întâmplare, nu ştiau că e femeie, acest lucru o dădea de gol sigur.

Din nou, Cay nu îi dădu nicio atenţie.

— E fina unchiului T.C.

— Domnişoara Hope? întrebă Eli cu ochii mari de uimire.

— O cunoşti?

— Am avut plăcerea să o văd o dată, când am fost cu domnul Grady. O tânără foarte drăguţă.

— Atunci ştii şi despre… zise Cay ezitând.

— Piciorul ei? Da. Dar ai gustat din plăcintele ei cu mere? întrebă Eli stingând focul. Mereu m-am întrebat de ce nu e măritată o femeie ca ea.

— Atunci, înseamnă că nu l-ai cunoscut pe tatăl ei.

— Pe T. C?

— Ah, zise Cay, văd că zvonurile circulă rapid. Nu, mă refeream la bărbatul cu care s-a măritat mama lui Hope, Bathsheba.

— Te referi la Isaac Chapman, zise Eli cu antipatie în glas. Odată, mi-a luat aproape o sută de dolari. Când o să moară el, diavolul o să fie mai bogat.

— Ce ai făcut când ai descoperit că ţi-a furat banii? întrebă Cay curioasă.

— Mi-e ruşine să spun că l-am pocnit, dar apoi l-am dus la judecată, m-am apărat şi am câştigat. Judecătorul l-a pus să-mi dea banii înapoi, să plătească avocatul şi să-mi mai dea zece lire pentru deranj.

— Bravo! spuse Cay ridicându-se. Cred că eşti foarte bun pentru ea. Hope m-a rugat să-i duc un soţ care să-l poată înfrunta pe tatăl ei şi se pare că tu poţi.

— Isaac Chapman n-o să mă lase niciodată să mă însor cu fiica lui, zise Eli.

— Ba da. După ce o să-i spun lui Hope despre tine, o să-l facă să fie de acord, zise ea. Ah, dar a cerut ceva special. Eli pufni de parcă ar fi

zis că știa că trebuia să fie ceva la mijloc.

— O să vrea un bărbat tânăr și frumos ca Alex, nu un moș ca mine.

— Hope a zis să fie un bărbat care să nu adoarmă în noaptea nunții.

La început, Eli fu șocat de acele cuvinte, dar apoi râse în hohote.

— Îți garantez că n-o să fac asta. Poți să fii sigur că n-o să adorm cât o să fiu în pat cu o femeie ca domnișoara Hope. Pentru prima oară în dimineața aceea, Cay se uită la Alex și îi aruncă un zâmbet maliţios pentru a-i aminti că el adormise în noaptea nunții. Alex fu uimit de ceea ce făcuse, cum condusese conversația cu Eli în așa fel încât să o încheie cu o împunsătură la adresa lui. Când îi văzu pe Eli și Grady privindu-l cu o expresie de amuzament și simpatie, Alex fu sigur că știau totul. Din moment ce aveau suficientă mâncare pentru câteva zile, Alex avu voie să rămână la bord în ziua aceea, dar nu putu să vorbească deloc cu Cay. Din cauza lipsei de somn nu era într-o dispoziție tocmai bună, așa că atunci când o văzu desenând într-un capăt al vasului, abia dacă mai putea vorbi.

— Îmi pui viața în primejdie, îi spuse el printre dinți.

— Încercând să-i găsesc lui Hope un soț?

— Doar femeile peţesc.

— Fratele meu Ethan a combinat trei cupluri și s-au căsătorit. Ai idei ciudate despre ce pot sau nu să facă femeile și bărbații, spuse ea fără să-l privească.

— Ce-a făcut? Le-a găsit soți fetelor care se agățau de el? Așa scăpa el de ele?

— Da.

— Cay… zise el vrând să-i atingă brațul, dar ea se feri.

— Dacă nu vrei să afle toți că sunt femeie, ai face bine să nu mă mai atingi. Și să nu-l mai săruți pe Tim pe gât.

— Mi-e dor de tine, spuse el cu suferință sinceră în glas.

— Și mie mi-e dor de bărbatul pe care credeam că-l cunosc! Mincinosul cu chip frumos e cineva necunoscut.

— Cay! Se întoarse și se uită la domnul Grady, care îi arăta o pasăre cu ciocul lung plimbându-se pe țărm.

— Da, domnule?

— Ai desenat-o?

— Da, domnule. Am patru desene cu pasărea aceea.

— Ştii cum se numeşte?

— Nu, domnule. Am de gând să-i dau toate lucrările unchiului T.C. şi să-l las pe el să le găsească denumirile. Fina lui, Hope, scrie foarte frumos, aşa că le poate scrie pe desene.

— Se pare că te-ai gândit la toate, spuse domnul Grady zâmbind, după care se îndepărtă.

— O să te ceară de soţie, spuse Alex de lângă ea.

— Eşti ridicol! Crede că sunt băiat. Când Alex nu spuse nimic, ea îi aruncă o privire.

— Ei bine, poate au ghicit, dar Eli şi Jamie sunt prea domni ca să spună ceva. Tim tot mai crede că sunt băiat. Alex se aşează lângă ea.

— Băiatul ăla şuieră toată noaptea.

— Aşa a zis şi Eli, spuse Cay fără să se oprească din desenat.

— Fetiţo, spuse el încet cu accent, n-am vrut să te fac să te simţi prost. În închisoare nu m-am bărbierit, pentru că n-am putut. Şi nu sunt genul de om care se laudă că arată bine.

— Nu, spuse ea calmă. Ai vrut să vezi dacă te plac şi dacă te cred urât şi bătrân.

— Aşa e, spuse el zâmbind. E chiar atât de rău?

— Da. M-ai crezut atât de superficială încât să nu ţin la un bărbat decât dacă arată într-un anume fel. M-ai judecat deşi îmi riscasem viaţa pentru tine. Erai un criminal condamnat, dar eu te-am judecat după ce am văzut, nu după ce mi se spusese. Acum, te rog să pleci ca să pot să desenez.

Alex se ridică şi când se întoarse, îl văzu pe Eli privindu-l cu compătimire.

Cay îl pedepsi pentru toate cele trei zile cât le mai luă ca să ajungă la punctul comercial. Abia dacă îl privea, îi vorbea rareori şi, într-un fel, se purta ca şi cum el nici nu exista. Se prefăcea chiar că nu-i înţelege accentul. Alex nu îşi dăduse seama, dar tot timpul vorbise cu accent scoţian şi ea tradusese pentru el.

De când era supărată pe el, spusese că habar nu avea ce spune şi să vorbească în engleză. Eli fu cel care puse capăt conflictului. Îl prinse pe Alex singur, departe de ceilalţi.

— Spune-i lui Cay că ai greşit.

— Poftim?

— Spune-i fratelui tău că ai greşit.

— I-am spus.

— Spune-i că ai greşit în ziua când te-ai născut şi în fiecare zi de atunci.

— Dar… Eli ridică din umeri.

— Treaba ta, dar numai aşa se poate rezolva problema. Ascultă un om care ţinea mereu să aibă dreptate. Şi uită-te la mine azi. Singur. Călătorind cu un grup de bărbaţi. Cei trei fraţi ai mei au optsprezece copii, adăugă el, după care se duse în tabără cu braţul plin de lemne de foc. Lui Alex nu-i mai păsa ce ştiau tovarăşii lor de drum. Dacă asta avea s-o facă pe Cay să nu mai fie supărată pe el, avea să se aşeze în genunchi în faţa ei, în prezenţa tuturor, şi s-o implore.

— Să-i spun că am greşit, zise el cu glas tare. Nu-i plăcea că trebuia s-o facă, dar se luă după ea când ieşi din tabără ca să-şi facă necesităţile şi o aşteptă în tufişuri până când se întoarse. Când el ieşi din tufişuri, ea tresări.

— N-am vrut să te sperii. Voiam să-ţi spun doar că… că… Am greşit.

— În legătură cu ce?

— Cu tot. Ea făcu ochii mici.

— E cumva un truc?

— Te rog să mă ierţi. Recunosc că te-am minţit. N-o să se mai întâmple niciodată. Şi te-am judecat greşit. Credeam că eşti o fată frivolă căreia nu i s-a întâmplat niciodată ceva rău. Dar am cunoscut femei care m-au vrut doar pentru felul cum arăt, aşa că m-am bucurat să văd că mă placi chiar dacă mă credeai bătrân şi urât. Dar am fost egoist şi am greşit. De la început până la sfârşit. Te rog, spune-mi c-o să mă ierţi.

— Bine, zise ea şi porni înapoi spre tabără. Alex o prinse de braţ şi o întoarse spre el.

— Bine? Atâta tot?

— Vrei mai mult? Mi-ai făcut ceva rău şi eu… Dar Alex o întrerupse strângând-o în braţe şi sărutând-o. Ea îi simţise lipsa cumplit, mai mult decât avea să-i spună vreodată. Îi fusese dor de mirosul lui, de felul cum îi simţea pielea pe pielea ei, de gesturile lui, de obiceiurile lui. Toate făceau parte din ea şi trebuise să-l ţină departe de ea, deşi avea senzaţia că pierduse jumătate din ea.

Ea îi sărută faţa acoperită de peri mici. Un fir de sudoare îi şiroia pe obraz şi ea îl linse. Imediat, simţi valuri de dorinţă în tot trupul.

— Cay, mi-a fost dor de tine, zise el. Să nu mă mai părăseşti niciodată. Am atâta nevoie de tine. Ea dădu capul pe spate şi el îi sărută gâtul. Crezuse că avea să se simtă altfel acum, căci ştia cum arată. De parcă, înainte, purtase o mască şi, acum, era complet gol, în sfârşit. Credea că o să fie cu totul alt om. Dar nu era. Era acelaşi bărbat cu care îşi petrecuse multe ceasuri. Râseseră şi se iubiseră amândoi, iar acum se şi certaseră. Completaseră un cerc.

CAPITOLUL 22

— E mai dulce acum, spuse Alex cu o mână pe umărul ei gol şi cu cealaltă abia atingând apa pârâului.

— Ce anume?

— Noi doi. Ceea ce e între noi e mai frumos acum. A doua zi aveau să ajungă la punctul comercial, de unde începea a doua parte a drumului.

— Ce-ar fi să nu ne mai întoarcem?

— Să nu mai plecăm niciodată din acest paradis pentru a ne întoarce la oameni şi gălăgie? În jurul lor, ciripitul păsărilor şi zgomotul aligatorilor erau aproape asurzitoare. Zâmbind, ea îşi puse capul pe umărul lui.

— Am sentimentul că se va întâmpla ceva.

Alex dădu să spună ceva pentru a o linişti, dar se hotărî să spună adevărul.

— Şi eu. Dar poate că simt asta din cauza celor întâmplate. Când credeam că am totul am rămas fără nimic. Nu îi spuse, însă, că avea un har moştenit de la mama lui. Ceva avea să se schimbe. Însă, nu ştia dacă avea să fie bine sau rău.

Întotdeauna fusese un mister faptul că nu avusese nicio premoniţie legată de moartea soţiei sale. Cay tăcu o clipă.

— Îţi doreşti să nu fi trecut prin toate astea?

— Bineînţeles! Duhoarea din celula aia mă va urmări toată viaţa. Ce s-a spus despre mine la proces… Tăcu brusc când ea se ridică.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. S-a făcut răcoare, zise ea şi îşi înfăşură fâşia de pânză pe sâni.

— Aş vrea să nu fie nevoie să porţi asta. Dacă nu era Tim, cred că ai putea să porţi rochia de bal şi ceilalţi n-ar fi surprinşi. Când Cay tot nu spuse nimic, el o întoarse cu faţa.

— Te frământă ceva, spune-mi ce e.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat totul, noi doi nu ne-am fi cunoscut.

El îşi dădu seama ce voia să spună. Îl întreba dacă ar fi preferat să o aibă pe Lilith în locul ei. Dar cum putea să-i răspundă? Lilith fusese soţia lui.

Adevărat, pentru foarte puţină vreme, dar se iubiseră din prima clipă când se văzuseră. Desprinzându-se din braţele lui, Cay îşi puse cămaşa.

— A fost soţia ta şi ai iubit-o. Înţeleg. Îmi dai pantofii, te rog?

— N-o să ne certăm din nou, nu? N-o să încetezi să-mi mai vorbeşti, nu?

— Nu, zise ea sărutându-l uşor. Nu cred c-o să mai fac asta vreodată. Data viitoare când o să mai faci ceva ce nu-mi place, cred că o să-ţi trag un pumn în faţa aia urâtă.

— Zău? Sunt urât, da?

— Porcii alergători sunt mai frumoşi ca tine. Şi dacă te mai uiţi aşa la mine, o să pun floarea aia galbenă sub perna lui Tim. Şi o să strănute toată noaptea.

Alex nu o mai privi seducător şi se întinse pe iarbă, gemând. De când se împăcaseră, ea nu se mutase înapoi în cort. Eli îi spusese lui Alex:

— Cred că e rândul tău să dormi cu băiatul. Alex nu-i spuse lui Cay, dar credea că atitudinea lui Eli avea legătură cu faptul că Alex şi Cay făcuseră dragoste în cortul de lângă cel al lui Eli.

Pentru a-şi ascunde stânjeneala, Alex se întorsese cu spatele.

— Ai câştigat, îi spuse el lui Cay. Nu pot să-i sufăr şuierăturile. Sper să nu ne mai certăm niciodată.

— Şi eu la fel, spuse Cay cu speranţă în glas. Nu ştia de ce, dar îi era groază de ziua care urma. Aveau să fie şi străini la punctul comercial şi străinii aduceau veşti. Se temea că alţi exploratori fuseseră la pensiunea lui Thankfull şi puseseră întrebări. Dacă autorităţile ştiau că Alex mersese în mlaştini, poate aveau să facă tot posibilul să ajungă acolo înaintea lui, aşteptându-l.

— Nu fi aşa posomorâtă, îi spuse el luând-o după umeri. Poţi să te întorci oricând la pretendenţii tăi. Cum îi chema? zise el şi, râzând, o luă înaintea ei.

— Alex, şopti ea. Pe toţi îi chema Alex.

— Îl cunosc, spuse Alex atât de încet, încât Cay abia îl auzi.

Ajunseseră la punctul comercial de vreo două ceasuri, dar Cay şi

Alex ezitaseră.

Găsiseră tot felul de scuze să rămână la bord. Tim coborî din clipa în care atinseră pământul. Faţă de locurile unde fuseseră, punctul comercial cu cele câteva case în jur părea un oraş mare. Şi domnul Grady şi Eli amânaseră coborârea pe ţărm, dar, după un timp, o făcură, dar mergeau încet şi se uitau la fiecare persoană care treceau pe lângă ei.

Când trecură vreo două ore şi nimeni nu veni alergând spre ei cu arme şi cătuşe.

Alex şi Cay se hotărâră să intre în clădirea lungă şi joasă, care era centrul micii aşezări. Acolo veneau oamenii să dea la schimb blănurile adunate pe alte mărfuri sau bani. În cele din urmă, blănurile ajungeau pe umerii vreunei bogătaşe din New York. Dar când intrară, Alex deveni palid, şopti „îl cunosc" şi ieşi repede.

Tânărul din spatele tejghelei se întrerupse din treaba pe care o făcea, număratul unor pene, care urmau a fi folosite la pălăriile femeilor, şi o văzu doar pe Cay. O măsură din cap până în picioare, de parcă ar fi vrut să-şi amintească dacă o mai văzuse înainte, după care îşi continuă numărătoarea. Domnul Grady şi Eli stăteau într-o parte, cu nişte căni de cidru în faţă, urmărind ce se petrecea în jurul lor.

Cay ieşi şi o luă la fugă, uitându-se disperată după Alex. Îl găsi pe un buştean, nu departe de şlep.

— Cine e? îl întrebă ea aşezându-se lângă el.

— Mă crezi sau nu, e unul dintre bogătaşii de la curse.

— I-ai luat mulţi bani?

— Cum adică? Vorbeşti de parcă i-aş fi furat.

— Unii jucători aşa simt. Vreau să ştiu ce ne poate aştepta, atât.

Alex se uită în sus la un pom plin de păsări albe şi oftă.

— Nu, el nu era aşa. Îl cheamă George Campbell şi a fost o vreme când aş fi zis că mi-era prieten. L-am invitat la nuntă, dar era plecat din oraş.

Lui Cay nu-i plăcea să se gândească la nunta lui Alex.

— Poate n-a auzit ce ai păţit sau poate ţi-e prieten adevărat şi n-o să spună nimic când o să te vadă.

— Există cineva în ţara asta care să nu fi auzit de mine?

— Ca să fim mai siguri, ar trebui să presupunem că nu există, zise ea gândindu-se ce trebuiau să facă, în caz că bărbatul acela l-ar fi putut recunoaşte pe Alex.

În primul rând, să stea departe de el. Dacă îl vedea pe Alex, sau măcar auzea că e acolo, chiar dacă nu era nimeni care să-l aresteze pe loc, cât timp avea să treacă până când Campbell avea să-i spună cuiva care mergea spre nord? în câteva zile ar fi fost prinşi.

— Vreau să vorbeşti cu el, zise Alex.

— Să vorbesc cu el? Eşti nebun?

— Probabil. După ce m-am însurat cu Lilith, tot ce am văzut şi am auzit e într-o ceaţă pentru mine, dar, poate, dacă George n-a fost acolo, nu mă urăşte aşa mult.

Trase aer în piept.

— Când George a plecat din oraş, mi-a zis c-o să-i lipsească felul în care i-am furat tot ce avea.

— Drăguţ om, murmură ea.

— O glumă de bărbat.

— Înseamnă că n-aş putea s-o înţeleg, nu? întrebă ea pusă pe ceartă.

— N-o să începem să ne certăm acum, nu?

— Cum poţi să-mi ceri asta? Tot ce încerc să fac e… Se opri, căci îşi dădu seama că, de fapt, voia să înceapă o ceartă.

— Despre ce vrei să vorbesc cu el?

— Încearcă să afli ce ştie.

— Să văd dacă a auzit că te-ar căuta cineva?

— Da.

— Nu ştiu dacă mă pricep să mint.

— Despre ce ai minţi? Spune-i că mă ştii de la tatăl meu. Nu e adevărul?

— Şi crezi că domnul Grady şi Eli n-o să ştie despre cine vorbesc? Până şi Tim şi-ar da seama.

— Nu-ţi face griji, o să-i fac să iasă. Tu doar vorbeşte cu George şi află tot ce poţi. O să vin şi eu imediat.

— Să ai grijă să nu mă atace când o să-ţi pomenesc numele?

— Exact.

— Bine, zise ea, dar nu-i plăcea ideea de a fi spion.

Se întoarse apoi la punctul comercial şi rămase lângă uşă până când auzi ceva ce semăna cu o explozie din direcţia vasului lor. Imediat, domnul Grady şi Eli ieşiră în fugă şi Cay se ascunse.

— Ce-o mai fi făcut tăntălăul ăla acum? zise Eli. Pentru o clipă, ea se întrebă dacă se referise la ea sau la Tim, dar imediat intră în

încăperea răcoroasă, unde tânărul număra blănuri.

— Am auzit că te cheamă George Campbell?

— Din câte ştiu, sunt singurul cu numele ăsta în Florida. Cay dădu să-i zâmbească într-un fel care ştia că le plăcea bărbaţilor, dar se opri. Se presupunea că e băiat.

— Tatăl meu are un prieten pe nume McDowell şi el are un fiu care…

— Alex?

— Exact, zise ea luminându-se la faţă. Alex a pomenit de un anume George Campbell şi mă întrebam dacă ai putea fi tu.

— Eu sunt. Când George se aplecă după tejghea să mai ia nişte blănuri, Cay îl văzu pe Alex furişându-se înăuntru şi ascunzându-se în spatele unui dulap cu cămăşi bărbăteşti.

— Ce mai face Alex? Cay trebui să-şi ascundă uimirea când îl auzi.

— Bine. Când l-ai văzut ultima oară?

— Cu o zi înainte să plec din Charleston. Ne-am îmbătat aşa tare, încât au trebuit să mă care afară din cârciumă şi să mă urce pe vapor. Când m-am trezit, eram la New Orleans şi m-a durut capul o săptămână.

— New Orleans? Acolo voiai să ajungi?

— Da, spuse el zâmbind. Unde ai fost la şcoală?

— La „William and Mary", minţi ea repede. L-ai cunoscut bine pe Alex?

— Vorbeşti de parcă ar fi murit. N-a murit, nu?

— Nu, din câte ştiu.

— Mă bucur să aud asta. M-am distrat grozav cu el, chiar dacă am pierdut în faţa lui la vreo sută de curse. A adus un cal… Cred că fusese făcut pe altă planetă. N-am văzut cal mai rapid ca acela. Dar şi Alex e un călăreţ excelent.

— Da? întrebă ea aşezându-se pe un scăunel. Era plăcut să audă lucruri despre Alex de la cineva care îl cunoscuse înainte să fie numit criminal.

— Nimeni altcineva nu poate face cu un cal ce poate el, zise George. Dar ce s-a întâmplat cu el?

— Cum adică? zise Cay încercând să rămână calmă.

— Parcă trebuia să se însoare cu nepoata bătrânei Underwood, însă e clar că n-a făcut-o. Cay avu nevoie de toată voinţa ei ca să să nu

se întoarcă să se uite în direcţia lui Alex.

— De ce spui asta? întrebă ea cât putu de calmă.

— Fiindcă am văzut-o pe Lilith în New Orleans acum două săptămâni.

— Ce?

— Am avut de făcut un drum până acolo, fiindcă… Oricum, când eram acolo, am văzut-o pe Lilith. Puteam să jur că m-a văzut şi ea, dar s-a întors cu spatele. Am fugit după ea, pentru că voiam s-o întreb de Alex, dar a intrat într-o clădire şi n-am mai văzut-o. Am întrebat şi oamenii despre ea, dar nimeni nu o cunoştea, zise el şi ridică din umeri. Poate nu era ea. Poate am confundat-o. Doar că…

— Doar că ce?

— Lilith avea o aluniţă pe gât, exact la îmbinarea cu umărul, în formă de inimă. Eşti prea tânăr ca să înţelegi, dar toţi bărbaţii visam aluniţa aia.

— Şi femeia din New Orleans avea aluniţă?

— Da. Asta m-a făcut s-o remarc. Totul părea diferit la ea. Părul îi era pieptănat pe spate şi nu mai era aşa frumoasă ca înainte. Nu mă înţelege greşit, era tot frumoasă, dar părea, ei bine, aproape speriată. Când m-a văzut, am crezut c-o să ţipe. Ochii ei semănau cu cei ai unui animal sălbatic. Mi-a fost milă de ea. De ce nu s-a măritat cu Alex? S-au certat?

— Nu ştiu, zise Cay aproape în şoaptă. Nu mai ştiu absolut nimic.

— Credeam că sunt singurul care simte asta. Am venit aici sperând că, dacă nu mă vede o vreme, tatăl meu o să ierte ce am făcut în New Orleans, dar după ceea ce a scris în ultima scrisoare, s-ar putea să rămân toată viaţa aici.

Simţindu-se ameţită, Cay se dădu jos de pe scaun, dar nu putu să nu se uite la Alex, care era după dulap. Când el îi făcu semn cu mâna, Cay stătu puţin până când îşi dădu seama ce voia să spună. Voia ca ea să-l facă pe George să iasă din magazin.

— E cineva la uşa din spate? întrebă ea.

— N-am auzit nimic.

— Poate erau doar nişte aligatori. Îi ştii cum sunt. Tim era să rămână fără un picior, dar i-am tras eu o vâslă în cap şi l-am omorât. Dacă nu eram acolo, băiatul ar fi fost mort. Cred că domnul Grady se bucură că m-a angajat. George o privi neîncrezător.

— Ba mai mult…

— Mai bine mă duc să verific, spuse George şi ieşi repede. Alex ieşi de după dulap.

— Şi ziceai că nu te pricepi să minţi. Ea îl ignoră.

— Ce facem acum?

— Tu nu faci nimic. Stai aici cu ceilalţi şi mergi spre sud, zise el şi ieşi din magazin, dar ea îl urmă imediat.

— Şi tu ce ai de gând să faci?

— Să merg la New Orleans, bineînţeles. Cay nu era sigură, dar observă ceva schimbat în mersul lui, o vioiciune care, înainte, nu era.

— Merg cu tine, zise ea aproape alergând ca să ţină pasul cu el.

— Ba nu. Ea se opri şi îl privi furioasă.

— Bine! Atunci, voi petrece săptămâni întregi cu Jamie Armitage.

Alex se opri brusc, rămase nemişcat o clipă şi se întoarse, aruncându-i o privire furioasă. Ea îi zâmbi dulce.

— Ne vedem aici peste o oră, zise el şi plecă. Mergea prea repede pentru ca ea să-l poată prinde din urmă.

— Dacă pleci fără mine, o să-ţi trimit invitaţie la nuntă, îi strigă ea, iar el ridică mâna, dar nu se uită la ea. Cay rămase pe loc o clipă. Era posibil ca Lilith să trăiască. Era posibil ca soţia lui Alex să trăiască şi să fie în New Orleans. Femeia pe care el o iubea mai mult decât viaţa putea să-l aştepte la capătul unui drum de câteva zile. Îşi încleşta pumnii.

— Sper că nu e prea mare, zise ea printre dinţi. Nu vreau să mă chinui prea mult s-o omor. După aceea se simţi mai bine şi, în clipa următoare, o rupse la fugă. Trebuia să se pregătească de drum, de data aceasta, călare şi singură cu Alex. Auzise şi lucruri mai rele.

CAPITOLUL 23

New Orleans, 1799

— Cum naiba o să-l găsim pe fratele tău? întrebă Alex. Amândoi erau murdari, asudaţi şi îngrozitor de obosiţi. Dar când se uită la ea, nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Mă bucur că te amuză ceva. Eu vreau să fac o baie şi să dorm trei zile.

— Îmi aminteam de prima călătorie pe care am făcut-o împreună. Erai epuizată după numai câteva ore călare.

— Câteva ore? Atunci când m-ai făcut să călăresc fără oprire o zi şi jumătate şi m-ai lăsat lângă un copac, la discreţia oricăror ticăloşi care treceau? La acea călătorie te referi?

— Da, zise Alex. De data asta, ai călărit mult mai bine.

— Am fost nevoită, nu? Chiar dacă era trecut de miezul nopţii, văzu luminile oraşului în depărtare şi auzi muzică.

— Poftim?

— Nimic. N-am zis nimic. Ea vrusese să spună că el era atât de hotărât să o găsească pe femeia iubită, încât ar fi fost în stare să călărească fără oprire, fără să doarmă, dacă ar fi fost posibil. Aproape că aşa se şi întâmplase. De la punctul comercial se îmbarcaseră pe un vas, dar acesta înainta prea încet, după părerea lui Alex, aşa că opriseră la o plantaţie şi folosiseră ultimii bani de la T.C. pentru doi cai, după care galopaseră pe malul râului. Opriseră doar o dată la două nopţi şi o dată avuseseră ceea ce Alex numea o întâlnire „nefericită" cu câţiva aligatori ascunşi în nisip.

Cay ar fi vrut să se urce în copac, dar l-ar fi lăsat singur pe Alex. El împuşcă unul cu puşca şi îi aruncă ei un pistol încărcat, cu care ea împuşcă încă unul. Nu aveau timp să reîncarce armele, aşa că trebuiseră să se folosească de cuţite. Fugind, au făcut tot ce au putut pentru a scăpa de animalele care îi urmăreau. În una dintre poveştile sale, Eli spusese că aligatorii nu puteau fugi în zigzag, aşa că Alex şi Cay alergară în zigzag căutând un teren mai înalt.

Când ajunseră în siguranţă, Cay se uită la Alex şi, în clipa următoare, fu în braţele lui, plângând de spaimă. El o strânse atât de tare, încât ea crezu că-i va rupe coastele, dar nu-i păsa. Nu dormiră prea mult în noaptea aceea şi, a doua zi dimineaţă, Alex trebui să caute caii. Cay nu credea că va reuşi, dar o făcu. Când se întoarse, ea fugi spre el şi îi sărută faţa cu atâta bucurie, încât sfârşiră prin a face dragoste o oră, după care porniră din nou, de data aceasta, mai departe de mal.

În seara aceea, se opriră devreme, pentru că amândoi erau să adoarmă în şa, iar caii erau prea obosiţi pentru a merge mai departe. Cay se gândise toată ziua la fratele ei Nate, întrebându-se ce aflase legat de acuzaţia de crimă. Stând în braţele lui Alex, după ce făcură dragoste, ea îi povesti că Nate corespondase toată viaţa cu cineva din Scoţia.

— Fratele meu crede că noi nu ştiam de asta, dar toţi ştiam. Suntem siguri că e vorba de vărul nostru Lachlan. E doar cu câţiva ani

mai mare decât Nate şi se înţeleg foarte bine când mergem în vizită. Vrei să auzi un mare secret?

Alex speră că nu simţea cât de tare îi bate inima.

— Da, dar să fie ceva bun.

— Pentru noi, este, dar mă îndoiesc că tu o să crezi la fel. Nate îl numeşte pe prietenul său de scris Merlin.

— Zău? întrebă el încercând să pară dezinteresat şi somnoros. De ce îi spunea aşa?

— Nu ştiu. Dacă ar fi să i se spună cuiva pe un nume de magician, acesta ar fi Nate, zise ea aproape adormită. Oare cum i-o spune Merlin fratelui meu?

Când Alex îi simţi respiraţia regulată şi ştiu că adormise, şopti:

— Arhimede. Două zile mai târziu, când ajunseră la pensiune şi o văzu pe Thankfull, Cay zise:

— Acum ştiu de ce o cheamă aşa. Niciodată n-am fost mai recunoscătoare să văd pe cineva.

— Eu, da, zise Alex. Când am scăpat de aligatorii ăia şi am văzut că eşti întreagă, am fost cel mai recunoscător om de pe pământ. Cay stătu în şa şi se uită la el. Era un fel de a-i spune că o iubea.

— Dacă plângi, o să faci dâre în praful de pe faţă, spuse el.

— De ce aş plânge? Pentru ceva ce ai spus tu? Nici vorbă! zise ea şi trecu pe lângă el cu nasul în vânt, dar îl auzi râzând. Thankfull le ieşi repede în întâmpinare.

— A fost aici şi v-a căutat pe amândoi, spuse ea cu răsuflarea tăiată, apucând hăţurile calului lui Cay. A ajuns la două zile după ce aţi plecat şi ar fi venit după voi, dar a sosit un mesager cu o scrisoare şi l-a făcut să plece la New Orleans.

— Cine era? întrebă Alex cu încordare în glas.

— Tally, spuseră gemenele la unison. Ieşiseră din casă şi păreau să fi trăit o experienţă divină.

— Tally.

— E cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea, spuse una.

— Şi eu la fel, zise şi cealaltă. Thankfull îl privi pe Alex cum descăleca.

— Arătaţi mai bine acum, că te-ai bărbierit.

— Chiar e fratele tău? o întrebă una dintre fete pe Cay, fără să se uite la Alex.

— E mult mai… mai bărbat ca tine.

— Intraţi să mâncaţi, le spuse Thankfull. Vreţi să vă aduc nişte haine curate? Am senzaţia că n-o să staţi suficient de mult ca să putem să spălăm şi să uscam ce-a rămas din veşmintele astea?

— Tally purta o haină superbă, spuse una dintre fete visătoare. Pe buzunare avea brodată floarea-soarelui.

— A zis că sora lui i le-a brodat. Alex o privi pe Cay întrebător şi ea încuviinţă. Îi era greu să-şi amintească de o vreme când viaţa ei era atât de liniştită, încât stătea într-un fotoliu lângă foc şi broda buzunarele hainelor fraţilor ei.

— E bună ideea cu mâncarea, zise Alex. Şi cu hainele. Cât despre bani…

— Domnul Harcourt ţi-a lăsat bani, îi spuse Thankfull lui Cay.

Ştie, se gândi Cay. Tally i-a spus că sunt fată şi ea a păstrat secretul.

— Ţi-a spus ceva despre unchiul T.C? Thankfull se lumină la faţă.

— Da. Şi-a petrecut ambele seri spunându-mi tot ce-şi amintea despre domnul Connor. Fratele tău e un tânăr foarte cumsecade şi atent. Deschizând uşa, îi lăsă să intre înaintea ei.

— Am săpun delicat pentru părul tău, îi şopti lui Cay când trecu pe lângă ea. Şi ulei de iasomie pentru baie. Alex o auzi şi se întoarse spre Cay. Tot stresul din ultimele câteva zile dispăru brusc şi începură să râdă. Acum erau aproape prea obosiţi ca să se mişte şi, în clipa următoare, se ţineau de braţ şi râdeau atât de tare, încât gemenele veniră de afară ca să vadă ce se întâmpla. Thankfull le dădu afară şi închise uşa, după care se duse la bucătărie pentru a pregăti de mâncare.

Pentru Cay, acea noapte la pensiunea lui Thankfull fusese minunată. Făcu o baie, dormi într-un pat curat, cu Alex lângă ea, mâncă mâncare gătită şi, dimineaţă, îşi puse haine noi şi curate. Nu îi plăcu faptul că Alex o făcu să se trezească la patru dimineaţa, dar Thankfull le aduse turte de mălai calde ca să mănânce pe drum.

— Cred că vrea ceva foarte mult, îi spuse Thankfull încet lui Cay înainte să încalece.

— Aşa e. Nu avusese de gând, dar se simţi furie în glasul ei.

— Am auzit unele lucruri despre el, zise Thankfull foarte încet. Dar nu le cred. Nu cred că a făcut ce spune lumea.

— N-a făcut-o şi o s-o dovedim.

— Fratele tău… începu Thankfull, dar se opri, căci dădea în vileag secretul.

— E în regulă. Alex zice că nu arăt deloc ca un băiat.

— Nu-i adevărat. Când aţi venit aici prima oară, am crezut că eşti băiat.

— Mulţumesc, zise Cay. Cred. Dintr-un impuls o sărută pe Thankfull pe obraz.

— O să fac tot ce pot ca să-ţi pun o vorbă bună pe lângă unchiul T.C., dar e foarte încăpăţânat. Mama zice că, mai degrabă ar plânge o femeie decât să aibă de-a face cu una adevărată.

— Mama ta pare o femeie înţeleaptă.

— Aşa e şi mi-e foarte dor de ea.

— Mai bine pleci, zise Thankfull. Alex ne aruncă priviri furioase. Cine ar fi crezut că e atât de chipeş sub tot părul ăla? adăugă ea aplecându-se spre Cay.

— Eu nu mi-am dat seama.

— Dar se pare că aţi recuperat timpul pierdut.

— Noi… băigui Cay.

— Pereţii sunt foarte subţiri aici. Du-te acum, ca să faceţi ce trebuie. Şi spune-i domnului Connor că… că… Cay urcă în şa.

— O să vă fac să vă întâlniţi şi o să-i spui tu personal, zise ea uitându-se la Alex. Ai de gând să stai aici toată ziua?

— Iarăşi faci pe peţitoarea? întâi Eli şi fiica lui T.C. şi, acum, îi găseşti o soţie şi lui T.C. Ţi-a trecut vreodată din cap că oamenii ăia pot să-şi găsească singuri parteneri?

— Nu, nu pot să zic că mi-a trecut prin cap. Crezi că vreuna dintre gemene ar fi bună pentru Tally? Alex porni în galop.

După câteva zile ajunseră la New Orleans. Erau epuizaţi, dar faptul că ajunseseră la destinaţie le dădu energie.

— Unde crezi că e fratele tău? O dormi în vreun hotel de lux? întrebă Alex. Singur sau cu cineva?

— Sunt sigură că Tally e virgin. Adam şi tata sunt cu ochii pe el.

— Ca şi pe tine? Cay se strâmbă.

— Mi s-a dat voie să ies singură, fiindcă se credea că sunt cu capul pe umeri.

— Eu le-am dovedit contrariul, spuse el cu atâta mândrie în glas, încât ea începu să râdă.

— N-am mai fost niciodată în oraşul ăsta, aşa că nu ştiu unde sunt cele mai bune hoteluri. Alex se uită la ea. Părul îi crescuse puţin în ultimele săptămâni şi îi scăpase din panglică.

— Nu avem timp pentru asta acum, zise ea zâmbind. Cred că m-ai corupt.

— Mi-am dat toată silinţa.

— Mă bucur că e doar Tally aici, fiindcă, dacă Adam te-ar vedea privindu-mă aşa…

— Ce ar face? întrebă el amuzat. M-ar plesni cu mănuşa şi m-ar provoca la duel în zori? Crezi că a venit cu pistoalele de duel ale tatălui său?

— E clar că nu ai o impresie potrivită despre Adam. Dar mă bucur că nu e aici.

— Atunci, cine i-a trimis scrisoarea frăţiorului tău?

— Nate, spuse ea repede. S-ar putea ca Nate să fie aici, dar el nu e o problemă. Dacă i-aş spune că mi-am petrecut tot timpul în pat cu tine, Nate m-ar întreba de ce mi-am irosit timpul într-un mod atât de neproductiv, când aş fi putut să învăţ ceva. Alex nu putu să râdă prea tare, de teamă ca ea să nu-şi dea seama că ştia mai multe decât spunea.

— Bourbon Street, spuse el. Să încercăm acolo, întâi.

— Ai mai fost aici?

— Cay, scumpo, am câştigat mii de dolari în oraşul ăsta. Urmează-mă.

Tot timpul cât străbătură străzile vechi şi întortocheate ale oraşului, ea zâmbi amintindu-şi termenul de alint folosit de el. Încetul cu încetul se apropiară de luminile şi zgomotele pe care le auziseră de departe. Pe măsură ce muzica se auzi tot mai tare, Cay simţi cum o părăsea oboseala. Tot drumul nu se gândise deloc ce ar fi însemnat să o găsească în viaţă pe soţia lui Alex. Într-o clipă, ar fi devenit, dintr-un burlac liber, un bărbat însurat. Nu, îi plăcea să-şi spună că, dacă o găseau în viaţă, condamnarea pentru crimă a lui Alex devenea nulă. În sfârşit, avea să fie liber. Ar fi putut… Ce? se întrebă ea. Ce ar fi vrut el să facă? Să se aşeze la casa lui? Să călătorească mai mult? Să mai exploreze locuri necunoscute? Nu ajunseseră în acea parte a Floridei care nu fusese explorată niciodată, aşa că, poate, avea să vrea să meargă acolo.

Sau avea să vrea să stea cu soţia lui şi să aibă grijă de copii?

În acest caz, ce avea să facă ea? Ideea de a se întoarce în Editean

la cei trei bărbaţi cu care se gândise să se mărite era, acum, atât de absurdă, încât o făcea să râdă. Nu îşi putea închipui că fusese vreodată atât de tânără, de naivă şi de inocentă. De câteva ori, în timpul călătoriei, îşi închipuise cum ar fi fost viaţa ei dacă s-ar fi măritat cu unul dintre ei.

Plictisitoare, mai plictisitoare, cea mai plictisitoare, concluziona ea.

Alex îi spusese că avea nevoie de pasiune ca să se mărite şi, acum, ştia ce vrusese să spună. Îşi amintea perfect cum îi spusese odată: *„Ar trebui să te uiţi la un bărbat şi să simţi că ai muri dacă nu ţi-ai petrece restul vieţii cu el. Inima trebuie să-ţi ajungă în gât şi acolo să rămână"*. Pe atunci, crezuse că n-ar fi putut să simtă aşa ceva pentru cineva.

Acum ştia şi ce însemna a face dragoste. Chiar şi simplul gând o făcea să simtă o căldură în tot trupul. Cine şi-ar fi închipuit că ceva atât de simplu putea fi atât de incitant? Mâinile lui Alex pe tot trupul ei! se gândi la poziţiile pe care le experimentaseră uneori şi roşi. Dacă cineva i-ar fi spus că va sta cu gleznele petrecute după gâtul unui bărbat, ar fi zis că era imposibil. N-ar fi făcut niciodată ceva atât de vulgar, de dezgustător şi de primitiv! Niciodată!

Dar o făcuse şi îi plăcuse. Alex îi spusese că unele cupluri făceau dragoste într-o singură poziţie şi ea râsese. Acum, că se gândea mai bine, probabil că Micah ar fi făcut-o într-un singur fel şi foarte repede.

— Dacă nu-ţi ştergi expresia aia de pe faţă, va trebui să ne oprim şi să luăm o cameră la hotel, îi spuse Alex.

— De fapt, mă gândeam la Micah.

— Mai ai şi alţi fraţi? Sau e vreunul dintre verii tăi?

— De parcă n-ai şti! Uită-te la hotelul ăla. Pare un loc unde ar sta Tally, zise ea arătând spre un hotel bine întreţinut de la marginea oraşului.

— Pentru un bogătaş tânăr singur la New Orleans? Nu cred. Din câte mi-ai spus, ar fi mai probabil să stea acolo, zise el arătând spre o clădire de trei etaje care părea a fi sursa zgomotului. Bărbaţi cu femei îmbrăcate strident agăţate de braţele lor se plimbau râzând.

— Te înşeli, zise Cay. Deşi, uneori, Tally pare să nu fie matur în gândire, e un băiat bun. N-ar merge niciodată în asemenea loc.

— Ce zici să mergem prin spate şi să aruncăm o privire pe o fereastră? Dacă nu-l vedem, luăm o cameră şi, mâine, ne aranjăm şi

pornim în căutarea lui. Sau a lor, dacă e şi celălalt frate al tău.

Alex trebui să-şi înfrâneze entuziasmul la gândul că, în sfârşit, avea să-şi întâlnească prietenul din copilărie. În afară de tatăl său, Nate fusese cea mai importantă persoană din viaţa lui Alex. Scrisorile pe care şi le scriseseră îl ajutaseră să treacă prin multe.

— Bine, zise Cay. Dar ne uităm pe fereastră doar. Nu intrăm. Aş merge într-o mlaştină plină cu aligatori cu tine, Alexander McDowell, dar n-aş intra într-un asemenea loc imoral.

— Şi eu la fel, spuse el serios. N-am fost niciodată într-un asemenea loc şi nici n-o să merg vreodată, adăugă el întorcându-şi calul.

— Am eu impresia sau începi să nu te mai pricepi să minţi?

Alex râse şi ea clătină din cap. Douăzeci de minute mai târziu erau în spatele clădirii şi muzica dinăuntru acoperea orice zgomot făcut de ei.

— Nu e înăuntru! îi şopti ea lui Alex trecând pe sub ferestrele înalte. El trebui să meargă ghemuit ca să nu fie văzut. La un moment dat, se opri şi se îndreptă.

— O să mă uit eu ca să-ţi protejez sensibilitatea.

— Ştii bine că nu sunt delicată. Am avut destulă putere ca să-ţi salvez pielea de nu ştiu câte ori. Alex nu-i răspunse, ci se uită pe fereastra înaltă şi puternic luminată.

Când trecură câteva minute fără ca el să spună ceva, Cay îl privi.

— Ce vezi?

— Câţiva vechi prieteni. Cum crezi că ţi-ar sta într-o rochie roşie?

— Vrei să te gândeşti la problema noastră? îl vezi pe fratele meu?

Alex se îndepărtă de fereastră şi se uită la ea.

— De unde să ştiu? Nu l-am văzut niciodată pe fratele tău.

— De ce n-ai spus…? Ridică-mă.

— Nu cred că e o idee bună. O fată inocentă, ca tine, ar putea fi şocată de ce se petrece acolo. E un tânăr cu o femeie pe genunchi şi cu faţa ascunsă în… zise el arătând spre piept. O fată ca tine n-ar trebui să vadă ceva atât de imoral ca… Au!

Îşi masă locul de pe braţ unde îl lovise ea.

— Ridică-mă să văd şi nu mai râde de mine.

— Asta ar însemna să nu mai vorbesc. Bine, dar nu mă mai lovi.

După atâţia aligatori cu care te-ai luptat, loviturile tale au devenit cam dureroase.

Ea îl privi cu ochii mici şi el o ridică. Primul lucru pe care îl văzusingurul lucru pe care îl văzu-fu fratele ei Tally la o masă de joc, cu cărţi într-o mână şi cu cealaltă în jurul mijlocului unei femei, care lui Cay i se păru grasă. Sau era aşa când îşi scotea corsetul.

— Recunoşti pe cineva? o întrebă Alex ţinând-o de mijloc. Ea îşi dădu seama, după tonul lui, că ştia exact cine era tânărul cu pricina.

— Nu cunosc pe nimeni de-acolo, zise ea categoric.

— Eşti sigură? Aş putea să jur că semeni cu unul dintre tinerii de-acolo. Dar cred că e doar imaginaţia mea.

— Lasă-mă jos! zise ea printre dinţi, dar el continuă să o ţină. Dacă nu mă dai jos, o să te fac să regreţi.

— Şi ce ai de gând să-mi faci?

— Nimic din ce e în creieraşul ăla al tău. Dă-mi drumul!

Se zbătu de câteva ori şi, deodată, îşi dădu seama că era tot în dreptul ferestrei.

Când aruncă o privire înăuntru, văzu că Tally se holba la ea. La început, crezu că nu putea să o vadă, dar când el o aruncă pe femeie din braţe, trânti cărţile şi se ridică, în tot acest timp cu privirea aţintită asupra ei, Cay îşi dădu seama că o văzuse şi o recunoscuse.

— Tally m-a văzut şi vine încoace. Alex o lăsă jos imediat.

— Ce vrei să facem? Am putea să ne ascundem în noaptea asta şi să-l vedem mâine.

— Să ne ascundem? De Tally? Nu în viaţa asta. Vreau să… Se uită în jur.

— Vreau să mă ajuţi să ajung pe acoperişul ăla.

— Ce vrei? El se uită la clădirea din spatele hotelului. Avea un singur nivel şi acoperişul era în pantă.

— Dacă ţi-e teamă să vorbeşti cu el, o fac eu întâi.

— Nu mi-e teamă de el şi nu vreau să mă ascund de el. Dacă nu vrei să mă ajuţi, o s-o fac singură, zise ea. Alex nu avea idee ce voia să facă, dar curiozitatea fu mai puternică. Ea n-ar fi trebuit să umble pe acoperişuri în toiul nopţii, dar voia să vadă ce avea să se întâmple. Trebui să se urce şi el pe un butoi ca s-o ajute să se caţere, după care sări înapoi jos, exact când fratele ei ieşea pe uşă.

Alex privi din umbră. De când o cunoscuse pe Cay, ea se plânsese de acel frate tot timpul şi voia să-i vadă împreună.

Tally era un tânăr înalt, cu un păr brunet cu nuanţe roşcate. Era chipeş într-un fel care, după părerea lui Alex, plăcea femeilor şi părea să râdă mult. Se îndepărtă de intrarea hotelului, înaintând pe aleea întunecată. Alex se întrebă de ce nu îşi striga sora. În schimb, tânărul mergea încet, uitându-se prudent în jur.

Când Cay păru să vrea să sară de pe acoperiş, Alex ieşi din umbră. Ce naiba făcea? Tally se opri când îl văzu pe Alex şi făcu ochii mari. În clipa următoare.

Cay scoase un sunet, care era o combinaţie între un strigăt de război indian şi urletul unui aligator, şi sări pe Tally. Alex dădu fuga să o prindă, dar ea căzu pe Tally. Acesta se clătină, însă nu căzu. Alex văzu cum o ţinea, protector, ca niciun fir de păr de-al ei să nu păţească ceva. Alex se dădu înapoi şi privi. Evident, era ceva ce se întâmplase între ei de multe ori. Dar, pentru orice eventualitate, Alex rămase în apropiere, gata să intervină, dacă era nevoie.

— Cu ce naiba eşti îmbrăcată? o întrebă Tally. Alex bănui că Tally nu era obişnuit cu muşchii pe care sora lui îi făcuse în ultimele săptămâni, aşa că nu fu pregătit când ea îşi strecură glezna între picioarele lui şi trase. Tally căzu la pământ, dar tot avu grijă să o ţină în aşa fel încât ea să nu păţească nimic.

— O să-i spun mamei că ai înjurat şi Alex m-a îmbrăcat în băiat.

Tally se uită la Alex de jos. Cay era deasupra lui.

— El e cel ce te-a răpit şi te-a pus în primejdie de moarte?

Când dădu să se ridice, Alex se pregăti. Cay se lăsă cu toată greutatea pe braţul lui Tally.

— Care, prostule! Tally încetă să se mai zbată şi o privi consternat.

— Ce?

— Se spune „care”, nu „ce”. Alex e ticălosul care m-a răpit şi m-a dus în sălbăticia din Florida. Văd că n-ai învăţat cât am fost plecată.

— Am umblat peste tot după tine. Cum era să mai citesc ceva?

El încercă din nou să se ridice, dar ea nu-l lăsă.

— Dacă-l atingi, te transform în fetiţă, îi spuse ea. Din umbră apăru un alt tânăr, pe care Alex nu îl văzuse înăuntru. Avea un păr de un blond închis, ochi foarte serioşi şi era chipeş, dar într-un fel liniştit. Într-o clipă, Alex ştiu cine era şi, pentru o clipă, se priviră în tăcere. Corespondau de mici şi ştiau mai multe unul despre celălalt decât oricine altcineva. Îşi mărturisiseră lucruri în scrisori pe care nu le

spuseseră niciodată altcuiva.

— Nimeni nu face nimic nimănui, spuse Nate calm, oprindu-se în faţa lui Alex şi uitându-se la fratele şi la sora sa, care se luptau pe jos. Cay se aruncă imediat în braţele lui Nate. Fără luptă, fără remarci răutăcioase, doar o îmbrăţişare tăcută.

— Eşti teafără? întrebă Nate. N-ai păţit nimic?

— Nimic, spuse ea ridicându-se pe vârfuri şi îmbrăţişându-şi fratele.

— Ai învăţat ceva în călătoria ta?

— Totul. Şi mai mult chiar, am desenat tot. Nate ridică din sprâncene.

— Zău? Unde sunt desenele?

— La Jamie Armitage.

— Ce? întrebă Tally, ridicându-se şi scuturându-se de praf. Un Armitage e amestecat în toate astea?

— Îşi spune domnul Grady şi el a condus expediţia.

— Câţi aţi fost? întrebă Nate. Şi unde aţi fost? Pe râul St. John's? Ce vieţuitoare aţi întâlnit? Ce…? Cay îl sărută pe obraz.

— Cred că ar trebui să vorbeşti cu Alex despre toate astea. El a studiat cărţile şi ştie toate denumirile. O să-i dau desenele unchiului T.C. şi o să-l las să identifice plantele.

— Şi bănuiesc că el e Alex? întrebă Tally, care tot părea că ar fi vrut să-l lovească.

— Da, zise Cay trecând lângă Alex. Se abţinu cu greu să nu îl ia de mână, dar se gândi că ar fi fost prea mult pentru Tally.

— Eu şi Alex… Se întrerupse când îl văzu pe Tally uitându-se în dreapta lui şi ţinându-şi răsuflarea. Cay se uită la Nate şi acesta încuviinţă scurt. Nu văzu că îi mai aruncă o privire lui Alex.

— E aici? întrebă ea în şoaptă.

— Cine e aici? întrebă Alex, vorbind pentru prima oară după atâtea minute.

Doar Nate văzu felul cum Alex se apropie mai mult de Cay, de parcă ar fi vrut să o protejeze de orice sau de oricine. Dar când Cay se uită la Alex şi clătină din cap, el se dădu înapoi. Nate observă că aveau un mod tacit de a comunica prin care ea îi spunea că e în siguranţă şi nu era nevoie să o apere.

Încet, Cay dădu colţul clădirii, urmată îndeaproape de Alex. Spre ei venea un bărbat cam cât Alex de înalt, dar cu câteva kilograme mai

solid. Alex ştiu instinctiv că era fratele despre care Cay vorbise adesea: Adam. Din câte îşi dăduse seama Alex, fratele cel mare era foarte sever, aşa că se pregăti pentru orice. Nu-i păsa că Adam era fratele ei, dacă îi spunea un singur cuvânt urât, dacă începea să o certe, Alex avea să-l pună la punct. După atâtea lucruri prin care trecuse Cay, nimeni, nici măcar un frate, nu avea dreptul să o rănească în niciun fel. Alex o văzu rămânând nemişcată şi fratele ei se opri la câţiva metri de ei.

Alex se uită să vadă dacă stătea nemişcată pentru că îi era frică de el, dar nu citi nimic pe chipul ei. Îşi încleşta pumnii. Poate că avea să piardă într-o înfruntare cu el, dar avea să moară apărând-o. Când Adam se lăsă într-un genunchi, Alex nu înţelese ce se întâmpla, dar în clipa următoare, îl văzu desfăcând braţele şi Cay alergă spre el. Stând în genunchi, avea aproape aceeaşi înălţime ca ea. Se aruncă de gâtul lui şi, în clipa următoare, amândoi suspinau.

Stânjenit de atâta emoţie, Alex se uită la Nate şi Tally. Amândoi îi priveau pe cei doi, îmbrăţişaţi, ale căror suspine erau purtate de aerul cald al nopţii. Şi pe obrajii lor şiroiau lacrimile, dar nu se osteniră să le şteargă. Alex se retrase în umbră.

Parcă o pierduse pe Cay deja, parcă ceea ce fusese între ei nu existase niciodată, şi ea se întorcea acum acolo unde îi era locul. Niciodată nu se simţise atât de inutil. Se întoarse şi dădu să plece, dar Nate îl opri punându-i mâna pe braţ.

— Nu pleca. Se vor linişti imediat, Adam îi va spune că ne-a speriat pe toţi şi că nu va mai avea voie să iasă din casă singură. După ce totul va reveni la normal, noi doi vom merge undeva să stăm de vorbă. Arăţi altfel decât îmi închipuiam.

Alex ştia ce voia să spună. Amândoi fuseseră foarte modeşti în scrisorile lor cu privire la felul cum arătau. Alex spusese că arăta ca un cal, iar Nate spusese că era la fel de şters ca toţi savanţii. Dar Alex era frumos ca un înger din perioada Renaşterii şi Nate avea trăsăturile unei statui greceşti.

— Speram să arăţi mai bine, zise Alex serios.

— E limpede că ai petrecut mult timp în compania surorii mele, zise Nate la fel de serios. Nu scapă niciun prilej să nu facă o glumă. Ah! Văd că nu mai plâng. Poate reuşim să mâncăm ceva. Am o groază de lucruri să-ţi spun şi gândesc mai bine când am ceva hrană în stomac. Alex nu putu să nu zâmbească. Nate vorbea la fel de formal cum scria. Şi cât de minunat de familiar suna. După luni de zile în care toţi şi toate

păruseră noi şi diferite, era minunat să audă ceva ce îi era cunoscut.

— O să ai nevoie de o batistă? întrebă Nate ridicând o sprânceană.

— Las plânsul pentru ai tăi, zise Alex şi se bucură când îl văzu schiţând un zâmbet.

— Trebuie să-mi arăţi ce faci cu caii.

— Iar tu trebuie să dezlegi misterul care era să mă ducă la spânzurătoare, spuse Alex.

— Până şi Tally l-a dezlegat. Nate folosi un ton de parcă un câine dresat făcuse un truc extraordinar şi amândoi râseră pentru prima oară împreună.

— Cine îl face să râdă pe fratele meu mai mic şi foarte serios? întrebă o voce care, lui Alex, nu îi era familiară. Nate şi Alex se întoarseră şi îl văzură pe Adam, ţinând-o pe Cay după umeri în aşa fel încât, dacă ea ar fi vrut să fugă, n-ar fi putut. Alex nu putu să nu strângă pumnii. Nu îi păsa că era fratele ei, nu suporta să o atingă altcineva.

— Cred că ar trebui să vorbim, spuse Adam şi Alex încuviinţă.

Adam aranjase ca un restaurant să rămână deschis, astfel că era doar al lor.

Imediat ce se aşezară la masă, Tally şi Adam începură să vorbească în acelaşi timp, dar Adam îşi lăsă fratele să povestească prin ce trecuseră pentru a o găsi pe Cay.

— Şi pe fiul lui Mac, adăugă el, încă nefiind sigur dacă Alex era prieten sau duşman. Când chelnerii începură să aducă mâncărurile pe masă, Alex se temu că ar fi putut fi auziţi. Poate că ei uitaseră că el era căutat, însă Alex nu avea să uite niciodată. Abia când văzu o expresie de nedumerire pe chipul unui chelner, îşi dădu seama că toţi vorbeau cu accent scoţian, de parcă ar fi venit din Scoţia cu o zi în urmă. Tally povesti cum le cunoscuse pe Thankfull şi pe surorile ei gemene.

— Am ajuns acolo la două zile după ce aţi plecat. O clipă, privi în gol şi clătină din cap.

— Fetele alea! Se ţineau după mine peste tot unde mergeam. N-am mai văzut niciodată fete ca ele.

— Deci, nu toate fetele sunt atât de agresive? întrebă Cay.

Când Tally spuse „nu”, ea îi aruncă o privire lui Alex gen „ţi-am spus eu”.

— Dar aş vrea s-o facă, spuse Tally entuziast. N-ar trebui să muncesc aşa mult, dacă toate fetele ar fi ca ele. Adam îi aruncă o

privire ca pentru a-i spune să-şi ţină gura, dar Cay şi Alex nu se putură abţine să nu râdă.

— Ţi-am spus că nouă, bărbaţilor, ne place asta, zise Alex.

— Şi eu ţi-am spus că noi, femeile, nu suntem toate ca ele, răspunse Cay râzând.

— Iarăşi am avut dreptate amândoi, spuse Alex râzând cu ea.

Adam se uită la Tally şi acesta din urmă ridică din umeri. Habar nu aveau despre ce vorbeau Cay şi Alex.

— Nate a rămas în Charleston, în timp ce eu m-am dus la New Orleans, spuse Adam peste râsetele lor.

— Dar nu i-aţi spus unchiului T.C. unde vă duceţi, spuse Cay cu dezaprobare în glas.

— Atunci, eram puţin supărat pe el, zise Adam sorbind din paharul cu vin.

— Era gata să-i ia gâtul, îi spuse Tally lui Cay. Aş fi vrut să fii acolo ca să desenezi bătaia. Nu-i aşa că ar fi fost un adevărat spectacol?

— Nu cred că s-ar fi întâmplat aşa ceva, zise Adam. Tally continuă să povestească despre cum încercase să ajungă în Florida înainte ca ea să se îmbarce.

— Unchiul T.C. nu ne-a spus că erai cu unul dintre băieţii Armitage.

— Mă îndoiesc că era important pentru el, spuse Adam. Dacă respectivul nu face frunze şi flori, nu cred că prezintă interes pentru T.C.

— Grady a fost prevenit în privinţa mea, a noastră? întrebă Alex.

— Nu, din câte ştiu, zise Adam, dar ultima oară când l-am văzut pe Jamie, m-a întrebat dacă sora mea a crescut. Nu cred că i-a trebuit mult să pună lucrurile cap la cap. În tot acel timp, Nate tăcu şi ascultă. Îi plăcea să observe tot ce se petrecea în jurul lui, fie că erau oameni, animale sau chiar schimbări de peisaj. Avea o memorie extraordinară şi ţinea minte tot ce vedea şi auzea. Acum, îi privea pe Alex şi Cay cu toată concentrarea cu care se privea printr-o lupă. Văzu că sora lui se schimbase, atât fizic, cât şi psihic. Ştia că toată viaţa fusese protejată. Chiar îi spusese tatălui său că modul în care era tratată Cay nu era neapărat benefic pentru ea. Dacă se căsătorea şi se muta în casa altcuiva, avea să-i fie greu să se adapteze. Era obişnuită doar cu ce era mai bun. Dar Nate observă acum că sora lui era schimbată. Faptul că stătea lângă un bărbat care fusese judecat pentru crimă, fără să se

teamă câtuşi de puţin, era o mare schimbare. Pe drum spre restaurant, doi inşi, evident beţi, aproape că se ciocniseră de ea. Adam întinsese mâna să-i împingă, dar ea îi ocolise deja. Şi o făcuse cu abilitate, de parcă ar mai fi făcut-o de o sută de ori. Dar mai neobişnuit era faptul că nici nu păruse să-i observe. Ochii ei îl vedeau doar pe Alex. Mereu pe Alex. Acum, în restaurant.

Adam stătea în faţa lui Cay, Tally şi Nate, de câte o parte a lui, iar Alex, lângă ea.

— Când am fost la Thankfull, am văzut un aligator, spuse Tally. Serios. Era la vreo sută cincizeci de metri de mine, dar am rămas nemişcat şi l-am lăsat să treacă.

— Zău? întrebă Cay uitându-se la Alex şi, în privirile lor, se citi amuzament.

Tally se uită de la unul la altul şi se încruntă. El şi Adam erau prea politicoşi pentru a comenta faptul că Alex şi Cay mâncau unul din farfuria celuilalt. Păreau să ştie tot ce îi plăcea celuilalt să mănânce şi, fără ca măcar să se privească, făceau schimb de legume. Toată familia ştia că, lui Cay, nu-i plăcea fasolea verde, aşa că, atunci când o văzură mâncând-o şi împărţind-o cu Alex, chiar şi Adam rămase cu furculiţa în aer.

— Sunt uimit de felul cum arăţi, îi spuse Tally surorii lui. Te-ai schimbat.

— Părul o să-mi crească, zise ea. Deşi s-ar putea să nu vreau. Pot să călăresc mai bine fără douăzeci şi cinci de kilograme de păr pe cap.

— E rău şi pentru gât, spuse Alex şi ea râse, de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată. Tally se uită la Nate, dar acesta îi privea atât de atent pe cei doi, încât nici nu părea să bage de seamă ce se petrecea. Dar Tally ştia că fratele său avea să le spună mai târziu, într-o frază concisă, ce se întâmplase.

— După ce mâncăm, îi spuse Adam surorii sale, o să mergem la hotelul unde am rezervat odăi şi mâine dimineaţă o să-ţi aduc nişte haine potrivite. Nu va mai fi nevoie să te îmbraci băieţeşte. Am destui fraţi, nu-mi mai trebuie. Alex ridică privirea.

— Nu. Corsetul nu-i face bine. Las-o să aibă libertate de mişcare cât mai poate.

Când o va vedea pe mama ei va fi băgată din nou în acea cuşcă.

Vocea lui era calmă, dar sună poruncitor, iar Adam îl privi în ochi.

Nate văzuse puţini bărbaţi înfruntându-l pe fratele său mai mare şi nu văzuse pe nimeni, în afară de tatăl său, să câştige în faţa lui Adam, însă privirea neclintită a lui Alex şi maxilarul încleştat spuneau că nu avea să cedeze.

— Bine, atunci, zise Adam, în final. Bănuiesc că, mâine, vom fi cinci bărbaţi care ne vom deplasa prin New Orleans. Dar, Cay, nu poţi… Tăcu, însă, când îi văzu privirea lui Alex.

— Ce nu poate? întrebă acesta cu o voce a unui om gata să se ia la bătaie.

Toţi cei trei fraţi se uitară la sora lor, însă ea era cu nasul aproape în farfurie.

— Ce crezi că ar trebui să facă? îl întrebă Nate pe Alex.

— Cred că ar trebui… zise el, dar se întrerupse şi se uită la Cay. Cred că ar trebui să facă orice vrea ea. Schimbarea din tonul său fu dramatică. Fusese gata să se ia la bătaie cu Adam, dar când fu vorba să-i spună lui Cay ce să facă, se albi la faţă.

Într-o clipă, vocea sa deveni permisivă.

Bărbaţii se uitară unul la altul, apoi la Cay şi, deodată, izbucniră în râs. Cay încercă să rămână detaşată, ca şi cum n-ar fi ştiut de ce râdeau, dar şi ea li se alătură. Când scoase cuţitul lui Alex din teacă şi îl roti în aer, toţi râseră şi mai tare.

Nate o văzu privindu-l pe Alex cu ochi ce păreau să se topească. E îndrăgostită, îşi spuse el şi trebui să-şi reprime un zâmbet. Cât de convenabil era că sora lui era îndrăgostită de cel mai bun prieten al lui.

Dar când îşi aminti că Alex avea o soţie care trăia bine mersi la nici doi kilometri de locul unde se aflau ei acum, zâmbetul i se şterse de pe chip. Alex avea să fie nevoit să aleagă şi, dacă o rănea pe Cay, Nate se întrebă dacă trebuia să aleagă între sora lui şi cel mai bun prieten.

CAPITOLUL 24

Cay dormea şi visa că era pe şlep, navigând pe râul liniştit din Florida. Domnul Grady şi Eli erau acolo, iar Alex stătea lângă ea. Tim ţinea o mână în apă şi un aligator venea după degetele lui, cu gura deschisă. Ea tocmai voia să-l prevină, când o trezi un zgomot.

— Hei, somnorilă, spuse Alex încet, strecurându-se în pat, lângă ea.

Fără să deschidă ochii, ea se cuibări lângă el.

— Miroşi minunat.

— Nu pot să spun acelaşi lucru despre tine. N-ai făcut baie şi miroşi ca o baltă.

— Mmmm. Credeam că-ţi plac bălţile, zise ea trecându-şi piciorul peste al lui, ca pentru a ajunge deasupra. Alex îi dădu piciorul la o parte.

— Fratele tău e în odaia de alături şi, cu zgomotul pe care-l faci, nu îndrăznesc să-ţi fac nimic.

— De când ţi-e teamă de Tally?

— Adam e alături. Cay dădu piciorul la o parte, deschise ochii şi vorbi mai încet.

— În cazul ăsta, ce cauţi aici şi când ai făcut baie? El îi puse capul înapoi pe umărul său.

— Am stat toată noaptea de vorbă cu Nate.

— Cu fratele meu?

— Bineînţeles. De ce nu?

— Nate nu vorbeşte cu nimeni. Preferă să observe şi să înveţe decât să ofere informaţii. Ce ţi-a spus?

— Voiam să ştiu ce i s-a spus lui Grady, dar nu putem să-l întrebăm decât atunci când se va întoarce din junglă. Cay ştia că Alex trage de timp şi aşteptă să treacă la lucrurile importante. Dar ştiu ce avea să spună chiar înainte să rostească vorbele, fiindcă o strânse în aşa fel încât să nu se poată mişca.

— Nate mi-a spus despre Lilith. Când ea dădu să se desprindă din îmbrăţişare, el o ţinu pe loc.

— Tot o să auzi la un moment dat, aşa că poţi să-l laşi pe unul dintre fraţii tăi s-o facă sau să auzi de la mine. Alege. Ea ştia că Alex avea să fie mai diplomat decât fraţii ei. Dacă Ethan ar fi fost acolo, l-ar fi rugat pe el să-i explice tot, dar nu era. Trase aer în piept.

— Bine, spune-mi. Dar dacă auzim pe cineva la uşă şi credem că ar putea fi Adam, va trebui să sari pe geam. Alex zâmbi.

— Ştii că suntem la etajul patru, nu?

— Ar trebui s-o faci chiar dacă am fi la etajul doisprezece. Vieţile noastre n-ar mai valora nimic dacă Adam te-ar găsi aici, cu mine.

— Nate mi-a spus cam acelaşi lucru şi de aceea îl ţine ocupat pe Adam.

Cay ridică privirea. Era curat şi se bărbierise. Se gândi că era, de departe, cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Nu avea să-i spună niciodată, dar credea că e mai chipeş chiar şi decât fratele ei

Ethan.

— Te-ai împrietenit cu fratele meu foarte repede. Alex îi puse capul la loc.

— Vrei să auzi sau nu? Nate nu-l poate reţine prea mult pe Adam.

— Spune-mi, zise ea şi trupul îi deveni rigid. Nu voia să se gândească la ce avea să audă.

— De ce… Nu putea să pronunţe cuvântul „soţie".

— De ce femeia aceea e în viaţă când atâţia oameni au văzut-o cu gâtul tăiat?

— Tocmai asta e. Foarte puţini au văzut-o. În noaptea aceea, singurii care au văzut-o au fost judecătorul, doctorul şi cei doi care mi-au pus cătuşele. După aceea, trupul ei a fost dus la cabinetul doctorului, unde a fost pus într-un sicriu şi, trei zile mai târziu, a fost îngropată.

— Înţeleg că nu era în sicriu, spuse ea, şi ar fi vrut să adauge „din păcate".

— Nu. Nate a descoperit că doctorul a fost amestecat. El a adus drogurile care m-au adormit şi a scris biletul, în care a avut grijă să nu spună că îmi ucisesem soţia, ci că puteam fi găsit lângă ea. Doctorul a aruncat biletul pe fereastra judecătorului şi l-a trezit. Tot el a adus şi poliţiştii şi i-a condus pe toţi până la odaia mea. Dar numai doctorul s-a uitat atent la Lilith. Ceilalţi trei erau prea ocupaţi să mă trântească la podea şi să-mi spună că eram rudă cu diavolul. Chiar şi eu abia dacă i-am aruncat o privire lui Lilith.

Dar ceea ce am văzut m-a urmărit tot timpul de atunci. Privirea aceea a fost de-ajuns.

— Cred că ar trebui să întreb de ce ţi-a făcut aşa ceva.

— Asta nu ştim, dar o să aflu când o să vorbesc cu ea azi.

— Azi? întrebă ea cu teamă în glas. Alex îi mângâie părul şi o ţinu la piept.

— Da, azi. Fraţii tăi au pus trei paznici să stea în jurul ei acum.

— Ştie că eşti aici?

— Nu. Ea nu ştie nimic. Din moment ce se pricepe atât de bine să fugă, fraţii tăi s-au gândit că ar fi mai bine să nu fie prevenită. Au angajat nişte oameni care s-o urmărească şi să-i supravegheze fiecare mişcare, fără să se lase văzuţi. Fraţii tăi vor s-o iau prin surprindere. Tonul lui spunea tot ce credea despre asta. Cay se lumină la faţă când

îşi aminti ceva.

— Doctorul a murit. Nu mi-ai spus că a făcut atac de cord?

— Ba da. Aş vrea să cred că a avut suficientă conştiinţă, încât sentimentul de vinovăţie pentru ceea ce mi-a făcut l-a ucis. Nate zice că nu crede că Lilith a vrut ca eu să fiu acuzat de uciderea ei, ci că doctorul ar fi trebuit să declare că s-a sinucis. Cay rămase cu gura căscată.

— Şi ar fi fost mai bine? Toată viaţa te-ar fi urmărit gândul ăsta. O femeie a preferat să se sinucidă decât să petreacă noaptea cu tine. Alex îi ridică bărbia.

Sărutul pe care i-l dădu îi spuse cât de recunoscător îi era pentru că înţelegea.

Ea îşi trecu din nou piciorul peste el – şi el i-l dădu la o parte. Ea oftă.

— Deci, o s-o vezi azi şi o s-o întrebi de ce ţi-a făcut un lucru atât de oribil şi de mizerabil, aducându-te la un pas de spânzurătoare? Alex râse încet.

— Mă bucur că eşti de partea mea. Dar, da, exact asta o să fac.

— Dacă planul ei era să-şi însceneze sinuciderea, te rog s-o întrebi de ce n-a venit în ajutorul tău când a auzit sau a citit că urma să fii spânzurat pentru uciderea ei.

— Întrebarea asta va fi prima.

— Şi apoi? Vei… Ezită.

— După ce vei rezolva asta, vei putea să vii în Virginia cu noi.

— Nu, spuse el încet. Nu pot. Trebuie să-mi reabilitez numele.

— Căsătorie. Dacă ea trăieşte, înseamnă că eşti căsătorit încă.

— Exact. Eu şi Nate credem că, dacă un judecător află ce mi-a făcut Lilith, va declara căsătoria nulă pe loc.

— O anulare.

— Da, o hotărâre judecătorească ce spune că această căsătorie nu a existat niciodată. Toată ţara ştie că nu a fost consumată. Ea se întoarse să-l privească.

— Voi merge cu tine.

— Ba nu! Te întorci la Editean cu Adam şi Tally. S-a hotărât deja.

— Cine „a hotărât”?

— Nu te uita aşa la mine. Eu şi Nate am vorbit despre toate azi-noapte şi am hotărât că aşa e cel mai bine. Te vei duce în Virginia şi mă vei aştepta acolo.

— Să aştept, da? zise ea pe un ton mai ridicat. Bănuiesc că trebuie să-mi pun corset, o rochie frumoasă, să urc într-o trăsură şi să mă duc la mama, în Virginia.

— Exact aşa o să faci, spuse Alex cu fermitate. Şi n-o să ne certăm pentru asta. Nu poţi să vii cu mine în Charleston.

— „*Privirile noastre s-au întâlnit şi am fost al ei*", cită ea.

— Ce?

— Aşa ai spus. Când te-am întrebat dacă ai iubit-o, ai zis „Din tot sufletul". Apoi ai spus că ai iubit-o din clipa în care ai văzut-o şi când privirile voastre s-au întâlnit, ai fost al ei. Alex pufni.

— Sunt sigur că n-am zis niciodată ceva atât de ridicol. Un bărbat nu vorbeşte aşa.

E prea… prea înflorit. Dacă aveam iasomie în păr… Ochii i se întunecară şi se întoarse spre ea, vrând să o sărute. Ea însă îşi propti mâinile în pieptul lui şi îl împinse.

— Dacă-ţi închipui că o să-mi distragi atenţia, Alexander McDowell, te înşeli. Dacă nu-mi răspunzi la întrebări, o să ţip şi poţi să fii sigur că fratele meu o să dea buzna pe uşă-sau prin perete, dacă e nevoie.

Oftând, Alex puse capul pe pernă şi privi în tavan.

— N-o să mă îndrăgostesc din nou de ea, dacă de asta ţi-e teamă. Vreau doar să se facă dreptate şi să fiu din nou întreg. N-o să scap niciodată de duhoarea din închisoare din mintea mea, dar o să-mi dau toată silinţa. Ţi-am spus că au aruncat cu pietre în mine în drum spre sala de judecată?

— De cel puţin cincizeci de ori. Vreau să ştiu despre planul tău stupid de a te întoarce în Charleston şi de a trăi cu o femeie de care eşti îndrăgostit nebuneşte.

— Nu o să trăiesc cu ea şi nu mai sunt îndrăgostit de ea, spuse el, şi se întoarse să se uite la ea. M-am îndrăgostit de altcineva. Ea îl privi furioasă.

— Nici să nu te gândeşti să spui ceea ce cred că vrei să spui. Eşti însurat.

Alex se ridică în capul oaselor, furios.

— Exact asta îţi spun! Asta încerc să-ţi explic! Trebuie să scap de acuzaţia de crimă şi să nu mai fiu căsătorit cu ea. Eşti surdă, de nu auzi cel mai simplu lucru?

— Te aud şi, la fel, jumătate din cei care stau în hotel. Alex se

trânti înapoi pe pernă, clătinând din cap frustrat.

— Dacă orice bărbat din lume ar şti cum e să fii însurat, n-ar face-o. Se întoarse, apoi, şi o privi rugător.

— Nu poţi să mergi cu mine, pentru că nu vreau să ţi se păteze numele. Dacă apar în Charleston cu tine la un braţ şi cu Lilith, la celălalt, oamenii vor spune că tu eşti motivul pentru care ea a vrut să-şi însceneze moartea. Când vor afla că au condamnat la moarte un om nevinovat, vor căuta un motiv ca să se ierte pe ei înşişi. Dacă văd o altă femeie cu mine, vor da vina pe ea pe tine.

— Dar te-am cunoscut abia după ce s-a pronunţat verdictul.

— Crezi că vor crede? Erai în Charleston, iar naşul tău a fost singurul meu vizitator. Şi ai uitat că ai fost văzută ajutându-mă să evadez? Ştiu că familia ta ţi-a reabilitat numele legal, dar nimeni nu va crede că cineva a fost atât de naiv încât să accepte să ajute un evadat pe care nu-l văzuse niciodată. E mai mult decât suficientă muniţie pentru a născoci poveşti cum că aş avea o altă iubită. Au spus că m-am însurat cu Lilith doar pentru banii pe care se spunea că avea să-i moştenească. Au scris asta până şi în ziare. Nate are dovada că Lilith nu e nepoata bătrânei Underwood, dar crezi că oamenii vor crede asta?

— Vor vedea că n-ai avut niciun alt motiv să te însori cu ea. În plus, eu sunt cea bogată, zise Cay. Ea e săracă, dar eu sunt bogată, aşa că, dacă ar fi să te însori cu o femeie pentru bani, aceea aş fi eu. Alex ridică mâinile frustrat.

— Perfect. Când vor afla că Lilith nu e bogată, vor zice că am căutat o femeie care este. Vor spune că i-am făcut viaţa lui Lilith atât de mizerabilă, încât a trebuit să-şi însceneze moartea ca să scape de mine. Cay se încruntă.

— Şi, fără îndoială, se vor uita la ea şi la mine şi vor decide că singurul motiv pentru care m-ai ales pe mine a fost averea familiei mele.

— Aşa vor spune, zise el. Se vor uita la părul tău murdar, la faţa ta murdară de noroi şi nu vor înţelege niciodată de ce te prefer pe tine în locul unei frumuseţi ca Lilith.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Cred că ar trebui să fii atât de sigură de mine, încât să ştii că aş putea să intru într-o încăpere plină de femei goale şi să nu mă gândesc decât la tine.

— Până şi eu ştiu că asta e posibil în New Orleans, aşa că ar fi bine să nu aud de la Nate că te-ai hotărât să probezi teoria asta. Când el rămase tăcut, Cay încercă să găsească un motiv logic pentru care trebuia să meargă cu el, dar nu găsi niciunul.

Tot ce simţea era o emoţie puternică.

— Eşti îndrăgostit de ea. O iubeşti la nebunie. Ştiu asta.

— Nu-i adevărat. Nici n-o cunosc bine.

— Ai zis că nu trebuie să ştim totul despre o persoană ca să ne îndrăgostim de ea.

Chiar ai râs de listele mele. Femeia aia îţi face sângele să clocotească. Ai spus-o tu însuţi.

— Şi îmi vine să-mi tai limba pentru că am făcut-o, zise Alex. Nu ştii ce am învăţat în ultimele săptămâni? Ce m-ai învăţat tu? Am învăţat că dragostea înseamnă mai mult decât pasiune. Înseamnă să ţii la cineva, să-l cunoşti, să-i treci cu vederea defectele, pentru că îl iubeşti foarte mult. Înseamnă mai mult decât să te uiţi la o femeie frumoasă, cu sâni mari, şi să te gândeşti că mori dacă nu te culci cu ea. Înseamnă… Aruncându-i o privire lui Cay, îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Ea se dădu jos din pat şi se uită la el. Ea purta hainele bărbăteşti şi îşi simţea părul murdar, dar el era curat.

— Vrei să spui că eu am defecte, în timp ce ea are… Cum ai zis? „Sâni mari”. Şi e frumoasă, nu? E întotdeauna bine îmbrăcată, nu? Alex îşi împreună mâinile sub cap şi privi în tavan. Ştia că urma să suporte furia lui Cay şi trebuia doar să aştepte.

— Vreau să te anunţ că, atunci când te-am cunoscut, eram bine îmbrăcată. Aveam o rochie de mătase care a costat mai mult decât unele case, şi aveam diamante în păr. Soţia ta, zise ea cu ironie în glas, are diamante în păr? Şi a trebuit să mă îmbrac băieţeşte şi să-mi leg sânii nu prea mari ca să-ţi salvez pielea ingrată.

Poate crezi că toate femeile ar trebui să umble în mătase şi cu panglici, dar eu nu puteam, pentru că tu aveai nevoie de ajutorul meu. Nepreţuita ta Lilith te-a ajutat vreodată? Nu. Din cauza ei au aruncat oamenii cu pietre în tine. Să-ţi amintesc că, dacă nu eram eu, acum erai mort? Alex oftă, continuând să privească în tavan.

— Nu mergi cu mine şi gata. Cay se trânti pe pat, lângă el, fără niciun pic de furie.

— Aş putea să port haine băieţeşti, pe care, acum, le dispreţuieşti. Nu voi fi superbă ca femeia aceea, dar voi fi lângă tine.

— Nu, spuse el ridicându-se. Te vei duce în Virginia şi vei sta acolo. Când o să se termine totul, o să… Se uită la ea.

— Ce-o să faci? O să vii după mine? Te-ai gândit vreodată că, în timp ce tu vei fi cu ea, eu aş putea să cunosc un bărbat cu părţi atrăgătoare şi să fug pe o plantaţie din Florida cu el? El zâmbi amuzat.

— Care ar fi părţile alea?

— Cea care îţi place ţie cel mai mult, zise ea. Alex se încruntă. Credea că se referise la faţă, dar ea vorbea despre a se culca cu alţi bărbaţi.

— Trebuie să faci ceea ce crezi că e bine. Cay se lăsă în genunchi şi îl luă de gât.

— Alex, nu mă lăsa aici. Noi doi am trecut prin atâtea împreună. Aceasta e doar încă o încercare. Alex o îmbrăţişă strâns.

— Crezi că eu vreau să merg fără tine? Nici nu-mi închipui cum ar fi să mă trezesc fără tine alături. Atunci când ai dormit în cortul lui Eli am crezut că înnebunesc.

— Sforăitul lui Tim te înnebunea, zise ea cu faţa lipită de gâtul lui.

— Nu, spuse el încet. Era mai mult de-atât. Tu mă faci să mă simt întreg.

— Pentru că ai pierdut atât de mult la proces? Ştiu că pot să te fac să râzi.

— Mă faci să… zise el desprinzându-i braţele din jurul gâtului său pentru a o privi.

Ai dreptate când spui că n-am dreptul să-ţi zic ce simt pentru tine şi ce sper că se va întâmpla între noi. În momentul ăsta, sunt un bărbat însurat şi, încă, sunt căutat de autorităţi. Până când pot veni la tine curat, nu pot să-ţi spun tot ce aş vrea să-ţi spun, ce însemni pentru mine. Se uită la burta ei.

— Ar putea fi posibil să fii…?

— Nu sunt, zise ea cu lacrimi în glas. Ciclul menstrual îi venise cu o zi în urmă.

Nimic nu şi-ar fi dorit mai mult decât să-i spună că era însărcinată, ca să se întoarcă sigur la ea. Pe chipul lui se citi aceeaşi dezamăgire ca şi pe al ei.

Aplecându-se puţin, o privi în ochi.

— De ce ţi-e teamă, de fapt?

— Că o să-i vezi frumuseţea şi o să-ţi dai seama că n-ai încetat

s-o iubeşti. El zâmbi.

— Cred că e puţin probabil. Dacă trece un aligator prin mijlocul încăperii? Cine o să mă ajute să scap de el? Dar de viperele mari şi veninoase? Tu eşti îmblânzitoarea de şerpi. Cay nu zâmbi.

— Te-ai însurat cu cea mai veninoasă dintre vipere şi eu mă pricep mai bine decât tine să fac glume.

— Aşa e. Te pricepi la multe lucruri mai bine decât mine. Când mă gândesc, mă mir şi eu de aroganţa mea când am crezut că desenez mai frumos ca tine. De fapt, nu te-am întrecut la nimic.

— Călăreşti mai bine ca mine, spuse ea, şi buza îi tremură. Se temea îngrozitor că, atunci când avea să-şi vadă soţia, Alex avea să se îndrăgostească din nou de ea, iar Cay nu avea să-l mai vadă niciodată.

— Ce pot să fac? Cay nu îi răspunse.

— Te rog să repeţi. Vreau să te aud spunând că ştii că există ceva în întreaga lume ce pot face mai bine ca tine. Ea îl luă de gât.

— Te urăsc şi nu poţi să mergi fără mine. O să stau într-un hotel toată ziua. N-o să ies din cameră. El îi sărută lobul urechii, dar când ea îşi apropie buzele de ale lui, Alex îi desfăcu braţele de după gâtul lui.

— Trebuie să plec. Mă aşteaptă Nate.

— Acum te duci la ea, nu?

— Da. Dar nu pentru că vreau. Dacă ar fi după mine, n-aş mai vrea s-o văd niciodată. Însă trebuie.

— După ce o s-o vezi, o să te întorci cu ea în Charleston. Şi veţi fi doar voi doi.

— Nu, ţi-am spus că vine şi Nate.

— Nu înţeleg de ce vine Nate cu tine. El nu face nimic cu alţii. Sigur, nu cu străini. El…

— Eu sunt Merlin. Cay clipi des, nevenindu-i să creadă.

— Tu eşti Merlin al lui Nate?

— Da. Până când n-ai spus tu, n-am ştiut că familia ta avea habar de mine, în afară de mama ta, desigur. Ea ne-a făcut să începem să ne scriem când eram mici, imediat după moartea mamei. Tata suferea îngrozitor şi nu mai scotea o vorbă.

Aveam nevoie să vorbesc cu cineva. În acel prim an, i-am scris lui Nate în fiecare zi şi el îmi răspundea la fel. Scrisorile lui m-au salvat. Le datorez foarte mult lui şi mamei tale.

— Merlin. Cay nu ştia dacă să se simtă trădată sau bucuroasă că Alex avea o legătură strânsă cu familia ei.

— Aşa m-a numit Nate după ce vărul tău i-a spus că sunt un „magician” cu animalele.

— De ce nu ne-ai vizitat când erai în Scoţia?

— Am vrut, dar tata zicea că bogăţia familiei tale îl făcea să aibă emoţii. Nu eram obişnuiţi cu moşieri care locuiau în castele.

— Nate nu ne-a spus nimic despre tine, zise ea, încă privindu-l cu uimire.

— Despre tine mi-a spus şi mai puţin. Prima mea întrebare a fost de ce nu mi-a zis că eşti o artistă.

— Nu i se părea important, spuse ea.

— Exact aşa a spus. Cu ani în urmă, mi-a spus că voia ceva personal, un lucru pe care să nu-l împartă cu familia lui şi eu am fost acela. Tally a aflat despre noi?

— Sigur. Nu poţi ţine un secret faţă de Tally. Probabil că a umblat prin lucrurile lui Nate. Împart acelaşi dormitor. Ea îi luă mâna într-a ei şi îl privi în ochi, rugător.

— Te rog, lasă-mă să merg cu tine. Sunt sora lui Nate, deci am un motiv să mă aflu acolo. Alex îi zâmbi, dar ea îşi dădu seama că nu avea să renunţe.

— Trebuie să plec acum. Mă aşteaptă Nate şi mergem la Lilith. O să vin diseară să-ţi spun ce s-a-ntâmplat.

— Ce parfum foloseşte?

— Habar n-am.

— Dacă vii mirosind a parfum de femeie, o să…

— Ştiu. O să mă faci să regret. Dar nu vezi că deja regret? Dă-mi un pupic, că trebuie să plec. Nate…

— Te aşteaptă. Da, ştiu. Nu-ţi face griji pentru el. Ştie să-şi poarte de grijă.

Până acum cred că a citit trei cărţi despre un subiect pe care nimeni nu-l poate pronunţa, cu atât mai puţin înţelege. Dacă vrei să-l ajuţi pe Nate, fă-i cunoştinţă cu o femeie pe care poate s-o iubească.

— O savantă? întrebă Alex zâmbind.

— Nu, o luptătoare cu aligatori. Dacă e cineva care trebuie să înveţe ce e pasiunea, acela e fratele meu.

— Aşa cum te-am învăţat eu pe tine?

— Ha! Eu te-am învăţat mai tot ce ştii.

— Aşa e, iubita mea, spuse Alex strângând-o în braţe. O să-mi lipseşti. Indiferent cât o să fiu plecat, fie că vor fi doar zece minute, o

să-mi lipseşti în fiecare secundă.

O sărută uşor şi, când ea vru mai mult, el îi desfăcu braţele din jurul gâtului.

— Trebuie să plec, spuse el sărutând-o pe frunte. O să mă-ntorc cât pot de repede, adăugă apoi şi o sărută pe nas. În seara asta, îţi voi spune o poveste despre motivul pentru care o femeie şi-a înscenat moartea. O să te ţin în braţe şi o să-ţi spun toată povestea.

— Promiţi?

— Pe onoarea mea, zise el ducându-se la uşă. Şi când o să se termine totul, o să-ţi spun în detaliu ce simt pentru tine.

— Juri?

— Jur, zise el zâmbind şi, deschizând uşa, aruncă o privire pe hol. Mă mir că niciunul dintre fraţii tăi nu-ţi păzeşte uşa. Când se uită din nou la ea, era atâta dorinţă în ochii lui, încât, pentru o clipă, ea crezu că avea să se răzgândească. Dar în clipa următoare ieşi şi închise uşa în urma lui.

Cay se trânti pe pernă şi izbucni în plâns. Dar, cinci minute mai târziu, se ridică.

Avea să se ducă după el. Avea să vadă cu ochii ei că Alex nu mai era îndrăgostit de femeia cu care se însurase. Dacă vedea că e adevărat, atunci avea să se întoarcă în Virginia şi să-l aştepte o veşnicie. Se gândi să ceară tot ce trebuia pentru o baie, dar nu era timp. Avea să-şi păstreze deghizarea.

Ieşi din odaie fără niciun zgomot şi porni să străbată holul.

CAPITOLUL 25

— Ce naiba cauţi aici? întrebă Tally trăgând-o pe Cay pe fereastră. Şi cum naiba ai ajuns la etajul trei?

— Dacă mai continui să înjuri, o să-i spun tatii despre femeia grasă pe care o ţineai în braţe. Ştiai că toată familia crede că eşti virgin? Se plimbă prin odaie, observând mobilierul elegant.

— Hotelul ăsta trebuie să coste mult. Cine plăteşte?

— Ce ştii tu despre virginitate? întrebă Tally. Şi de când te interesează de bani, altceva decât cât poţi să cheltui?

— Cât trăim, învăţăm, zise ea scuturându-şi pantalonii. Ca să ajungă în odaie, trebuise să se furişeze pe un balcon de fier, ca să nu o vadă cei din odaia de alături.

— Parcă ai vorbi din amvon. Şi când ai de gând să-ţi pui nişte haine curate?

— Când o să am chef, domnule înţepat. Îl măsură pe Tally din cap până în picioare şi văzu că era la patru ace. Se bucură să vadă că purta haina brodată de ea.

— Gemenelor le-a plăcut haina ta.

— Îmi tot băgau mâinile în buzunare. De ce nu pot fi şi alte fete ca ele?

— Noi, celelalte, avem minte. Unde sunt acum? Pe o măsuţă de marmură erau un castron cu fructe şi un coş cu pâine. Mai era şi un ceainic cu ceai călduţ.

— Mor de foame.

— După cât ai mâncat aseară, credeam că n-o să vrei să mai mănânci toată săptămâna, spuse Tally aşezându-se în faţa ei şi întinzându-şi picioarele.

Cum ne-ai găsit? Cay ridică din umeri.

— N-a fost greu. Vreau să merg la Charleston cu Alex.

— Mie mi se pare că vrei să fii cu bărbatul ăsta în fiecare clipă.

Cay făcu semn că nu putea vorbi, fiindcă mânca.

— N-o să te lase să stai în odaia asta. Adam o să te expedieze.

— Nu şi dacă nu ştie că sunt aici, zise ea aruncând o privire înjur.

În capătul celălalt, văzu un dulap înalt, aşezat cam la treizeci de centimetri de perete. Era suficient loc ca să se ascundă acolo. Se uită la Tally.

— Nu. Dacă te ascunzi şi află Adam, o să dea vina pe mine.

Cay rupse o bucată de pâine şi o unse cu unt.

— Să-ţi amintesc toate lucrurile pe care le ştiu despre tine şi pe care aş putea să le folosesc ca să te şantajez?

— Cred că şi eu ştiu câte ceva despre tine, zise el şiret.

— Mă bucur. Sper să-i spui tatii că m-am culcat cu Alex McDowell săptămâni la rând, ca să ne pună să ne căsătorim. Tally făcu ochii mari.

— Când ai devenit atât de vulgară?

— Când am văzut cum e viaţa în realitate. Mă ajuţi sau nu?

— Sigur. Mereu am făcut-o, nu? Dar nu uita, dacă o să vezi ceva ce n-o să-ţi placă o să suferi. Cay înghiţi şi ultima bucăţică de pâine.

— Cum e?

— Cine? Ea îl privi cu ochii mici.

— Drăguţă, dar nu o mare frumuseţe, aşa cum am auzit.

— Spui asta ca să nu-mi faci rău?

— Da, zise Tally. Sora lui ştia întotdeauna când minţea.

— Nu se îmbracă aşa cum am auzit că făcea în Charleston, dar chiar şi în haine jerpelite, e superbă. Ochi ca de pisică, buze ca cireşele coapte, şi corpul e…

— Am priceput. Ştii ce i-a făcut lui Alex, nu?

— Sigur. Dar el n-a putut să facă ceva ca s-o împiedice? Cay simţi că i se zbârleşte părul pe ceafă.

— Ce vrei să spui? Că ar fi trebuit să-şi dea seama că femeia pe care o iubea era o ticăloasă mincinoasă? Ar fi trebuit să vadă că-l folosea pentru vreun plan ascuns al ei? Că nu-i păsa dacă Alex era spânzurat, atâta timp cât ea obţinea ceea ce voia? Când termină de vorbit, Cay îl privea furioasă.

— Dacă asta face dragostea din om, sper să nu mi se întâmple niciodată, zise el.

— Nicio femeie nu e atât de nebună să se îndrăgostească de tine.

— Aici te înşeli, iubita mea surioară. Jumătate din femeile din New Orleans sunt leşinate după mine. Celelalte îl vor pe Adam.

— Asta pentru că Ethan nu-i aici. Se auziră zgomote dincolo de uşă.

— Au venit. Tally o apucă de braţ şi o trase în picioare.

— Dacă aş avea minte, te-aş împinge afară, pe fereastră, zise el aproape târând-o spre dulap şi, când ea încercă să-i pună piedică, el se feri.

— Lasă-mă! Pot să merg şi singură.

— Nu mersul e problema, spuse el împingând-o în spaţiul din spatele dulapului.

Dacă nu învăţai să călăreşti, nu erai în buclucul ăsta. Stai acolo şi să nu scoţi un sunet. Cay dădu să-i răspundă ceva, dar se răzgândi. Tally ar fi putut să le spună fraţilor ei şi lui Alex că era acolo şi ei ar fi gonit-o. Trebuise să-l urmărească pe Alex pe străzile New Orleans-ului. Se ascunsese după un palmier mare din holul unui hotel şi, când Alex urcase pe scări, ea îi spusese recepţionerului că avea un colet pentru logodnica bărbatului. Dăduse de înţeles că era un inel.

Omul fusese dezgustat de hainele ei murdare, dar asta îl împiedicase să se uite mai bine la ea. I se spuse că Nathaniel Harcourt rezervase două camere în hotelul lor, dintre care una era apartamentul matrimonial de la ultimul etaj. Cay ceru cheia ca să-i facă o surpriză,

dar omul îi aruncase o privire care îi dădu de înţeles că nu avea să i-o dea. Ea ştia că, dacă ar fi fost o tânără drăguţă şi bine îmbrăcată, ar fi obţinut tot ce voia. Se părea că fiecare sex avea avantaje şi dezavantaje.

În cele din urmă, Cay trebuise să se caţere pe balcoanele dinspre grădină ca să ajungă în cameră. De două ori fusese gata să cadă şi numai noii ei muşchi o ajutaseră să ajungă în siguranţă.

— Mulţumesc, Florida, şoptise ea când ajunsese în balconul de la ultimul etaj.

Toate acele lăzi pe care trebuise să le care, parul pe care îl folosise pentru a desprinde vasul de mai, pentru a nu mai pomeni de serile pline de energie petrecute cu Alex, o făcuseră să fie mult mai puternică. Pentru a o ascunde, Tally deschise toate cele patru uşi ale dulapului şi puse o cutie decorativă jos, ca să nu i se vadă picioarele. Odată ce se ascunse, Cay se gândi la ce făcea. Aştepta să o vadă pe femeia despre care auzise atâtea. Iubirea vieţii lui Alex. Femeia pe care el ştiuse că o iubeşte de cum o privise. Tally abia se îndepărtase puţin când uşa se deschise. Era Nate.

— Intră aici, te rog, spuse el cu o voce detaşată, de parcă n-ar fi simţit nimic legat de ceea ce se întâmpla. Dar Cay îl cunoştea şi sesiză dezgustul din tonul lui. Lui Nate nu-i plăcea nedreptatea. În colegiu, scrisese câteva articole împotriva sclaviei şi o petiţie adresată preşedintelui Adams, întrebându-l dacă el, Nathaniel Harcourt, ar fi putut ajuta la schimbarea întregului sistem juridic din Statele Unite. Cay îşi dădu seama că fratele ei nu o plăcea deloc pe femeia cu care Alex se însurase din pasiune. Ea îşi ţinu răsuflarea când auzi paşii uşori ai unei femei şi, apoi, îi văzu spatele. Era înaltă şi părul bogat şi negru îi era pieptănat în creştetul capului. Din spate, Cay observă că era înveşmântată într-o rochie albastră de mătase, care fusese făcută pentru ea, evident. Pe deasupra, avea o jachetă micuţă, despre care Cay ştia că e la modă. Când femeia începu să se întoarcă, inima lui Cay aproape că se opri.

Lilith Grey era, într-adevăr; frumoasă. Avea pometi delicaţi, ochi migdalaţi şi buze perfecte, roşii, care, după părerea lui Cay, trebuiau să fi fost date cu ceva.

Cay încercă să gândească asemeni unui bărbat. Tally o privea tâmp, de parcă ar fi văzut o stea care căzuse pe pământ. Cel puţin Nate nu era vrăjit de ea, îşi spuse Cay. El privea spre uşa deschisă de parcă ar fi văzut ceva mult mai interesant decât femeia. În clipa următoare,

Nate aruncă o privire prin cameră şi, când văzu castronul de fructe şi coşul de pâine goale, făcu ochii mari. Lui Cay îi venea să se ia la bătaie, pentru că uitase că avea să fie şi Nate acolo. El observa tot.

Imediat, Nate privi în jur şi, într-o clipă, îi văzu ochii lui Cay privind prin deschiderea dintre uşile dulapului. Făcu un pas spre ea, dar în clipa aceea intră Alex şi Nate se uită la el. Cay nu ştia la ce se aşteptase de la femeia pentru care Alex aproape că fusese spânzurat, dar îşi închipuise că remuşcările ar fi fost principale. Ar fi trebuit să-şi ceară scuze şi să-l implore să o ierte, nu?

Dar Lilith stătea pe loc, uitându-se la Alex, care se apropia de ea. Pe chipul ei frumos apăru un zâmbet şi deveni şi mai frumoasă. Spre surprinderea lui Cay, femeia părea să se uite la o persoană pe care o iubea foarte mult.

Când Alex ajunse la câţiva paşi de ea, cu spatele la Cay, aşa încât ea nu putea să-i vadă faţa, femeia făcu doi paşi spre el şi îl îmbrăţişă.

— Ce dor mi-a fost de tine, dragul meu, spuse Lilith cu o voce joasă. Şi cât mă bucur că o să rămâi soţul meu. Cay îl văzu pe Alex cuprinzându-i mijlocul, iar când Lilith îl sărută, o sărută şi el. Cay leşină. Tally şi Nate se uitaseră pe furiş la ea şi o prinseră înainte să atingă podeaua. Când Alex dădu fuga la ea, Tally ridică braţele, oprindu-l.

— Du-te la soţia ta şi, dacă te mai apropii de sora mea, te omor.

CAPITOLUL 26

Înainte să deschidă uşa când auzi ciocănitul, Adam era sigur că ştia cine este.

Dimineaţă, Tally îi spusese despre leşinul lui Cay. Tally fusese atât de furios, încât vrusese să-l provoace pe Alex la duel. Cel puţin, voia să-l reclame.

— Nu crezi că a suferit destul? întrebă Nate calm ca întotdeauna.

Adam se întoarse spre Nate şi îl întrebă ce se întâmplase.

— Sora noastră a vrut să-l vadă pe Alex cu soţia lui. A fost prea mult pentru ea.

Tally se uită furios la Nate.

— Spune-i de ce nu-ţi faci griji. Spune-i lui Adam de ce nu-ţi pasă ce a păţit sora noastră, inclusiv faptul că a fost dusă într-o regiune neexplorată, unde până şi plantele au dinţi.

— Încă n-am văzut o dovadă că plantele devorează carne

umană, chiar dacă domnului Connor îi place să povestească despre ele.

— Dovadă? N-ai nevoie de dovadă pentru ce s-a-ntâmplat azi-dimineaţă. Doar pentru că tu nu crezi că McDowell poate face ceva rău, nu înseamnă…

— Tally! spuse Adam. Nu-i aşa că sora noastră e teafără?

— Dacă tu consideri că a plânge atât de tare încât îţi sfâşie sufletul şi a refuza să mănânce sau să vorbească este echivalent cu „teafără", atunci, da, este.

— Interesant, spuse Nate calm, fiindcă tu eşti cel care o face să plângă, de obicei.

Tally dădu să se repeadă la Nate, care ridică pumnii. Nate luase lecţii de box de la un profesionist. Adam întinse braţul şi îl opri pe Tally.

— Stai jos! Vreau să aud ce s-a-ntâmplat şi, din moment ce tu, Tally, nu eşti în stare să vorbeşti coerent, o să-mi povestească Nate. Întâi, de ce fratele nostru furios crede că nu eşti îngrijorat pentru sora noastră?

— Spune-i! zise Tally trântindu-se pe un scaun.

— Alexander McDowell este Merlin.

Adam se uită la Nate câteva clipe înainte să vorbească.

— Acum înţeleg. De aceea te-ai implicat atât de mult în aflarea adevărului.

— Aşa e, spuse Nate. Din moment ce sunt implicaţi sora mea şi prietenul meu, n-aş putea decât să-mi dau toată silinţa.

— Ce s-a-ntâmplat după ce a leşinat Cay? întrebă Adam.

— Am dus-o în camera lui Nate, spuse Tally. Adam încuviinţă. Noaptea trecută, el şi Cay stătuseră într-un hotel, în timp ce Nate, Tally şi Alex se duseseră la altul.

Aranjaseră ca Alex să îşi întâlnească soţia la hotelul lui Nate.

— Ce-a făcut Alex de a tulburat-o atât de mult pe Cay?

— A sărutat-o pe femeie, zise Tally furios.

— Dacă prin „femeie", te referi la soţia lui, avea dreptul, nu? spuse Nate.

— În faţa lui Cay? zise Tally.

— Dacă erai mai vigilent, ea nu s-ar fi ascuns ca să vadă tot.

— De când sunt paznicul ei?

— Terminaţi! spuse Adam. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat între Alex şi femeia aceea.

Tally şi Nate se uitară unul la altul şi, apoi, la Adam.

— Nu ştim, spuse Nate. Ne-a preocupat mai mult starea lui Cay. Am dus-o în camera mea, am făcut-o să-şi revină cu nişte săruri mirositoare şi ea…

Lui Nate nu-i plăceau emoţiile puternice şi, mai ales, nu-i plăcea să îşi vadă sora plângând. Tally continuă.

— Când m-am întors în camera în care McDowell se întâlnise cu soţia lui, ei nu mai erau. Cred că deja sunt în luna de miere.

— Dacă sunt în oraşul ăsta, o să-i găsesc, spuse Nate.

— Nu. zise Adam. Nu ne priveşte ce e între ei. Tally, vreau s-o duci pe Cay acasă.

Mama va şti ce să facă în privinţa lacrimilor ei.

— Tata va fi foarte furios, spuse Nate.

— Aşa e, nu? zise Tally rânjind. O să-l jupoaie pe McDowell de viu şi o să-i agaţe pielea pe uşa grajdului.

— Tally, chiar nu cred că e nevoie de afirmaţiile tale însetate de sânge, spuse Nate.

— Aş vrea să te ocupi de sora noastră, îi spuse Adam fratelui său mai mic.

— Bucuros! zise Tally ridicându-se. Vreau să fie cât mai departe de McDowell.

Nate rămase pe scaun, uitându-se la Adam.

— Ce ai de gând să faci?

— O să-l aştept pe Alex. Nate nu îşi putu reţine un zâmbet.

— Va veni.

— Da, zise Adam. Sunt sigur. Mă tem, însă, că după ce vom vorbi, se va duce la Cay, ea îi va ierta totul şi, atunci, vom avea un război. Vreau s-o luaţi de-aici acum, cât încă e furioasă pe el.

— Ai de gând să vorbeşti cu ticălosul ăla? întrebă Tally.

— O să ascult fiecare cuvânt pe care îl are de spus. Cred că ar fi timpul ca cineva să-l asculte. Du-te şi ia-o pe Cay, cât e încă supărată. Când o să-şi revină, vreau să fie în Editean, în grija tatii.

— Îmi place planul ăsta, spuse Tally îndreptându-se spre uşă, dar se opri şi se uită la Nate. Tu ce ai de gând să faci?

— După ce Merlin… Alex va vorbi cu Adam, o să-l ajut cum voi putea.

— Îl alegi pe ticălos împotriva familiei tale?

— Nu, spuse Nate calm. O să…

— Tally, spuse Adam, ai grijă de Cay, te rog, şi fă tot posibilul s-o liniştești. Şi, Nate…

Însă acesta era deja în picioare, gata să plece cu Tally.

— Te las singur cu el. Sper că o să…

— Voi fi corect şi îl voi asculta, zise Adam. Omul a fost acuzat şi condamnat pentru crimă pe nedrept. Nici nu-mi închipui ce a fost în sufletul lui.

Încuviinţând scurt, Nate ieşi din camera lui Adam. Era târziu când cineva a bătut la uşa lui Adam.

— A plecat? întrebă Alex intrând.

— Da. Cay a plecat spre Editean cu Tally azi-dimineaţă. Nate aşteaptă să te ajute cu orice ai nevoie. Cay voia să rămână, dar toţi ne-am gândit că ar fi mai bine să fie cu familia noastră. Adam făcu tot posibilul să se poarte raţional, dar nu se putu abţine.

— Ce naiba a fost în capul tău când ai sărutat-o pe femeia aia în faţa lui Cay?

Alex se trânti pe un scaun. Părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani într-o zi.

— În primul rând, nu ştiam că e ascunsă acolo. I-am spus… zise el trecându-şi o mână peste ochi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că va fi acolo, când îi spusesem că nu poate veni. Adam se mai calmase puţin. Acel lucru era în firea surorii sale.

— De ce ai sărutat o femeie care ţi-a făcut aşa ceva?

— Nu ştiu. Cred că am fost uşurat că trăia, ceea ce însemna că, în sfârşit, coşmarul vieţii mele avea să se încheie. Mi-au trecut prin minte o mie de lucruri.

— Cay… Adam ar fi vrut să ţipe la el, dar, în acelaşi timp, îl compătimea. Un lucru era sigur, şi anume că Alex o iubea pe Cay. Văzuse asta. Dragostea unuia pentru celălalt era atât de puternică încât aproape că se putea atinge.

— Eşti îndrăgostit de soţia ta? Clătinând din cap, Alex râse ironic.

— N-am petrecut niciodată o zi întreagă cu ea şi, după ziua de azi, nu ştiu cum am putut să cred că aş fi fost îndrăgostit de ea. Cay mi-a spus că am fost nebun să mă însor cu o femeie pe care nu o cunoşteam şi a avut dreptate.

— Am văzut-o, frumuseţea ei poate ameţi un bărbat.

— Aşa e. Parcă era o onoare faptul că mă dorea. Dar mă făcea să

simt şi că voia să câştig foarte mulţi bani ca să-i pot oferi totul, case, trăsuri, haine frumoase. Voiam să-i ofer tot ce puteam.

— Nu e ca sora mea? întrebă Adam curios. Alex zâmbi.

— Cay e cu totul altfel. Cred că, dacă i-aş spune că vreau să ne mutăm pe Lună, ea ar începe să facă bagajele.

— Întotdeauna am ştiut că, dacă se va îndrăgosti, va fi ceva intens.

— Nu e îndrăgostită de cei trei pretendenţi ai ei? Zâmbind, Adam se aşează pe un scaun în faţa lui.

— Eu l-am convins pe tata s-o lase să meargă la Charleston ca să se mai gândească la cele trei cereri în căsătorie. Voiam să cunoască alţi oameni, să vadă alte locuri.

Speram ca timpul şi distanţa să o facă să uite de acei bărbaţi.

Adam se ridică şi puse whisky în două pahare, dându-i unul lui Alex.

— Ţi-a povestit de Margarete?

— N-am auzit de ele.

— Câţiva dintre prietenii tatălui meu, şi ai tatălui tău, s-au stabilit în Editean şi s-au căsătorit. Din întâmplare, cinci fete s-au născut în acelaşi an cu Cay şi, în timp, au devenit prietene foarte bune. La opt ani, au zis că îşi vor spune Lanţul, pentru că prietenia lor era tare ca oţelul. Mă rog, Tally a auzit asta şi a zis că sunt mai degrabă ca un lanţ de margarete decât de oţel. Le-a rămas numele ăsta. Cele cinci fete sunt şi acum prietene foarte bune şi toţi le spunem Margaretele.

— Cay nu vorbea decât despre fraţii ei, spuse Alex. Zi şi noapte, numai despre voi patru. N-am auzit nimic despre prietenele ei, în afară de una care avea zece fraţi şi surori şi părinţii într-o căsnicie nefericită. A zis că fata a stat la ea ca să scape de acasă.

— Asta era Jess. Da, părinţii ei se ceartă mult, dar Jess vine la noi, pentru că sora mea îi oferă tot ce vrea, rochii, călărit, şcoală.

— Îi stă în fire, spuse Alex zâmbind.

— Ţi-e foame? N-am luat cina. Aş putea să cer să ni se aducă ceva. Bănuiesc că ai multe să-mi spui şi putem să mâncăm, între timp.

— Sună bine, spuse Alex, ridicându-se şi ducându-se la fereastră, în timp ce Adam trase de un cordon de pe perete şi apăru un bărbat cu haină albă.

Alex ştia că i se oferise timp să se liniştească, fiindcă Adam voia să afle tot. Alex bănuia că Adam avea să-i spună că nu putea să o mai

vadă pe Cay până când nu se termina povestea cu Lilith. Căsătorie, crimă, totul trebuia rezolvat şi lăsat în urmă înainte ca el să o poată revedea pe Cay. Ceea ce era în ordine, pentru că şi el ajunsese la aceeaşi hotărâre. Cei doi bărbaţi nu vorbiră mult până se aduse mâncarea. Atunci se aşezară, iar Adam îi întinse o farfurie cu varză de Bruxelles şi îi spuse din privire că era timpul să vorbească. Erau foarte multe de povestit şi Alex nu ştia cu ce să înceapă.

— Nu sunt căsătorit.

— Oh? întrebă Adam.

— Femeia care a mers alături de mine la altar are un soţ în Anglia. Se pare că l-a ucis pe nepotul soţului ei, moştenitorul lui, şi s-a folosit de mine ca să nu fie arestată. Când locuia în Charleston, a aflat că o căutau nişte oameni, aşa că i-a venit ideea să-şi însceneze moartea într-un mod foarte public. S-a gândit că oamenii aveau să le spună autorităţilor engleze că murise şi ea avea să fie liberă să-şi schimbe numele şi… Habar n-am ce avea de gând să facă.

Alex luă câteva înghiţituri.

— Imediat cum mi-a spus că are un soţ în viaţă, am dus-o la un judecător aici, în New Orleans. N-a fost uşor deloc, zise el mestecând încet.

Îi era greu să povestească tot ce aflase în ziua aceea.

— Judecătorul ne-a spus că nu trebuia decât să jurăm că unul dintre noi era căsătorit deja cu altcineva şi căsătoria noastră era anulată. A zis „Vreau dovezi!" Dacă s-a măritat în Anglia, du-te acolo şi adu-mi nişte documente. Vreau hârtii cu sigiliu. De aur. Doar aşa voi crede.

— Trebuie să te duci în Anglia cu ea?

— Dacă vreau să scap de coşmarul ăsta, da, zise Alex respirând adânc. Cred că toate prin câte am trecut din cauza ei m-au lăsat incapabil să mai simt milă-cel puţin pentru ea. Alex luă o înghiţitură de friptură şi aşteptă înainte să vorbească din nou. Era decis să-şi stăpânească furia.

— Nici măcar Nate n-a aflat asta… Merlin. Alex zâmbi.

— Merlin. Toate astea par dintr-o altă viaţă. Aş vrea să scap de aici chiar azi şi să mă duc la Cay ca un om liber, dar îmi va lua mult timp să rezolv totul. I-am spus deja lui Cay că trebuie să merg la Charleston cu… Alex privi în farfurie.

— Nişte hârtii care să ateste că nu am omorât-o nu sunt

de-ajuns pentru mine.

Înţelegi?

— Perfect. Dacă eram în situaţia ta… De fapt, nu-mi închipui ce aş fi făcut.

— Dar nu e cazul, spuse Alex repede. Tu ai familie şi prieteni. Eu îl aveam doar pe T.C.

— Cred că ai putea să-i adaugi şi pe sora mea şi pe Nate pe lista celor care te-au ajutat şi au crezut în tine. Chiar şi eu şi Tally am făcut puţin. Apropo, Nate m-a anunţat deja că, oriunde te-ai duce, te va însoţi. Fratele meu e foarte loial.

Zâmbind, Alex începu să se relaxeze.

— Te rog să mă scuzi. Am avut o zi cumplită.

— Stai liniştit. Nu plec nicăieri. Alex împinse farfuria pe jumătate plină şi se ridică.

— Întâi, trebuie să merg la Charleston să-mi reabilitez numele.

Trebuie să merg pe străzi cu… Se uită la Adam.

— Nu o cheamă Lilith Grey, ci Margaret Miller. I se spunea Megs. Tot ce e legat de ea e o minciună. Ai vrea să auzi povestea ei, cea cu care ea a crezut că mă va face s-o iert pentru tot?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. O să cerem trabucuri şi coniac.

Adam trase de cordon şi bărbatul în alb apăru atât de repede, încât Alex fu sigur că aştepta afară. Imediat, masa fu curăţată şi, când el şi Adam rămaseră singuri din nou, Alex vorbi.

— Sărutul acela! Câte probleme a provocat! Megs a crezut că acest sărut însemna că o iertasem, aşa că a fluturat din gene şi s-a aplecat spre mine într-un fel care ştia că mă înnebunea de dorinţă. Acum mi-a provocat doar repulsie. A fost nevoie de multe ceasuri ca să scot adevărul de la ea, dar până la urmă mi-a spus toată povestea şi fiecare cuvânt a fost rostit printre suspine şi rugăminţi de a o ierta.

Alex se calmă.

— Se pare că a crescut într-o sărăcie lucie, cu tatăl ei, care o bătea. Din nou, îmi cer scuze pentru lipsa mea de compătimire, dar după câte mi-a făcut, nu pot să mai simt nimic pentru ea.

— Înţeleg perfect, spuse Adam fumând din trabuc şi privindu-l pe Alex cum se plimba prin cameră. Ce-a zis când ai întrebat-o de ce a stat ascunsă cât ai fost judecat?

— Jură că n-a ştiut că fusesem acuzat de crimă şi că, dacă ar fi

ştiut, s-ar fi întors imediat în Charleston. Eu nu o cred, zise el şi făcu o pauză. După ce-a aflat că erau nişte oameni în oraş care o căutau, a născocit un plan diabolic care să-i facă să creadă că murise. Văzuse cum o privea doctorul, aşa că a plâns şi a născocit o poveste tristă. Trebuie să fi fost credibilă, pentru că doctorul a acceptat să facă tot ce voia ea. A zis că, dacă n-ar fi murit, totul ar fi mers perfect, dar… Oricum, după ce am fost arestat şi închis, doctorul a pus ca „trupul" ei să fie dus în cabinetul său, unde i-a spălat sângele de pe gât şi s-a urcat într-o trăsură plină cu bagajele ei.

— Care era planul ei pentru tine? Alex respiră adânc.

— Nate şi-a dat seama şi de asta. Doctorul trebuia să declare că a fost sinucidere şi eu aş fi fost eliberat.

— Primăria ar fi declarat că ea a preferat să se sinucidă decât să-şi petreacă viaţa alături de tine, spuse Adam cu dezgust.

— Aşa e. Cred că aş fi preferat spânzurătoarea. Chiar şi acum, după ce oamenii vor vedea că nu mi-am omorât soţia, nu suport că numele lui Cay va fi asociat cu mizeria asta. Dacă va veni la Charleston cu mine-aşa cum ar vrea-oamenii ar spune că a avut o legătură.

— Nu iese fum fără foc.

— Exact. Vechea zicală. Nu, vreau ca toate bârfele să fie la locul lor: pe capul lui Megs.

— Ce-a făcut după ce-a plecat de la doctor?

— Zice că s-a dus într-un orăşel din Georgia. Mi-a spus că a făcut tot posibilul să arate cât mai simplu ca să n-o remarce nimeni.

— Şi cum a mers?

— Ca întotdeauna, a avut unele probleme cu bărbaţii. S-a dat drept o văduvă tânără şi frumoasă care locuia într-un orăşel, sigur c-a avut probleme.

— De unde a avut bani ca să trăiască?

— Nu mi-a spus şi n-am întrebat-o, dar cred că i-a furat de la bătrâna Underwood.

Ştii de ea?

— Nu cred că i-a scăpat ceva lui Nate, aşa că, da, am auzit despre bătrâna bogătaşă.

Dar, din moment ce a minţit sub jurământ că soţia ta îi era nepoată, nu cred că va depune plângere pentru furt.

— Nu. Lilith… Megs are un talent de a aduce situaţiile neplăcute în avantajul ei.

— Înţeleg că „problemele cu bărbaţii” au făcut-o să plece la New Orleans.

— Aşa e. A zis că se gândea că se poate pierde mai uşor într-un oraş mare decât în unul mic. Bănuiesc că îşi căuta un alt soţ pe care să-l păcălească. Dar cine ştie adevărul? Poate s-a plictisit şi voia să se distreze. Dacă n-o vedea George Campbell…

— Când eram în Charleston, Nate a vorbit cu cineva care a pomenit de New Orleans, aşa că a ghicit încotro se îndrepta. Planul nostru a fost ca eu să merg la New Orleans şi Tally să vă caute pe voi. Oricum, Tally ţinea neapărat să meargă acolo.

— Cred că i-ar plăcea să fie explorator.

— Ţie ţi-a plăcut? întrebă Adam.

— Mi-a plăcut compania, zise Alex şi zâmbi când îşi aduse aminte de momentele petrecute cu Cay.

— Cred că o să omit partea asta, dacă nu te superi. În definitiv, vorbim despre sora mea mai mică. Ai aflat de ce femeia aceea, Megs, te-a ales pe tine pentru a-ţi juca festa asta?

— A fost una dintre primele întrebări pe care i le-am pus. A zis că erau mulţi bărbaţi în Charleston care o priveau cu dorinţă. Dar eu eram altfel, în sensul că nu aveam familie acolo şi singurii oameni pe care îi ştiam nu mă cunoşteau de mult. A mai zis că, după sinuciderea ei înscenată, s-a gândit că o să plec din oraş şi n-o să-i mai văd niciodată.

— Înseamnă că s-a gândit la binele tău, nu la al ei.

— După ea.

— Cum a explicat perfidia ei? Alex se aşeză.

— Nu ştiu dacă-i adevărat sau nu, dar o să repet ce mi-a spus ea. A zis că tatăl ei voia ca ea să se prostitueze. El zicea că frumuseţea ei le-ar fi adus mulţi bani, dar Megs avea alte planuri pentru viaţa ei. La şaisprezece ani, a avut o şansă să fugă şi a profitat de ea. La vreo treizeci de kilometri de locul unde a crescut, a văzut o trăsură care se răsturnase, iar vizitiul şi pasagera, o tânără doamnă, zăceau morţi pe marginea drumului. Trebuie să recunosc că îi merge mintea repede şi pare să nu aibă scrupule. A schimbat hainele cu cele ale fetei moarte şi i-a împins cadavrul în râu. Când trupul umflat a fost descoperit după câteva săptămâni, tatăl ei a identificat-o ca fiind fiica lui.

— A scăpat de el dându-se moartă, spuse Adam. Din moment ce a funcţionat atunci, probabil că de aceea s-a hotărât să facă la fel după

câţiva ani. Ce-a făcut când era îmbrăcat în haine frumoase?

— S-a dus la cea mai apropiată moşie şi s-a dat drept o tânără care îşi pierduse memoria, spuse Alex strâmbându-se. Când am cunoscut-o eu, zicea că nu-mi înţelege accentul, dar azi am descoperit că se pricepe la imitaţii. Mi-a vorbit cu un accent londonez imposibil de înţeles, după care a trecut la engleza aristocraţilor.

A imitat chiar şi accentul meu scoţian. Ar fi trebuit să joace pe scenă.

— Recunosc că are curaj.

— Nu l-aş numi aşa, spuse Alex aprinzându-şi un trabuc. Pe scurt, după câţiva ani, s-a măritat cu văduvul bogat care era proprietarul casei. El avea patruzeci şi cinci de ani şi ea, nouăsprezece.

— Se iubeau?

— Ea zice că da, dar cine ştie? Şi mie îmi spunea că mă iubeşte mai mult decât viaţa.

— Poate că nu minţea, zise Adam şi Alex pufni ironic.

— Cu ea, n-o să ştiu niciodată. Se pare că întreaga ei viaţă a fost o minciună.

— Poate că a fost una necesară.

— Dacă asta ar trebui să mă facă să-mi fie milă de ea, te rog să treci prin ce am trecut eu şi vezi dacă-ţi mai pasă de viaţa ei nefericită.

— Datorită ei ai cunoscut-o pe sora mea, adăugă Adam. Alex zâmbi.

— Până şi răul conţine ceva bun, uneori.

— Din cauza crimei a venit în America?

— Da. Nepotul soţului ei, care urma să-i fie moştenitor, a apărut şi nu i-a plăcut deloc că unchiul său bogat se însurase cu o tânără fertilă. A angajat nişte oameni ca să afle cine era ea, de fapt.

— Ah, şantaj.

— La început, dar ea zice că a fost şi mai rău. Când el a insistat să o şantajeze, să o molesteze, Megs a luat un sfeşnic, l-a lovit în cap şi l-a omorât.

Adam tăcu câteva clipe.

— Dacă se întoarce pentru a obţine un certificat prin care să se anuleze căsătoria voastră, ea va fi judecată pentru crimă.

— Aşa e, spuse el încet. I-am spus că sper să scape, aşa că i-am promis s-o ajut oricum pot, dar n-o să renunţ la viaţa mea pentru ea.

— Şi e dispusă să se întoarcă în Anglia să înfrunte asta?

— Nu. De fapt, m-a amenințat că mă lovește cu un sfeșnic. Nu am încredere în ea. Acum, am lăsat paznicii angajați de Nate în cameră cu ea. Știu că ar fugi dacă ar avea ocazia. Nu am încredere într-o femeie care mi-a făcut ce mi-a făcut ea. O să mă duc cu ea, întâi la Charleston, apoi în Anglia. Fac orice ca să obțin dovada care îi trebuie judecătorului. Dacă va fi să fie judecată pentru crimă, asta e. I-am jurat că o să stau cu ea din respect față de altă ființă omenească, dar atât. Poate o să mă schimb, dar în clipa asta, dacă o spânzură, asta merită.

Își trecu mâna peste față.

— Cum am putut să cred că iubesc o femeie pe care nu o cunoșteam? Trebuia să fac precum Cay și să am o listă cu calitățile și defectele ei.

— Cred că sora mea n-ar fi de acord cu tine. Cred că, dacă o întrebi acum, ți-ar spune să te lași în voia pasiunii.

— Ce femeie se poartă cu un condamnat pentru crimă cu aceeași bunătate și amabilitate cu care te porți cu un oaspete în propria casă?

— Sora mea, spuse Adam. De când s-a născut a fost iubitoare cu noi. Tally i-a făcut niște lucruri îngrozitoare, dar Cay a reușit să-i țină piept mereu.

— Ce i-ai făcut lui Tally când l-ai prins? Adam zâmbi.

— Prefer să nu spun, dar la opt ani știa că nu trebuie să-și chinuie sora, zise el și ochii îi deveniră gravi. Ce ai de gând în legătură cu sora mea?

Pentru o clipă, Alex nu putu să vorbească. Se duse în capătul îndepărtat al camerei.

— Cred că o să am nevoie de cel puțin un an ca să lămuresc totul.

— Și, în timpul ăsta, n-o s-o mai vezi pe sora mea?

— Vreau să-i ofer prilejul să se hotărască. Vreau să știe sigur ce vrea cu adevărat.

Cu mine, a fost într-o situație de viață și de moarte și mă tem că are impresia că mă iubește din cauza a tot ce am trăit împreună, zise Alex și își îndreptă umerii.

Și mai e și problema clasei. Eu sunt un scoțian sărac. Mă pricep la cai și atât, dar Cay e frumoasă, educată și obișnuită cu o viață pe care eu nu voi putea să i-o ofer niciodată. Se uită la Adam.

— Dacă nu folosesc banii tatălui ei, și n-o să fac asta. Știu că a

fost protejată.

Bărbaţii ăia cu care se gândea să se mărite…

— Oribili! spuse Adam. Aveau jumătate din inteligenţa surorii mele, un sfert din educaţia ei şi nicio fărâmă din talentul ei. Cay vrea să le facă pe plac părinţilor noştri şi crede că face asta dacă se mărită cu un bărbat potrivit. Alex nu zâmbi.

— Şi eu nu sunt „potrivit". Dacă mă alege pe mine, vreau s-o facă de bunăvoie, nu din cauza… amintirilor.

— Foarte nobil din partea ta. Dacă aş fi în locul tău şi aş găsi o femeie pe care aş putea s-o iubesc, n-aş lăsa-o. La nevoie, aş încuia-o în cameră şi aş ascunde cheia.

— E o idee bună. O să… Privirea lui Adam îl făcu să se întrerupă şi râse.

— Vrei ceva de la mine, nu? îl întrebă Adam.

— Da. Cât voi fi plecat ca să rezolv treaba asta, vreau să ai grijă ca sora ta să trăiască intens. Expediţia noastră i s-a părut captivantă şi mă tem că asta îi place la mine. Să călărim peste câmpuri, să dormim în cort, să înjunghiem aligatori.

— Nu cred că o cunosc pe fata despre care vorbeşti. Surorii mele îi plac rochiile de mătase şi petrecerile cu ceai în ceşti de porţelan franţuzesc.

— Îi mai place… Alex nu termină fraza, însă, pentru că era cât pe ce să spună că îi plăcea să facă dragoste sub clar de lună.

— Am văzut o altă faţă a ei, una pe care ea abia începe s-o descopere.

— Şi vrei s-o mai vezi?

— Da. Adam îl privi îndelung.

— E tânără, frumoasă şi bogată. Sigur vrei să fie expusă, s-o vadă şi alţi bărbaţi?

— Sigur că nu. Dacă n-o cunoşteam pe Megs… zise Alex, după care se uită din nou la Adam. Adevărul e că nu m-aş fi uitat la Cay dacă n-aş fi trecut prin atâtea.

Dacă aş fi cunoscut-o în împrejurări normale, cred că aş fi privit-o ca pe sora lui Nate şi aş fi ignorat-o. Întotdeauna m-au atras femeile înalte, frumoase şi misterioase.

— Nu aşa păţim toţi? Dar, în cazul ăsta, misterul a avut o parte malefică. O să vorbesc cu mama să aibă grijă să i se prezinte bărbaţi din afara oraşului Editean.

— Din afara Virginiei. Din afara ţării. Duceţi-o în Italia şi luaţi-i un profesor de desen italian. Nu cred că ştie cât de talentată e. Parcă văd tablourile lui Charles Albert Yates în muzee din întreaga lume.

— Înţeleg. C.A.Y. Încă un lucru pe care îl ştii despre ea şi familia ei nu-l ştie.

— Trebuie să mă duc să dorm puţin, spuse Alex. Mai am camera de hotel?

— Ţi-am păstrat camera lui Cay. Cred că ştii unde e.

— Da, zise el, dar se opri la uşă. Nu ştiu cum o să trec prin toate astea fără umorul ei. Oricât de rele erau lucrurile, ea mă făcea să zâmbesc.

— Aşa făcea cu noi toţi. De cum a învăţat să vorbească, a făcut glume.

— Şi desena.

— Da. Desena şi picta orice.

— Aş vrea să te întreb ceva. Cay vorbea adesea de frumuseţea mamei ei. E chiar atât de frumoasă cum spune ea?

— Foarte. Acum a mai îmbătrânit, dar tot îi face pe bărbaţi să se întoarcă după ea, spre disperarea tatii.

— Cay zice că ea nu e la fel de drăguţă ca mama ei.

— Tu ce zici?

— Cred că Dumnezeu a zâmbit când a făcut-o pe Cay.

— Aşa credem toţi. O să-i scrii? Alex îşi încleşta mâna pe clanţă.

— Nu cred. Vreau să-i dau timp să se gândească. Ideea unei căsătorii nereuşite o sperie, aşa că vreau să fie sigură de ceea ce vrea.

— O să-i spun adevărul în legătură cu ce s-a-ntâmplat, unde pleci şi de ce.

— Mulţumesc. Ştii, credeam că eşti altfel. Sau poate era gelozie, pentru că îţi auzeam numele dimineaţa, la prânz şi seara. Încep să cred că meriţi să fii fratele lui Cay, adăugă Alex şi, cu un zâmbet, ieşi şi închise uşa în urma lui.

Adam se uită la uşă câteva clipe, după care se apucă să-i scrie o scrisoare mamei sale. Avea de gând să-i respecte dorinţa lui Alex de a o expune pe Cay altor lucruri şi de a o face să cunoască alţi oameni, dar Adam ştia pe cine voia să-i fie cumnat şi avea să aibă grijă ca acel lucru să se întâmple.

CAPITOLUL 27

UN AN MAI TÂRZIU Editean, Virginia, 1800

Cay stătea lângă iazul din apropierea casei, cu un şevalet în faţă şi o cutie de acuarele în braţe. Picta alene raţele de pe apă, papura de pe margine şi…

Simţi parfumul de iasomie şi nu putu să nu închidă ochii. Îi aduse aminte de nopţi fierbinţi, umezeală în aer şi ore întregi de dragoste. Când deschise ochii, văzu silueta unui bărbat reflectată în apă şi, imediat, ştiu cine era. Încercă să îşi domolească bătăile inimii şi să se abţină să nu-i sară în braţe. Trecuse foarte mult timp de când nu-l mai văzuse.

— L-am văzut pe Tim spuse ea încercând să nu se oprească din pictat.

— Da?

Vocea lui, atât de familiară şi, totuşi, sunând ca fiind ceva dintr-un trecut foarte îndepărtat, îi înteţi pulsul. Accentul lui nu mai era atât de puternic şi îi veni să plângă. Soţia lui îl învăţase să vorbească engleza ca un gentleman?

— Da, zise ea. Nu m-a recunoscut, aşa că am flirtat cu neruşinare cu el şi l-am întrebat despre călătoria lui în Florida.

Alex puse un buchet mare de iasomie lângă şevalet, unde putea să-l vadă ea.

Prinse pe tulpini erau cele trei diamante şi cerceii cu perlă pe care le lăsase la New Orleans. Îngenunche pe iarbă lângă ea, dar Cay tot nu se uită la el.

— Şi ce-a spus despre călătorie?

— După el, mi-a salvat viaţa de nenumărate ori. Când Alex vorbi o făcu cu amuzament în glas.

— Şi ce i-ai făcut bietului băiat pentru că a spus asta? Cay nu se uită la el, ci continuă să picteze, de parcă prezenţa lui n-ar fi însemnat nimic pentru ea. Nu îşi dădea seama că picta iazul cu roz.

— N-am făcut nimic. Dar, mai târziu, a avut un accident nefericit cu o barcă cu vâsle. Se pare că un şarpe micuţ-bine, nu chiar atât de micuţ – s-a strecurat în barca lui. Tim s-a speriat aşa tare, încât a căzut în apă. Habar n-aveam că nu ştie să înoate, aşa că Tally a trebuit să sară să-l salveze. Alex se aşeză pe iarbă.

— Cred că s-a bucurat că Tally era acolo.

— Tim a zis că el îl salva pe Tally. Trase aer în piept şi începu să picteze cerul cu un verde pal.

— Hope şi Eli s-au căsătorit la două luni după ce s-au cunoscut.

— Mi-a spus Nate. Ai avut dreptate în privinţa lor.

— Thankfull a venit în vizită şi, din întâmplare, unchiul T.C. era aici.

— Ce noroc! Au venit şi gemenele?

— Da, zise ea şi îşi dădu seama că începea să folosească accentul scoţian, aşa cum făcea când vorbea cu el. Iar mama le-a găsit soţi.

— Serios? spuse el luând o pensulă dintr-o cutie de lemn şi dându-i-o.

Întorcând capul foarte puţin, Cay luă pensula şi se uită la mâna lui Alex, dar nu şi la faţă. Era o mână pe care o cunoştea foarte bine şi îi atinsese fiecare părticică a trupului.

— Am auzit că Armitage a venit în vizită, spuse Alex cu o voce gravă.

— Da, şi am stat mult de vorbă. Mi-a spus că, în călătorie, ştia cine sunt. Nu la început, dar după ce mi-a văzut desenele, a zis că şi-a amintit de mine. Şi că a bănuit cine erai tu.

— Am bănuit. Mi-era teamă că o să pună să fiu închis când am ajuns la punctul comercial.

— Jamie a zis că s-a gândit la asta, dar că ne-a observat şi ştia că nu-mi faci rău. Adam i-a spus tot ce s-a întâmplat.

— Fratele tău mi-a fost un prieten foarte bun.

— Aşa e el. Cay folosi pensula pe care i-o dăduse Alex pentru a picta raţele cu mov.

— Jamie m-a cerut în căsătorie.

— Adam i-a scris asta lui Nate şi el mi-a spus, zise Alex. Când mi-a citit asta, am stat beat trei zile şi a trebuit să aştept aproape o lună până am primit o scrisoare în care se scria că îl refuzaseşi.

— Mama s-a bucurat, dar tata zice că sunt o proastă.

— Şi tu ce crezi?

— Că n-am creier. Alex râse.

— Niciodată nu te-am iubit pentru creierul tău. Cuvintele lui îi făcură inima să-i bată aşa de tare, încât şireturile corsetului stăteau să plesnească. Ar fi vrut atât de mult să se uite la el, dar avusese un an ca să se gândească la viaţa ei, la viitor, şi erau unele lucruri care o deranjau.

— Am auzit că tu şi cu ea aţi petrecut mult timp în Charleston. Mi s-a spus că eraţi un cuplu frumos.

— Şi eu am auzit că mama ta ţi-a prezentat o mie de tineri.

— Da, zise ea zâmbind. M-a dus la Londra, Paris şi Roma timp de opt luni şi am cunoscut multă lume. Un văr al tatii s-a însurat cu o fiică de conte, aşa că fiul lor e conte. Au puţini bani şi nicio moşie, dar el are un titlu. Mama şi-a folosit toate legăturile ca să-mi prezinte toţi burlacii buni de însurătoare din trei ţări. A vrut să mă ducă şi la Viena, dar era atât de tristă din cauza dorului de tata, încât n-am mai suportat.

— Ce ai făcut?

— M-am îmbolnăvit. Niciun doctor n-a fost suficient de deştept ca să-şi dea seama ce aveam, până când i-am spus eu unuia dintre ei. Am conspirat şi el i-a spus mamei că sufeream de dor de casă şi trebuia să mă aducă înapoi imediat. Mama a făcut bagajele şi eram la bordul unui vapor în douăzeci şi patru de ore. Ciudat a fost că…

— Ce anume?

— Când a ajuns acasă, i-a fost atât de rău, încât a stat în pat patru zile, iar tata era atât de îngrijorat pentru ea, încât a stat cu ea. Alex râse şi îi luă tivul fustei în mâini. Nu era sigur, dar parcă nu râsese deloc în anul care trecuse.

— Şi bărbaţii pe care i-ai cunoscut?

— Unii dintre ei erau minunaţi, zise ea entuziasmată. Dar alţii erau groaznici.

Am cunoscut un fiu de duce care mi-a spus că, dacă l-aş cere în căsătorie, s-ar mai gândi. Cred că s-a gândit că ar trebui să fiu flatată de cererea lui.

— Şi n-ai fost?

— Câtuşi de puţin. Am fost la o groază de picnicuri. La operă, balet, concerte. Şi baluri! Cred că am tocit o sută de perechi de pantofi dansând.

— Şi rezultatul care a fost?

— Cel pe care l-a vrut mama: cereri în căsătorie, bineînţeles. Familia mea e bogată, datorită averii cu care a venit mama, iar tata a înmulţit banii. Asta, pe lângă faptul că nu sunt urâtă şi, până şi englezii au recunoscut că manierele mele nu îi stânjeneau. Am văzut duzini de bărbaţi în genunchi în faţa mea.

— Ai acceptat vreo cerere? Ea şovăi o clipă.

— Am fost atât de furioasă că ai plecat, încât am vrut s-o fac. Mă gândeam cum ar fi să-ţi scriu o scrisoare în care să-ţi spun că sunt fericită, îndrăgostită nebuneşte, şi că o să mă mărit cu un bărbat extraordinar.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu. Dar niciunul dintre ei nu mă cunoştea. Se uitau la mine ca să vadă dacă mă potriveam în vieţile lor. Câţi copii puteam să fac? Dacă eram capabilă să mă ocup de moşiile lor. Ştii care a fost bărbatul de care m-am simţit atrasă cu adevărat?

— Nu. Cine?

— Un dresor de cai de pe moşia unui englez, care voia să se însoare cu zestrea mea. Era un bărbat înalt, cu umeri laţi şi un păr bogat şi brunet. Englezul zicea că e un „vrăjitor" cu caii.

— Un vrăjitor?

— Eu i-am zis Merlin şi, când am călărit împreună, l-am sărutat.

— Da? întrebă Alex încleştând pumnii.

— Da, zise ea cu furie în glas. Da! în timp ce tu îţi sărutai soţia, te culcai cu ea, eu am sărutat un bărbat. El descleştă pumnii. Se bucură să audă că era furioasă şi geloasă.

— Am sărutat-o doar atunci, când tu erai ascunsă după dulap. După aceea, n-am mai atins-o şi te asigur că n-am dormit cu ea. Datorită ţie, am reuşit să privesc dincolo de ceea ce mă atrăsese la ea şi am văzut persoana. Jura tot timpul că n-a ştiut că fusesem judecat pentru uciderea ei, dar nu avea cum să nu fi aflat. Nate s-a dus în orăşelul din Georgia unde a fugit ea după ceea ce mi-a făcut, iar ziarele de acolo erau pline de articole despre proces. Editorul spusese şi că ea, sub numele fals pe care îl folosea acolo, se abonase la ziar. Abia suportam să stau lângă femeia care fusese în stare să-mi facă aşa ceva.

— Ştiu, spuse Cay. Nate ne-a scris cât de mult îţi displăcea. Dar creierul şi inima mea nu păreau legate. Unul aude şi înţelege, dar cealaltă simte.

— Nate ţi-a spus şi că nepotul soţului ei trăieşte? Nu îl ucisese, doar îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa. Bărbaţii din Charleston care o căutau erau trimişi de soţul ei. O voia înapoi.

— Nate mi-a scris tot, zise ea insinuând că Alex nu-i scrisese nici măcar o dată.

Deci, s-a întors la soţul ei?

— Da, spuse el. Am vorbit cu el între patru ochi şi i-am spus ce îmi făcuse. Am pus-o şi pe ea să-i povestească despre trecutul ei. Dar el ştia deja. Ea nu-mi spusese, dar lucrase în bucătăria lui când era o fetişcană şi el şi-o amintea. Ştia cine era când apăruse cu hainele fiicei vărului său. Nu i-a luat mult ca să-şi dea seama ce se întâmplase.

— Şi a iertat-o?

— Mai mult, o iubea. Mi-a spus că, prima oară, se însurase cu ea pentru a-i face pe plac tatălui său şi îşi urâse soţia bogată şi aristocrată, dar a doua oară se însurase pentru propriul său plac. O clipă, Alex fu derutat, dar apoi începu să râdă. Un an de zile nu ştiuse cum era să râdă, căci avusese de-a face cu judecători, avocaţi şi cu Megs. Râsul îl relaxa şi se sătură de refuzul ei de a-l privi. Îşi lăsă mâna să lunece pe piciorul ei şi, în clipa următoare, o trase pe iarbă, sărutându-i faţa şi gâtul.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el. În fiecare secundă mă gândeam la tine şi voiam să fiu cu tine. Nate îmi citea scrisoarile pe care i le scriaţi tu şi mama ta despre fiecare petrecere şi bal la care mergeai. Mama ta a scris până şi despre afurisiţii de pantofi pe care i-ai tocit de atâta dans.

— Eu i-am spus să scrie asta, spuse ea mângâindu-i obrajii netezi. Ştia că, probabil, avea să-i arate suta de portrete ale lui pe care ea le făcuse din memorie.

Oricâţi bărbaţi cunoscuse sau oricât de chipeşi erau, ea nu îl vedea decât pe Alex.

— M-am gândit la asta, dar mi-am zis, nu, iubita mea Cay n-ar fi niciodată aşa crudă.

— Eu, crudă? Tu ai inventat cruzimea. Inchiziţia Spaniolă ar trebui să ia lecţii de la tine. Fratele meu îngrozitor scria tot ce aflaţi despre… despre acea femeie şi soţul ei idiot. Ar fi trebuit s-o urască! Eşti sigur că nu ea a omorât-o pe fata din trăsură? Poate că ea… Când Alex o sărută, tăcu brusc.

— Şi eu m-am gândit la asta, dar soţul ei ştia de accident. Unul dintre angajaţii lui îl văzuse deja, iar omul se ducea la locul cu pricina când Megs a apărut la uşa lui, spunând că ea era fata moartă. El a fost amuzat de îndrăzneala ei şi n-a trecut mult până s-a îndrăgostit de ea. Alex coborî glasul.

— Cine înţelege dragostea? adăugă apoi netezindu-i sprâncenele cu degetele.

Sunt de acord cu tatăl tău şi, dacă ai avea puţină minte, te-ai mărita cu Armitage. E din aceeaşi clasă şi…

— Mama mi-a spus adevărul. El o privi curios. Erau întinşi pe iarbă, el pe jumătate pe ea, dar era prea greu pentru ca ea să se poată mişca.

— Despre ce?

— Despre ea şi tata.

— Care ar fi acest adevăr? Ea îl împinse la o parte.

— Dacă ai de gând să mă minţi şi să te porţi de parcă n-ai şti adevărata poveste, poţi să te întorci de unde ai venit şi să rămâi acolo! Ai spus „Erau cel mai nepotrivit cuplu", aşa că ştiu că ştii toată povestea.

— Cum îţi aminteşti o frază care a fost rostită acum mai bine de un an?

Ea ignoră întrebarea.

— N-o să mă mai las tratată ca o fetiţă. Nici de tine, nici de altcineva.

Alex începu să o sărute pe gât.

— Vrei să spui că mama ta ţi-a spus că tatăl tău era sărac lipit şi ea, extrem de bogată? La adevărul ăsta te referi?

— Cred că deja râzi de mine. Măcar ai putea să-mi pui pe deget inelul ăla pe care l-ai cumpărat.

— N-am putut să mai aştept. Pe vapor, întorcându-se acasă, mama ei îi povestise prin ce trecuseră ea şi tatăl lui Cay înainte să se căsătorească. Adevărul era că existau multe asemănări între situaţiile prin care trecuseră ea şi mama ei. Când mama ei îi spusese că îl bărbierise pe Angus şi văzuse cât de frumos era sub tot acel păr, Cay îi spusese cum aruncase apa murdară în faţa lui Alex.

— Doar apă murdară? Eu am tras în tatăl tău şi era să-l omor.

— De ce te uiţi aşa la mine? o întrebă Alex.

— Dacă-ţi închipui că o să te foloseşti de mine înainte de căsătorie, te înşeli.

— Să mă folosesc? îmi amintesc de o vreme când… Ea îl împinse şi ieşi de sub el. Oftând resemnat, Alex se ridică.

— Ce te face să crezi că am un inel? Ah, da, Nate. Nici prin cap nu i-ar trece să ţină secret faptul că ţi-am cumpărat un inel.

— Sigur că fratele meu mi-a spus ce ai de gând, chiar şi despre drumurile la magazinele de bijuterii din Londra. Mi-a spus şi că soţul acelei femei ţi-a dat cai şi tu ai cumpărat ferma de la tatăl meu. Nate a zis că voiai s-o numeşti McDowell, dar se va numi Ferma lui Merlin sau eu n-o să locuiesc acolo. Ţi-a spus fratele meu că unchiul T.C. a luat desenele mele din călătoria în Florida şi le-a dus la Londra la Asociaţia Africană, dar ei au spus că nu se putea ca o femeie să le fi făcut, cu atât

mai puţin să fi călătorit în inima Floridei, aşa că n-au vrut să le ia?

— Ştiu, iubito, spuse el încet. Mi-a spus. Dar nu-ţi face griji, o să găsim noi ceva. Şi poţi să numeşti ferma cum vrei. Am adus o duzină de cai din Anglia şi l-am recuperat pe Tarka.

— Şi am auzit că tatăl tău a venit cu tine în America, zise ea.

— Aşa e. Şi mi s-au înapoiat banii de pe premiul din Charleston la care am adăugat alţii cu câteva curse cât am fost în Anglia.

— Deci, acum eşti bogat, spuse ea ridicându-se în capul oaselor pe iarbă.

— Nu după standardele tatălui tău, dar pot întreţine o soţie, spuse el zâmbind. Şi un copil, doi.

— N-o să am altceva decât fete.

— Înţeleaptă alegere. Ţi-am cunoscut fraţii.

— Ce e rău la fraţii mei? se răsti ea, dar când îşi dădu seama că o tachina, îl privi furioasă. Să vezi ce-ţi fac pentru asta.

— Chiar te rog, spuse el, şi ea se aruncă de gâtul lui, aşa cum el îşi imaginase de multe ori.

SFÂRŞIT